

Сандра Дюбай

**ПЛАМЪКЪТ НА
ВЕРНОСТТА**

САНДРА ДЮБАЙ

ПЛАМЪКЪТ НА ВЕРНОСТТА

Превод: Славянка Мундрова

chitanka.info

Красивата Фелисити Феърфакс възпламенява желанията на всеки мъж, когото среща. Желанието ѝ да намери истинска любов я води от един забранен романс към друг. Накрая попада дори в кралския двор и грабва сърцето на самия Чарлз II.

Но ревността на кралската фаворитка принуждава Фелисити да търси спасение чак в Америка, където я чака единственият мъж, когото истински обича...

ПРОЛОГ

Кървава гражданска война върлуваше в Англия. Един крал бе загубил главата си, друг — своя баща и трона си. Разцепваха се семейства: стари приятели се превръщаха в люти врагове.

Парламентаристите или кръглоглавите, както ги наричаха заради остриганите им коси, контролираха страната, а Оливър Кромвел управляваше в двореца Уайтхол, носейки титлата лорд-протектор.

Фиделити^[1] Феърфакс беше на шест години — все още твърде мъничка, за да помни пищния и великолепен двор на Чарлз I. А също и за да знае, че Англия невинаги е била страна на мрачното сиво, черно и бяло; че жените не всякога са криели косите си под колосани бели забрадки и не са се мъчили да изглеждат престорено скромни и напълно лишени от чувство за хумор. Тя никога не бе виждала белила, помади или изкуствени бенки, придаващи многозначителност на някой флиртуващ поглед: не познаваше блясъка на златото, среброто и скъпоценностите, греещи върху разголена гръд. Никога не бе наблюдавала как контета и галантни кавалери се отправят наперено към местата за забавления. Тя не знаеше, че едно време неделята не е била само ден за безкрайни черковни проповеди, описващи ужасите на огъня и серния дъх на преизподнята. Нейният баща беше парламентарист и правоверен протестант, твърдо убеден, че пътят към греха и падението неизменно минава през смеха, виното и прегръдките на красивите жени. Името му бе Ричард Феърфакс.

Когато страната се раздели на фракции, този мъж веднага се обяви за парламентарист. Направи го отчасти поради омразата си към монархията и войнствения католицизъм на френската принцеса, която Чарлз I бе довел за кралица. Направи го и заради това, че братовчед му Хенри Феърфакс беше роялист, а Ричард мразеше Хенри.

Хенри Феърфакс носеше титлата граф Уиндам. Ричард и Хенри имаха общ прапрадядо по бащина линия, но Ричард беше потомък на по-малкия син на графа, а Хенри — на по-големия, наследника на титлата. Никакви политически превратности не могат тъй да огорчат

човешкото сърце, както изгубването на шанса вследствие на нещо тъй случайно като непървородството. Ричард Феърфакс приветства с ентузиазъм обстоятелствата, които принудиха братовчед му да избяга от страната. Кромвел продаде именията на графа, но лоялният Ричард остана господар на Феърфакс Хауз и тъй като под негово ръководство стопанството преуспяваше, той хранеше надежди да наследи изцяло богатството на рода Феърфакс. Синове и дъщерите му можеха да растат като горди (макар и не толкова безогледни) протестанти и парламентаристи, незасегнати от покварата на аристокрацията.

[1] Фиделити — вяност — Б.р. ↑

ЧАСТ ПЪРВА
ФЕЪРФАКС ХАУЗ

ГЛАВА ПЪРВА

Оливър Кромуел беше мъртъв. За кратко време синът му пое неговия пост, като прояви всичките слабости на бащата и никоя от добродетелите му. Чарлз II се завърна в страната, за да претендира за своето кралство.

Нямаше кой да чуе онези, които жалеха за падането на протектората и връщането на монархията. Оплакванията им се губеха във веселите песни и ликуването на народа. На англичаните, или поне на повечето от тях, бе омръзнала скучната, набожна и сива атмосфера на Кромуеловото управление. Те копнееха за майското дърво и игрите, за интригите и страстите, които съпровождаха грандиозното зрелище на разточителната аристокрация.

Това личеше най-ясно в Лондон — лондончани по принцип не бяха тихи или наплашени хорица и най-много от всичко обичаха да зяпат напетите кавалери, които си пробиваха път през градската тълпа.

Феърфакс Хауз се намираше не много далече от Лондон сред сочни зелени пасища, тучни ливади и плодородни ниви. Построена преди няколко поколения, величествената сграда доста се различаваше от домовете на най-първите благородници и на онези, които разполагаха с достатъчно средства, за да подражават на пофренчения им вкус.

Къщата беше разположена сравнително близо до пътя и това позволяваше от прозорците ѝ да се вижда кой минава наоколо, а и пътниците можеха да се наслаждават на вида ѝ. Вита пътека водеше към дъбовата порта. Сградата беше триетажна, построена от здрави сиви камъни, с големи, симетрично разположени прозорци. Безбройните комини по шистовия покрив издаваха наличието на множество големи камини. Украшенията по фасадата бяха изработени с вкус и от качествени материали, по-скоро в солидния, масивен стил, който вече започваше да отстъпва пред крехката елегантност, въздигната в мода от роялистите, които се завръщаха от изгнанието в изтънчения френски двор на Луи XIV.

Фиделити Феърфакс стоеше до един от големите прозорци в предната приемна и гледаше замислено навън към неспирния поток от облечени в кадифе и сатен роялисти, запътени или връщащи се от големия град. От време на време момичето свеждаше очи и към собствената си тъмносива вълнена рокля, разнообразена само от бяла ленена якичка плътно по шията и набрани ленени маншети. На краката си носеше обувки от сиво шевро с ниски токове.

— Виж какви красиви хора! — въздъхна тя, когато по-малката ѝ сестра Сара се приближи до прозореца.

— Те са порочни и затънали в грях! — възрази Сара.

Двете момичета имаха разлика само една година, но бяха така различни, както само природата може да сътвори, Фиделити беше красива и оформена седемнадесетгодишна девойка, вече почти жена. Косата ѝ, скрита под скромното бяло було, имаше цвета на лунен лъч, отразен в езеро. Очите ѝ грееха с блясъка на тъмен сапфир, обградени от гъсти ресници и извити вежди, рязко открояващи се върху прекрасната кожа с цвят на бледа слонова кост.

А шестнадесетгодишната Сара беше непохватно, бързо израснало дете и макар да имаше почти същото телосложение като сестра си, липсваше ѝ грацията, отличаваща всяко движение на Фиделити. Косата ѝ, по-рано светла като на Фиделити, сега бе потъмняла и станала по-груба. Бледосините ѝ очи бяха обградени от руси, почти незабележими мигли и вежди. Външността беше точно такъв извор на противоречия между двете както графството Уиндам между баща им и неговия братовчед.

— О, какво знаеш ти за злото и греха! — присмя ѝ се Фиделити, която не откъсваше очи от двамата елегантни конници, спрели до коритото пред портата, за да напоят конете си.

— Знаем! — заспори ожесточено Сара. — Всеки, който се предава на плътски удоволствия, като се облича в такива бляскави дрехи и се държи като роялистите, е зъл и изпаднал в грях!

— Доникъде няма да стигнеш с тая твоя ревност! — засмя се Фиделити.

— Хм! — изсумтя Сара и промърмори: — Искан ми се татко да беше заповядал да махнат онова корито от пътя. Знаем, че тези мъже ме наблюдават!

Фиделити се изкикоти подигравателно и пак погледна през прозореца. Сърцето ѝ подскочи, когато забеляза, че двамата господа — единият рус като нея и облечен в сатенена дреха с цвят на черница, и другият, толкова тъмнокос, колкото светъл бе спътникът му, облечен в червеникавокафяво кадифе — гледаха към техния прозорец. Ръката на Фиделити инстинктивно се вдигна към гърлото и бузите ѝ порозовяха. Тя се огледа и забеляза, че никой от домашните ѝ не я наблюдава. Усмихна се колебливо, отначало едва-едва, а после се засмя широко, розовите устни откриха два реда равни бели зъби. Затаи дъх, когато двамата господа отвърнаха на усмивката ѝ и се поклониха, размахвайки украсените си с пера шапки в учтив жест.

— Фиделити! — Момичето се извърна рязко и видя майка си Елспет да я гледа неодобрително от отсрещния ъгъл на стаята. — Дръпни се от прозореца!

— Да, госпожо.

Фиделити нерешително се отдръпна от прозореца и се приближи към майка си, слабичка и невзрачна жена, която управляваше с желязна ръка домакинството си.

— Нима искаш да те накарам да изповядаш греховете си пред цялото паство? — запита сурово Елспет.

— Но, госпожо — протестира Фиделити, — аз не...

— Не прибавяй и лъжа към прегрешението си, госпожице — смъмри я Елспет. — Сестра ти вече ми разказа как охотно си хвърляла погледи към ония безнравствени кавалери. Трябва да смириш суетността си, палавнице, и да разбереш, че не е християнско жената да намира удоволствие в извивката на нечий устни или в цвета и прическата на нечий коса. Запомни веднъж завинаги, че трябва да се надяваш някой богобоязлив мъж да те поиска за съпруга.

— Да, госпожо.

Фиделити гледаше засрамено към пода. Но някъде дълбоко в душата си тя оставаше вярна на своята същност и ако кавалерите, минали оттук, бяха зли и безнравствени, пратеници на дявола, а скучните млади мъже от нейната енория — добри и набожни християни, тя по-скоро би предпочела да бъде безнравствена.

ГЛАВА ВТОРА

— Какво безсрамие! Какво нечувано безочие!

Ричард стовари юмука си върху лъскавата повърхност на голямата дъбова маса в трапезарията. Чиниите и китайският порцелан издрънчаха, кристалните бокали се разлюляха застрашително. Слугите, които тъкмо внасяха блюда с гозби и кани с вино, трепнаха.

Сара, Фиделити и по-малките им братя — четиринадесетгодишният Натаниъл, дванадесетгодишният Джонатан и десетгодишният Джошуа — седяха с прилежно сведени погледи и само Елспет се осмели да отговори на избухването на съпруга си.

— Но, сър, в края на краищата те са ни роднини!

— Роднини! Срам ме е да помисля, че имаме една кръв с тях! — Ръката му притискаше към масата лист хартия с разчупен восъчен печат, целия изписан с паякообразни криволици. — Тръгват след краля във Франция... самите те са обявени за изгнаници... и сега се връщат. Връщат се да осквернят добрите дела на Кромуел с нечестивото си поведение и искат да отседнат в дома ми!

— Ще бъде нехристиянско да им откажем подслон — настоя Елспет.

— Нехристиянско ли? — въздъхна Ричард. — Нехристиянско ли е да забраниш на разврата да влезе в дома ти...

Той погледна семейството си, насядало около дългата маса. Бяха съвсем обикновени на вид, само Фиделити изпъкваше сред тях като роза, израснала сред бурени. Красотата ѝ беше наказание за него — струваше му се прекалено ярка, прекалено натрапчива. Изглеждаше му като подхвърлениче, като издънка на нацапотени и натруфени аристократи. Тревожеше се, че убежденията ѝ може да не са достатъчно здрави, страх го беше от предстоящата ѝ среща с обкръжението на братовчед му.

— Нехристиянско ли е да искаш да предпазиш семейството си от покварата на двора?

— Кога пристигат? — запита Елспет, а децата, които се предполагаха, че трябва да се интересуват само от собствените си

работи и да не надават ухо към разговора на родителите си, стаиха дъх в очакване какво ще каже баща им.

Ричард погледна предизвикателното писмо.

— След две седмици — обяви той. — Но е пратено от Хавър преди доста време. Значи ще дойдат скоро.

Елспет наглеждаше подреждането на стаите и съставянето на менюто. Графът съобщаваше в писмото си, че ще го придружават неговата съпруга Дивайна^[1] (името ѝ накара Ричард да настръхне), неколцина слуги и слугини и някой си барон Пиърпойнт със свитата си.

— Да довлече чужди хора в дома ми! Кой знае какъв е този Пиърпойнт? Ами тези наши роднини, дето се натискат да ни гостуват, какви ли хора са те всъщност?

Безнравствено или не, все пак предстоящото пристигане на графа и обкръжението му предизвика голямо оживление сред членовете на семейство Феърфакс. Фиделити се вълнуваше от възможността да опознае аристокрацията съвсем отблизо. Сара нямаше търпение да открие още недостатъци и да подхрани неприязънта си, а момчетата горяха от желание да научат повече за битките и приключенията, които баронът и приятелите му може би бяха преживели.

Хенри Феърфакс, граф Уиндам, пристигна във Феърфакс Хауз в една бурна вечер в началото на май малко преди вечеря. Докато новодошлите слизаха от конете си в малкия преден двор и конярите поемаха животните, Ричард строяваше в редица жена си и децата съобразно възрастта им в облицованото с тъмна ламперия преддверие. В трапезарията, намираща се в съседство, слугите подреждаха огромни количества храна и напитки за освежаване на гостите.

Фиделити тайничко се помъчи да скрие кичурчетата сребриста коса, изскочили изпод непорочно бялото було на главата ѝ. Дрехата ѝ, както забеляза с неудоволствие Сара, беше тъмносапфирена, в цвета на очите ѝ. Сара я обвини, че е суетна и иска да привлече вниманието, но тъй като гостите вече влизаха, нямаше как да я пратят да се преоблече.

Сара пък, както прецени Фиделити, изглеждаше още по-безлична от обикновено. Беше се облякла във възможно най-неподходящите за нея дрехи — в скучно кафяво, което правеше тъмнорусата ѝ коса да

изглежда грозно кафеникава и без всякакъв блясък. По-малката сестра сякаш искаше да оскърби гостите, отказвайки да си придаде по-угледен вид. Фиделити блестеше като истинска скъпоценност между майка си и сестра си.

След миг, който продължи едва ли не цяла вечност, двукрилата дъбова порта се отвори и Ричард влезе заедно с братовчед си.

Хенри Феърфакс подаде на един слуга влачещото се наметало и шапката с омърляни провиснали пера. Пооправи дрехите си и зачака жена му да свали измокрената от дъжда пътна наметка.

Барон Пиърпойнт не се виждаше никакъв, макар че Фиделити можеше да се закълне, че е зърнала три фигури начело на групата, която галопираше към портата. Щом видя обаче графиня Уиндам, всички мисли за отсъстващия барон моментално се изпариха от главата ѝ.

Дивайна, графиня Уиндам, беше очевидно доста по-млада от съпруга си, комуто Фиделити даваше около четиридесет и пет години. Тя може би нямаше повече от тридесет и пет, но изглеждаше най-много на двадесет и две. Имаше светла коса — не светлоруса като на Фиделити, а златиста като узряло жито. Кожата ѝ блестеше безупречно розова, малко по-наситена на бузите. Имаше тъмни очи с черни мигли и вежди и Фиделити с учудване забеляза, че и повърхността на клепачите ѝ беше в тъмнокафявия цвят на очите. Устните ѝ искряха в червено... господи, тя си беше боядисала лицето!

Фиделити се ококори. Никога не беше виждала тъй отблизо онова, което баща ѝ наричаше „изрисувана жена“. Беше зашеметяващо! Дрехата на графинята бе от разкошен, лъскав виненочервен сатен, който шумолеше при всяко движение. На лактите, където свършваха сатенените ръкави, се дуплеха, прихванати с шнурче, бухнали маншети от бежов тюл, набрани точно като тюлените волани на деколтето, което се спускаше скандално ниско, откривайки кръглите ѝ гърди и трапчинката между тях.

Фиделити не сваляше очи от греховно обаятелното създание, докато графът разменяше любезности с Ричард и Елспет и им представяше съпругата си.

— Фиделити! — дочу тя гласа на баща си. — Това е твоят братовчед граф Уиндам.

Дори да бе доловил горчивата нотка в гласа на Ричард, при произнасяне на титлата му, графът не показа да го е забелязал. Той пое ръката на Фиделити и едва сега тя насочи вниманието си към него.

Граф Уиндам беше на средна възраст, малко по-висок от Ричард, може би около метър и седемдесет и пет, със сребрееща кестенява коса. В лице приличаше донякъде на баща ѝ, макар чертите му да носеха неуловимия отпечатък на авантюризм и бурно преживяна младост, които липсваха в изражението на Ричард Феърфакс. Очите на графа бяха тъмни и живи и Фиделити забеляза в тях учудване, породено от сравнението между нея и останалите деца в семейството.

— Сигурно сте били в много добро настроение, когато си я правили! — обърна се той нехайно към бащата на Фиделити, без да обръща внимание на неодобрителния израз, който забележката извика върху лицето на братовчед му. — Тя е красива като пролетно утро.

Графът повика жена си и докато тя се приближаваше, Фиделити долови сладостен аромат от дрехите на графинята — ами че тя си слагаше парфюм!

— Нали е красива, скъпа? — запита той, обръщайки Фиделити към Дивайна, без да пуска ръката на момичето.

— Прекрасна е! — кимна великодушно Дивайна Феърфакс. — Би била цяло събитие в холандския двор.

— Може би все още е възможно това наистина да стане — Пророни замислено графът. — Особено след като кралят се върне.

— Едва ли — възрази Ричард, заставайки между графа и най-голямата си дъщеря. — Нека сега минем в трапезарията. Приготвили сме нещо да се подкрепите.

Възрастните оставиха Фиделити и другите деца. Тогава Сара прошепна заговорнически:

— Виждала ли си друг път такава блудница?

— Стига си се изкарвала светица, Сара Феърфакс. Не съди другите — така пише в Библията.

— Тя разголва тялото си! — разсъждаваше Сара. — И лицето ѝ е цялото изрисувано. Показва си дори долните дрехи!

— Долните дрехи ли? — Фиделити беше сигурна, че сестра ѝ е загубила и малкото си здрав разум.

— Не видя ли?! Ония драперии на деколтето и по ръцете ги наричат „шемиз“ — то си е нещо като бельо!

Фиделити тъкмо щеше да каже на сестра си какво ѝ е мнението за такива разсъждения, но Сара се фръцна и се запъти към трапезарията заедно с останалата част от семейството. Фиделити остана сама в хола, братята ѝ бяха последвали графа и родителите си. Тя също тръгна натам, но в този миг двукрилата дъбова порта пак се отвори и заедно с дъжда и вятъра вътре нахлу още един мъж.

Беше в черно от глава до пети — от тъмната шапка с перо, нахлупена ниско над челото, през огромната черна наметка до тежките окаляни ботуши, които оставяха мръсни следи по лъскавия дървен под.

Фиделити замря на място пред застрашително извисяващата се над главата ѝ фигура, която стърчеше поне на половин метър над нея. Не посмя да извика никого, стори ѝ се, че самият дявол е изникнал от бурята и е влязъл в дома ѝ. Дватама се гледаха мълчаливо няколко дълги секунди, преди един слуга да дойде, за да поеме шапката и наметката на мъжа.

Барон Скайлър Пиърпойнт стоеше пред Фиделити, развеселен от нямото ѝ удивление. Той бе едър мъж със силно, мускулесто тяло, което напълно отговаряше на необикновената му височина. Широките рамене преминаваха плавно в стройна талия и изящни бедра. Загарът на лицето му подчертаваше сребристобелия блясък на светлорусите му коси и мустаци. Дрехата, която се показва изпод наметката, също бе черна. Под разкопчания кадифен жакет се виждаше кремава ленена риза, отворена до средата на гърдите, чиято широка яка лягаше свободно върху жакета. Панталонът бе напъхан във високи кожени ботуши за езда със сребърни шпори.

— Аз съм барон Пиърпойнт — каза той. Гласът му бе плътен, с кадифени нотки и тембър, топъл като веселите пламъчета в зелените му очи. — Пътувам заедно с лорд Уиндам.

— Да — промълви Фиделити. Погледът ѝ се плъзна по дългите, чувствено виещи се къдрици на косата му, така различна от късо остриганите коси на познатите ѝ младежи и тъй подхождаща на един истински кавалер. — Те отидоха в трапезарията.

— Разбирам — баронът оправи с небрежен жест набраните маншети на ръкавите си. — Колко мило, че са оставили такава хубавичка слугиня да ме отведе до там.

— Слугиня? — Обърканата Фиделити се смути от забележката му. — Мене ли имате предвид? Но аз не съм слугиня! Аз съм

Фиделити Феърфакс. Графът е братовчед на баща ми и вие се намирате в бащиния ми дом!

Пиърпойнт избухна в нисък гърлен смях.

— Извинете ме, лейди Фиделити. Едва от няколко дни съм в Англия, и вече ме пронизват камите на гневни парламентаристки погледи!

Фиделити прие извинителния му поклон с израз, който трябваше да означава неохотно опрощение, обърна се към вратата на трапезарията и с жест покани Пиърпойнт да я последва. Той я настигна с една-две дълги крачки, протегна облечената си в кадифе ръка и ѝ предложи да я съпроводи по краткия път към трапезарията.

Фиделити вдигна колебливо ръка и плахо я положи върху облечената в кадифе китка на барона. Пръстите ѝ усетиха допира на меката материя. За пръв път ѝ се случваше да докосва нещо толкова красиво и скъпо. Двамата тръгнаха мълчаливо през голямото помещение и тогава Фиделити долови още нещо под своята длан. Усещаше играта на мускулите му под кадифения ръкав. Той вървеше напред като жива статуя, но въпреки това момичето усещаше усилието на ръката му да се задържи протегнатата напред, Фиделити се осмели да погледне лицето на барона, но се издаде, вдигайки глава, за да го види. Главата ѝ едва достигаше до рамото му. Когато тя вдигна лице, Пиърпойнт я погледна в очите и ъгълчето на чувствените му устни помръдна едва забележимо под грижливо поддържаните мустаци. Фиделити бързо сведе мигли и бузите ѝ порозовяха. Когато стигнаха до вратата на трапезарията, тя отдръпна ръката си и влезе вътре преди барона.

[1] Дивайна (Divina) — Божествена. — Б.р. ↑

ГЛАВА ТРЕТА

Когато граф и графиня Уиндам заедно с барон Пиърпойнт се настаниха във Феърфакс Хауз, домът стана сцена на невиджани дотогава контрасти. Графът бе пратил предварително част от своите хора в Лондон и по някакво чудо бе успял да си възвърне Уиндам Хауз, разкошната къща на модната улица Странд близо до двореца Уайтхол. Когато къщата станеше отново обитаема (а графът нямаше истинска представа как го възприемат в дома на братовчед му), той и графинята щяха да се преместят в Лондон, а баронът щеше да им гостува, докато реши окончателно какво ще прави по-нататък.

Макар да даваше вид, че сдържа (както се очакваше от нея) благопристойното си неодобрение, Фиделити бе очарована от веселието и блясъка, които братовчедът и съпругата му излъчваха.

Всяка вечеря бе изключително събитие — семейството на Ричард Феърфакс, сбрано около масата, изглеждаше като ято невзрачни гълъби, а графът, графинята и баронът пъстрееха като пауни. Всяка вечер графинята се появяваше в различна рокля — червено, синьо, зелено, коприна, сатен, кадифе. От накъдрената ѝ коса понякога се спускаха грациозни букли, друг път пък беше прибрана в стегнат кок на тила. Често пъти в къдриците ѝ бляскаха вплетени перли, сапфири, дори диаманти. Графът не отстъпваше на жена си по пищност на тоалетите. Само баронът се появяваше в неизменните тъмни цветове — черно, кафяво, тъмнозелено и виненочервено. Но и той носеше обшити с дантела ризи, а на пръстите му просветваха едри пръстени.

Братята на Фиделити слушаха с отворена уста разказите на графа за гражданската война, поднасяни винаги така, че да не раздразнят домакина му, а Сара зорко наблюдаваше графинята, търсейки непрекъснато недостатъци, каквито откриваше с хиляди, Фиделити седеше мълчалива през повечето време, сравнявайки своя живот с този на бащините си гости, и напразно търсеше достатъчно убедителни доводи, за да отрече предимството на аристокрацията. Трудно ѝ беше да осъжда хора, които — като се изключи единствено барон

Пиърпойнт, който ѝ се струваше донякъде страшен — винаги са толкова учтиви и благовъзпитани.

Сутринта на четвъртия ден след пристигането на графа тя седеше сама в приемната. Сара и двамата по-малки братя бяха отишли у съседите да одумват на воля скандалните гости, а баща ѝ заедно с по-голямото момче и графа бяха излезли на разходка по нивите и ливадите, за да огледат добитъка и посевите.

— Давам едно пени, за да прочета мислите ви — сепна я мелодичният глас на графинята.

Фиделити се изчерви.

— О, нищо особено не мислех — промърмори тя смутено.

Графинята седна до нея на пейката под прозореца и утринната ѝ рокля от фино импримирана тафта примеси полите си със строгия кафяв муселин, в който бе облечена Фиделити.

— Би трябвало да носите синьо и розово, скъпа — отбеляза графинята. — Това ще подчертава тена ви и красивите ви очи.

— О, не мисля, че... — прекъсна я смутена Фиделити.

— Разбирам — и графинята потупа ръката ѝ. — Разбирам. Но честно да ви кажа, според мене е грях да пропилявате такава хубост. Красотата е висш дар от Бога. Не бива на нея да се гледа като на клеймо.

— Наистина ли? Дар?

След толкова много години на укоризнени и подозрителни погледи Фиделити бе очарована, че някой хвали външността ѝ.

— Майко! Майко! — чу се внезапно от хола гласът на Сара.

Елспет излезе с бързи стъпки от шивалнята.

— Какво има? — запита тя.

— Госпожа Уикам... — Сара спря, дишайки учестено. — Вече ѝ е време! Всеки момент ще роди!

Елспет надникна в стаята, но нямаше никакво време да направи нещо, виждайки по-голямата си дъщеря в толкова интимен разговор с графинята.

— Отивам у семейство Уикам — съобщи тя. — Наглеждай готвачите и се погрижи обядът да е готов, ако не се прибера навреме.

— Да, госпожо — отвърна Фиделити.

Тя гледаше през прозореца как майка ѝ и Сара бързат към намиращия се недалече дом на семейство Уикам.

— Както изглежда, сега сме съвсем сами — забеляза графинята.

— Да. Не. Мисля, че баронът още е тук.

— Не. Струва ми се, че нашият прекрасен Скайлър е отпътувал за Лондон неизвестно по каква причина. — Графинята млъкна за миг и бавна въздишка се отрони от гърдите ѝ. — Ах, барон Пиърпойнт. Знаете ли, той има роднини в двора на Луи XIV. Но семейството му е дошло тук още със Завоевателя^[1]. Много стара и много благородна фамилия. А Скайлър, смея да твърдя, е най-изящната издънка на това старинно родословно дърво.

Тя замълча и насочи мислите си по други пътеки.

— Искате ли да направите нещо много греховно поне веднъж в живота си? — блеснаха изведнъж зениците ѝ.

— Какво искате да кажете? — запита Фиделити с широко отворени очи.

— Ние с вас сме еднакво високи, макар че, трябва да призная, вие сте по-стройна. Не искате ли да дойдете с мене в моята стая и да махнете тези скучни дрехи, за да заблестите поне за миг?

— О! — Сърцето на Фиделити замря. — Не бих...

— Никой няма да научи — настоя графинята. — Тук няма никой, освен нас двете. Ще запазя нашата малка тайна.

— Ами...

Фиделити спря, но кипещт в кръвта ѝ подсказа, че ако сега не използва тази възможност, винаги ще съжалява, че е била толкова нерешителна. Знаеше, че е предопределена да се омъжи за някой от безличните младежи, с които беше отраснала. Щеше да прекара живота си точно по същия начин, както и досега, може би щеше да се превърне в копие на майка си. Можеше ли в такъв случай един кратък момент на греховно развлечение да изличи насажданите е години принципи на църквата?

Двете с Дивайна изтичаха бързо по стълбите и когато влязоха в стаите на графа и графинята, Фиделити забеляза огромната промяна, настъпила тук. Мебелите си бяха същите, огромното легло с балдахин все тъй се извисяваше, украсено с едноцветните си ресни от тъмнозелена дамаска, драпериите на прозорците си бяха на местата, но във въздуха се носеше някаква неуловима възбуда. На тоалетката се мъдреше огромно огледало — известно бе, че във Феърфакс Хауз може да се намерят само две малки огледала (както казваше Ричард

Феърфакс, достатъчни, за да прогонят всяка суета), а пред разкошната вещ бяха натрупани бурканчета и кутийки с мазила, пудри, парфюми и кремове. През отворените врати на гардероба се виждаха окачени нагъсто рокли и всякакви дрехи, различни накити бяха небрежно пръснати из стаята.

— Първото нещо, което ще свалим от вас, ще бъде тази забрадка — реши графинята.

Тя смъкна бялото платно от главата на Фиделити, взе четка с дръжка от слонова кост и вчеса разкошната ѝ дълга коса, която падаше като сребрист водопад чак до бедрата и се виеше прелестно по краищата.

— Каква красота! — възкликна Дивайна, прокарвайки четката по разкошните бухнали кичури. — Прекрасна коса! — Тя я разстла като блестяща мантия по раменете на Фиделити. — Така. Когато свършим с разкрасяването, ще се погрижа за прическата ви.

Графинята взе няколко големи игли, обсипани с перли, и с няколко сръчни движения забодде косата на Фиделити на върха на главата ѝ.

— Сега да ви облечем.

Фиделити стоеше неподвижна насред стаята, а графинята сновеше около нея и разкопчаваше ловко копчетата на корсажа и полата ѝ. Дрехите ѝ се изхлузиха на пода и Фиделити ги сгъна грижливо, за да ги сложи на облегалката на един стол.

— И обувките, и обувките — настоя Дивайна и Фиделити ги смъкна от краката си. — Ризата също.

Фиделити измъкна нерешително широката риза през главата си и остана притеснена по средата на стаята. Не бе свикнала да стои гола, дори когато беше сама, а сега, когато около нея имаше и друг човек, ѝ се щеше да избяга и да се скрие.

— Не се срамувайте, Фиделити — успокои я Дивайна. — Тялото ви не е нещо, от което трябва да се срамувате. — Тя се зарови в сандъка и измъкна риза от почти прозрачен лен с ниско изрязано деколте и набрани ръкави, обточени с фина дантела и пристегнати с бляскава сребриста панделка. — Облечете това. — И подаде ризата на срамежливо извърнатата Фиделити.

Фиделити се напъха с благодарност в леката дреха, чиито дълги поли обгърнаха с нежен трепет краката ѝ. Графинята я отведе до

тоалетката и тя се погледна в огледалото, докато Дивайна подреждаше косите ѝ. Фиделити с изумление забеляза, че кожата ѝ прозира през тънката риза.

— О! — извика тя, скръствайки ръце пред гърдите си.

Графинята я погледна от долу на горе, докато ѝ обуваше тънките зелени копринени чорапи, и се засмя покровителствено.

— Никой, освен вас, не вижда. Не бъдете прекалено скромна.

Фиделити наблюдаваше как графинята връзва копринените жартieri над чорапите и как намества краката ѝ в зелени сатенени обувки с висок ток.

— Сега какво ще правим? — запита тя, понеже любопитството надделяваше над останалите ѝ чувства.

— О, струва ми се, ще сложим малко грим и ще пооправим косата — реши Дивайна.

Фиделити наблюдаваше графинята, която отваряше разни бурканчета и кутийки, слагаше черна боя на и без това черните ѝ мигли и очертаваше очите ѝ със специален прах. Тя сложи малко руж на бузите ѝ и оцвети устните ѝ в прекрасно ябълковочервено. Графинята реши, че на косата ѝ ще подхожда не нещо натруфено и сложно, а една съвсем семпла прическа. Тя събра трептящата в отблясъци коса високо над главата на Фиделити и върза зелената панделка на красив възел. Сребриятата коса падаше на прекрасни вълни по раменете на Фиделити и стигаше чак до кръста ѝ. С малко гребенче Дивайна издърпа няколко кичурчета над ушите и ги нави пред бузите ѝ. Направи същото и над челото и след миг лицето на Фиделити бе обкръжено от малки къдрички.

— Сега да изберем дрехата — сви устни Дивайна, посегна към гардероба и извади една рокля от блестящо зелено копринено моаре. Заобленото деколте на корсажа, обточено с редове сребриста дантела, хармонираше със стигащи до лактите ръкави. Над набраната пола се развяваше втора, ушита от сребриста дантела. Графинята вдигна тежката дреха над главата на Фиделити и докато я издърпваше, за да прилегне добре, извади дантелата на ризата над деколтето и от ръкавите.

— Но това са долни дрехи! — възкликна Фиделити, спомняйки си коментарите на Сара при пристигането на графа. — Вие показвате долните си дрехи!

Графинята се разсмя и приглади косата на Фиделити там, където роклята я беше поразрошила при обличането. Зарови се отново в сандъка, измъкна чифт ръкавици в сребристо и зелено, донесе и изцяло ветрило от сребриста дантела.

— Не е необходимо да слагате ръкавиците, само ги дръжте — обясни тя.

Всичко вече беше готово и Фиделити застана пред голямото огледало на тоалетката.

— О, колко е красиво! — отрони се въздишка от устните ѝ.

— Да — съгласи се графинята. — Със съжаление отбелязвам, че на вас ви стои далеч по-добре, отколкото някога ми е стояло на мене.

Смутена, Фиделити усещаше гримовеите по кожата си, меката и плътно прилепваща рокля, която ласкаво обгръщаше тялото ѝ. Бе така потънала в собствените си преживявания, че не усети как вратата зад гърба ѝ се отвори.

Скайлър Пиърпойнт застана на прага, пошляпвайки небрежно по дланта си с ръкавиците за езда от еленова кожа. Русата му коса, разрошена от вятъра, лежеше разбъркана върху яката на катраненочерния му жакет: носеше сив панталон, също от еленова кожа. Кремавата ленена риза, небрежно разтворена, бе извадена върху реверите на жакета му, а маншетите едва се забелязваха, тъй като ги беше напъхал в ръкавите, за да не му пречат при ездата.

— Мога ли да помоля за следващия танц? — долетя откъм прага гласът му с характерната присмехулна нотка.

Фиделити се извърна рязко към вратата, осъзнавайки, че ниско изрязаното деколте открива раменете и част от гърдата ѝ. Графинята я наблюдаваше развеселена.

— Как може да нахълтвате така? — викна Фиделити, забравяйки, че не е в своята стая и че този човек е гост на баща ѝ.

— Пфу! — изсумтя баронът, докато влизаше безцеремонно в стаята и приближаваше към нея с котешка грация. — Не мислете, че сте първата млада дама, която се появява пред хора, облечена по този начин. И като ви сравня с повечето млади дами, които познавам, вие сте напълно облечена.

— Не смея да си представя какви са тези млади дами, с които се познавате!

— Бога ми! — засмя се той и погледна към графинята. — Струва ми се, че в тази стая поява хладина.

— Само към вас — отвърна Дивайна.

Фиделити усети как бузите ѝ пламват в гореща руменина.

— Сега ще си облека моите дрехи — обърна се тя към графинята.

— Не, още не — възрази Дивайна. — Сега ще повикам камериерката си, за да ви каже какво мисли.

И излизайки като вихър от стаята, преди Фиделити да може да я спре, графинята я остави за миг насаме с барон Пиърпойнт.

Фиделити проследи с поглед Дивайна и се обърна отново към Пиърпойнт, който се бе приближил до нея. Изглежда го воинствено.

— Ах, господарке Феърфакс — усмихна се той, — не ме гледайте така. Да не смятате, че ще ви похитя в отсъствието на лейди Уиндам?

— Наистина, милорд — отвърна тя, мъчейки се си придаде високомерието, което ѝ липсваше, — не зная какво ще направите. Хора като вас...

И остави изречението недовършено.

За нейно учудване презрението в гласа ѝ го накара да отхвърли глава назад и да се разсмее с пълен глас.

— Казвате го като истински парламентарист! Усецам ясно влиянието на баща ви!

Фиделити въздъхна. Наистина думите бяха на баща ѝ и както предполагаше, Пиърпойнт бе доловил липсата на достатъчно убеденост в тона и. Пак усети червенината да се изкачва стремително по лицето ѝ.

— Няма нищо, от което да се срамувате — каза баронът. — Но пуританският начин на живот е неестествен.

— Сър! — Фиделити се приготви да защити семейството си.

Той отхвърли с нехаен жест възраженията ѝ.

— Колко пъти досега са ви принуждавали да чувствате, че красотата ви е грях? Че е осъдително да се радвате на онова, с което природата ви е дарила? — Сведените ѝ клепачи говореха колко прави са думите му. — Тези забележки са дело на грозни хора, измислили ги за свое успокоение. Единствено вие от цялото семейство сте красива. Тогава защо останалите да не защитават своята посредствена

външност? Те вярват, че доброто ще бъде възнаградено, вярват, че самите те са добри. От това следва, че понеже те са добри и същевременно невзрачни, значи красотата не може да бъде добра.

Фиделити се втренчи в него, преглъщайки бавно чутото. Не можеше да се каже, че го разбираше напълно, но все пак неговите думи я накараха да се почувства по-малко грешна, по-малко като същество, родено в зло. Разбра, че ясно изразеното възхищение на барона от външността ѝ разклаща недоверието ѝ в него. Никога не беше срещала човек или група хора, които да я одобряват и да я приемат така, както граф Уиндам и обкръжението му.

— Просто се погледнете — продължи Пиърпойнт.

Той обхвана талията ѝ и я обърна към огледалото на тоалетката.

Фиделити се вгледа в елегантното видение. Не можеше да се познае. Изглеждаше като дама с голям опит и модерен вкус, а блестящата зелена материя на роклята се открояваше като в елегантна рамка на фона на катраненочерния жакет и сивия панталон на барона, застанал зад гърба ѝ. Незабелязано премести погледа си от своето отражение към неговото и очите им се срещнаха.

Устните му се разтегнаха в бавна усмивка.

— Ние двамата изглеждаме добре заедно. — Ръцете му все още обгръщаха талията ѝ. — Вие сте достатъчно дребничка, за да изглеждате по-висок край вас, а аз съм достатъчно едър, за да изглеждате още по-крехка край мене. — Той замълча, сякаш очакваше нейния отговор, но тя не можа да промълви и думичка. — Дивайна имаше право. Наистина щяхте да бъдете събитие в холандския двор. Както и във всеки друг.

Фиделити се чувстваше неудобно от неговата близост, от лекия натиск на ръцете му върху талията си. Понечи да отстъпи встрани и дочу тихия му кикот.

— Значи и вие го усещате, а? — запита той. — Нашата малка парламентаристка има сърце. Това е урок номер две.

Докато едната му ръка продължаваше да обгръща талията ѝ, другата отмахна лекичко сребристите кичури от тила ѝ и тя зърна в огледалото как главата му се накланя, за да я целуне.

Тя хлъцна леко, щом усети докосването на устните му върху кожата си. Беше толкова ефирно докосване, че не можеше да се

закълне, че го е усетила, но все пак странен трепет пропълзя по тялото ѝ.

— Не — прошепна тя, но съзнаваше, че в гласа ѝ няма убедителност.

В затихналата стая внезапно се разнесе изщракването на ключалката. Сърцето на Фиделити подскочи, защото бе сигурна, че са ги открили. Но това беше графинята. Тя влезе и пусна резето.

— Скайлър — усмихна се Дивайна, чийто поглед не пропусна да забележки гъстата руменина по бузите на Фиделити, — излезте оттук още в тази минута и ме оставете да помогна на Фиделити да облече собствените си дрехи.

Баронът се поклони безмълвно на двете дами и взе шапката си. Запъти се към вратата, но изведнъж спря.

— Ще ви покажа и друг обичай на кавалерите — каза той, обръщайки се отново към тях.

Баронът се върна при двете жени, взе ръката на графинята и я повдигна към устните си. След това посегна към ръката на Фиделити. Неговият допир отново я разтърси — усещането не беше тъй силно, както първия път, но все така странно, греховно приятно. Очите ѝ останаха приковани към вратата, зад която се бе скрил. А когато се обърна към графинята, Фиделити съзря дамата да ѝ се усмихва с необикновено многозначителен вид.

[1] Вилхелм (Уйлям) Завоевателя (1027 — 1087) — дук на Нормандия и крал на Англия след победата си над Харолд при Хейстингс през 1066 година. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Фиделити лежеше будна в мрака — дълго след като къщата беше утихнала. Даже майка ѝ, отрудената Елспет, която обикновено наглеждаше заключването на всички врати за през нощта, вече си бе легнала.

Примирена с безсъницата, Фиделити дръпна встрани виненочервените завеси от дамаска, които обграждаха леглото, и се приближи до пейката под прозореца. Бялата ленена нощна дреха се развяваше около тялото ѝ, а светлорусата, почти сребриста коса падаше свободно по гърба ѝ и следваше всяко нейно движение.

Нощта бе светла и топла. Тя отвори прозореца и вечерният въздух нахлу в стаята. Фиделити вдъхна дълбоко уханието, което се носеше отвън, надявайки се да се унесе и да ѝ се приспи, но нито приятният ветрец, нито късният нощен час можеха да изличат от ума ѝ спомена за Скайлър Пиърпойнт.

Припомняше си го застанал зад гърба ѝ в стаята на графинята, изпитваше отново неизмеримото удоволствие от нежния допир на твърдите му устни до чувствителната кожа на тила си. Опита се да възстанови със собствените си ръце нежния и същевременно властен натиск на пръстите му около талията си, но ръцете ѝ бяха много малки и много слаби, за да заместят тези на барона.

— Скайлър... — прошепна тя високо в тишината на оградената със завеси прозоречна ниша.

Някакъв тих звук привлече вниманието ѝ и тя се надвеси от прозореца.

Изненадана, тя видя някакъв мъж да излиза от конюшната и да се насочва към къщата. Под ярката лунна светлина, заливаща вътрешния двор, тя разпозна мощната фигура на Скайлър Пиърпойнт, който тичаше към къщата.

Той се движеше с присъщата си котешка грация и Фиделити затаи дъх, когато Скайлър погледна нагоре и видя, че тя го гледа от горния етаж.

Той спря, озърна се бързешком и пристъпи в сянката до стената. С няколко ловки движения се изкатери по перголите с рози на Елспет Феърфакс и се озова на прозореца на Фиделити.

— Някой ще ви види — прошепна Фиделити, очаквайки баща ѝ всеки момент да се появи под прозореца с оръжие в ръка.

— Кой? — ухили се Скайлър.

— Ще паднете и ще се ударите!

— Тогава се дръпнете от прозореца и ми позволете да вляза.

— Не мога!

Пиърпойнт се разсмя при вида на шокираното ѝ лице.

— Тогава, предполагам, ще трябва да остана увиснал на тази рахитична пергола. — Подигравателната му усмивка изчезна. — Колко красива изглеждахте откъм двора с лунната светлина, грееща в косите ви.

— А оттук не изглеждам ли красива?

— Твърде суетна сте за пуританка — плъзна се усмивка по устните му. — Да, и оттук изглеждате красива. Защо сте будна в такъв късен час?

— Не можах да заспя — въздъхна тя.

Лицето му бе толкова близко до нейното, че тя усети топлия му дъх по бузите си, когато той проговори:

— Какво ви държи будна?

Фиделити знаеше, че плъзналата по лицето ѝ руменина я издава.

— Сега си вървете — каза тя смутена.

Той пак се засмя и тя долови нотки на триумф в гласа му.

— Дори завръщането ми в Англия след толкова години не ме освежи толкова, колкото вашата невинност. Ако знаех какво ще открия тук, уверявам ви, щях да се върна много по-рано.

— Но пък братовчед ми нямаше да ви доведе тук — възрази тя.

Той се усмихна и се понаместа на перголата.

— Така е. Е, аз трябва да си тръгвам.

— Не! — Фиделити прехапа устни, смаяна от смелостта си. — Толкова скоро?

— Тази пергола е дяволски неудобна, скъпа моя. Сигурен съм, че не е направена за среднощно катерене.

Фиделити въздъхна, защото на сутринта те отново щяха да бъдат принудени да спазват учтиво хладното поведение, което семейството ѝ

очакваше от нея.

— Ами... — започна тя, съзнавайки как ценностите, с които беше възпитавана, влизат в конфликт с желанието ѝ да го задържи още малко при себе си. — Защо не седнете тук на перваза?

— Чудесно.

Решението ѝ го развесели, той прекрачи перголата и седна на перваза на отворения прозорец.

Фиделити отвори широко и другото крило, за да му направи повече място и за да не бъде принудена да седи зад гърба му на скамейката под прозореца.

— Откъде се връщате? — запита тя.

Изненадата от внезапната му поява отстъпваше пред желанието да разбере причината за среднощното му пътуване.

— Имах работа в града — отвърна той.

— Работа?

— Да, при един симпатичен стар познат.

За миг Фиделити се почувства не на място пред този мъж. Инстинктивно усети, че „симпатичният стар познат“ е жена, зачуди се каква ли „работа“ може да има той посред нощ при някаква жена в Лондон. Отново я полази същото неуловимо усещане, както когато го видя да разменя с лейди Уиндам погледи, издаващи общи спомени и преживявания, в които тя никога нямаше да участва.

— Защо притихнахте така? — запита той.

Фиделити погледна с усмивка към него и наведе кокетно глава.

— О, само се наслаждавах на нощта и на компанията ви.

— Вие сте родена флиртаджийка, Фиделити Феърфакс, и не съм сигурен дали го съзнавате, ала това ви прави двойно по-привлекателна.

Той протегна ръка и Фиделити усети как настръхва, докато Скайлър я притегляше към себе си. Намери се притисната в здрава прегръдка, от която копчетата на жакета му се впиха в кожата и през тънката нощница. После, когато устните му срещнаха нейните, тя забрави за копчетата.

Скайлър я целуваше сдържано, за да не я изплаши, и чувстваше как ръцете и плахо се вдигат, замират за миг и после се плъзват по дебелото кадифе на жакета, за да обгърнат раменете му. Не отговаряше много пламенно на целувката му, но той и не бе очаквал друго.

Докато приемаше неговите ласки, Фиделити се бореше със зашеметеното си съзнание, а умът ѝ запомняше всяко от тези нови усещания, запазвайки с пределна яснота и най-малките детайли — гъделичкащата мекота на мустаците, докато устните му очертаваха с нежни докосвания контура на лицето ѝ, постоянно усилващият се натиск на ръцете му върху гърба ѝ, дори честото му и забързано дишане. Когато най-накрая той се отдръпна от нея, тя се облегна назад и притвори очи.

— Лека нощ — дочу Фиделити гласа му.

— Скайлър — прошепна тя. — Не си отивай.

— Ако знаех, че искаш точно това, нямаше да си тръгна — Ръката му погали нейната и дъхът ѝ замря. — Но утре сутринта няма да има за какво да съжالياваш, когато срещнеш строгия поглед на баща си.

Той се обърна и стъпи на перголата.

— Лека нощ — усмихна се тя, навеждайки се към него от прозореца.

Скайлър се протегна и я целуна леко.

— Приятни сънища — долетя до нея шепотът му.

Тя се засмя и прошепна в отговор:

— Ако изобщо заспя.

Той се спусна по перголата и преодоля със скок последните два метра до настилката на двора. Поклони се изискано към нея и изчезна в сенките на Феърфакс Хауз. Фиделити го проследи с поглед и една тежка въздишка се отрони от устните ѝ.

ГЛАВА ПЕТА

Фиделити лежеше лениво върху бодливото сено и слушаше с половин ухо стърженето на щурците зад хамбара. Тя и Скайлър бяха почнали да се срещат тук, в отдалечената и изоставена плевня на бащината ѝ конюшня. Сега, когато се напегна, за да види по-добре чертите му в полумрака, Фиделити отрони една драматична и попресилена въздишка.

— Струва ми се — започна тя, играейки си с някаква сламка, — че скоро ще си тръгнеш.

Тази мисъл не я напускаше, откакто кралят се бе върнал в Лондон преди два дни.

— Да, ще трябва — отвърна Скайлър. — Баща ти едва ли ще бъде очарован, ако продължим престоя си тук повече, отколкото е необходимо.

— Ще ми бъде мъчно, когато си отидеш. Не мога да понеса тази мисъл.

— Не мога да кажа, че ужасно ще съжалявам, когато си тръгна.

Фиделити рязко седна.

— Защо, Скайлър Пиърпойнт? Какви гадни неща говориш!

Скайлър се засмя.

— Заминаването ми ще е в твоя полза, скъпа. В края на краищата, аз водих срещу изкушението такава борба, която би се харесала и на самия Кромуел.

Бузите на Фиделити пламнаха от задоволство.

— Но аз не съм те молила да се бориш срещу изкушението.

— Да, не си, но знаех, че трябва. Какво оправдание можех да имам, ако си бях заминал, изоставяйки те с накърнена репутация? Семейството ти щеше да се откаже от тебе. Животът ти щеше да е съсипан.

— Знаеш, че не ме е грижа за тях или какво си мислят — възрази Фиделити. — Изобщо няма да ме е грижа, ако никога повече не ги видя.

Тя млъкна, като че ли проверявайки още колко смелост ѝ е останала, и се хвърли с главата надолу:

— Стига само да съм с тебе.

— Точно там е въпросът. Не можеш да бъдеш с мене.

Усещайки обидата в мълчанието на Фиделити, той продължи:

— Фиделити, знаеш, че не съм богат. — Тя отвори уста да възрази, но той не ѝ позволи. — Знам, ще кажеш, че това няма значение, но не е така. Не съм в състояние да ти осигуря дори най-насъщните неща. Аз мога някак си да преживея, докато получа земя и привилегии от краля, но как да принудя и теб да споделиш живота, който ще вода дотогава.

— А по-късно? — осмели се тя.

— По-късно, аз няма да съм тук, в страната.

— Няма да си... — Тя бе поразена. Бленуваше за романтично бягство със Скайлър и за бляскав живот в двора като баронеса Пиърпойнт. — Но защо?

— Ще ида в Новия свят.

— В Америка?

В разговорите на баща си и приятелите му, докато обсъждаха търговските си намерения, Фиделити бе чувала често да се споменава за многото англичани, които създавали плантации в Америка.

— По-точно, в Барбадос.

— Това в коя част на Америка е?

— Барбадос е остров, на юг от Северноамериканския континент. Разположен е в тропиците, смятам да отглеждам екзотични култури.

— Ще станеш фермер?

Тя бе разочарована. Израснала като дъщеря на преуспяващ фермер, Фиделити бе убедена, че на света няма по-досадно занимание.

— Ако наричаш плантацията ферма — засмя се той.

— Скоро ли заминаваш?

— Веднага щом получа имение от краля. Сигурно няма да е толкова скоро. Кралят едва пристигна в Уайтхол и вече го нападнаха разорени роялисти, опитващи се да си възвърнат владенията. — Скайлър поклати глава. — Обедняла монархия и орди нейни последователи, които очакват награда. Не съм си представял такъв подарък за рожден ден.

Фиделити знаеше, че кралят, Чарлз II, бе влязъл в Лондон, за да заеме трона си точно на 29 май, на тридесетия си рожден ден.

— Представи си, човек да получи кралство като подарък за рождения си ден — пошегува се тя. Очите ѝ бяха вперени в някакво призрачно видение.

— О, не е точно така — поправи я Скайлър. — Кралството си беше негово след убийството на баща му. Той просто си възвърна владението.

— Ах, Скайлър! Бъди малко по-романтичен! Да не говорим за минали неща! — Тя се нацупи, но след миг възвърна веселостта си. — Толкова ми се искаше да ида в Лондон, да видя как негово величество влиза в града. Хубава ли беше процесията?

— Да. Нали съм ти казвал толкова пъти — хубава беше.

— Днес си тъй скучен, Скайлър Пиърпойнт.

— А ти ще се радваш ли, като ме видиш да си тръгвам?

Лицето ѝ помръкна.

— О, не! Няма! Почти съжалявам, че кралят си дойде, защото това означава, че ти, графът и графинята ще си отидете.

— Няма да идем толкова далече. Лондон е съвсем наблизо.

— Все едно е, дори да беше на другия край на света. Баща ми никога няма да ме пусне да ида в града.

— Дори за да посетиш братовчед му?

— Особено пък за да посетя братовчедите му! Той е убеден, че вече съм тръгнала по пътя към ада заради графа и графинята... и заради тебе!

Някакъв кон изпръхтя тихо и двамата скочиха на крака, Фиделити се взря в полумрака, обезпокоена, че някой може да ги е видял, знаейки, че ако ги разкроят, това означава катастрофа. Не видя никого.

— По-добре да се връщаме в къщата — предложи Скайлър и Фиделити, която обикновено отлагаше възможно най-много края на срещите им, веднага се съгласи.

През целия ден след това Фиделити наблюдаваше внимателно лицата на околните, за да долови дори по най-слабия признак дали някой от тях е бил онзи мистериозен подслушвач в конюшната предната вечер. Но не забеляза на ничие лице признаци на подозрение относно техните тайни срещи. Нямаше начин да е бил баща ѝ. Щеше

да направи сцена още там, на място. Не би се спотайвал и изчаквал. Сигурна бе, че не е и някой от братята ѝ. Те не само не биха се промъкнали като змии в конюшните, а веднага щяха да изтърсят пред всички какво са видели. Оставаха само майка ѝ и сестра ѝ. Тя много се надяваше да е била майка ѝ. Елспет Феърфакс винаги бе показвала особена привързаност към най-голямата си дъщеря и Фиделити се надяваше да се отърве само със строго конско.

Семейството напусна трапезата и се разпръсна из къщата и двора, всеки се зае с обичайните си занимания, Фиделити, жадна за още разкази из живота на двора, бе щастлива, когато остана насаме с Дивайна Феърфакс.

— Разкажи пак за кралската процесия и за бала в Уайтхол — настояваше тя.

Дивайна се разсмя.

— Ти си ненаситна. Толкова пъти вече ти го разказвах, че започна да ми се струва нереално. Разказвах ти как процесията се движеше по претъпканите улици, как тълпата викаше и хвърляше цветя.

— Колкото повече слушам за това, толкова по-малко съжалявам, че не съм била там. О, Дивайна, все едно че наистина съм присъствала!

— Да беше присъствала наистина! — рече великодушно лейди Уиндам.

Тя и съпругът ѝ нямаха деца и макар че би се чувствала доста по-възрастна от своите тридесет и пет години, ако имаше седемнадесетгодишна дъщеря като Фиделити, Дивайна охотно би предпочела да е майка на тази млада братовчедка.

— И на мене така ми се искаше! Искях да отида, но нали познаваш баща ми. Чувахме фойерверките, виждахме светлината на огньовете покрай Темза, но... — и тя тъжно сви рамене.

— Е, може би ще може да дойдеш на гости при нас, когато се установим в Лондон, а аз ще те заведа в двора.

— Ще ме представиш ли на краля? — запита нетърпеливо Фиделити.

Графинята се засмя.

— Кралят. О, да, сигурна съм, че ще го омагьосаш.

— Аз ли? — ококори се Фиделити. — Самия крал!

— Рангът няма никакво значение, когато става въпрос за жени.

— Но той никога няма да ми обърне внимание. Ти самата казваше, че не вижда никоя друга, освен мадам Палмър.

Графинята бе разказала на Фиделити за кралската любовница, госпожа Барбара Палмър, описвайки я като жизнерадостна червенокоса красавица.

— Тук грешиш. Кралят може да е луд по мадам Палмър, но това не му пречи да търси с поглед и други красиви жени.

— Може би госпожа Палмър ще се разведе със съпруга си и ще се омъжи за краля — предположи Фиделити и се изненада, когато графинята избухна във възторжен смях.

— Фиделити! Не само че разводите са почти невъзможни, но дори госпожа Палмър да беше свободна като вятъра, кралят пак нямаше да се ожени за нея.

— Но защо? Нали я обича?

— Да. Обича я. Само че като любовница. Кралството е обедняло и кралят трябва да се ожени за богата принцеса с огромна зестра, за да подпомогне финансите на страната.

— Значи, парите! — разочаровано пророни Фиделити. — Защо всичко трябва да се върти около тях?

— Какво друго се върти около парите? — запита графинята, долавяйки особена заинтересованост в тона на Фиделити.

— Скайлър... — Фиделити спря и се озърна, за да е сигурна, че никой няма да ги чуе. — Скайлър казва, че не може да ме вземе със себе си, когато си отиде, защото няма достатъчно пари.

— Разбирам — Дивайна беше учудена. — Не смятах, че нещата между вас с лорд Пиърпойнт са толкова сериозни.

— Казваш го така, като че ли не одобряваш — Фиделити изгледа изпитателно братовчедка си.

— Напротив, миличка. Но мъничко ревнувам.

— Ревнуваш?

Фиделити не можеше да си представи как тази красива и опитна дама може да ревнува от нещо, което не я засяга лично.

— Да. Ти си толкова млада и невинна. Целият живот е пред тебе, всичките прекрасни приключения, които, уви, за мене са вече само сладки спомени.

— Говориш, сякаш си на сто години!

— Понякога така ми се струва. Когато аз и Хенри последвахме негово величество в изгнанието, бях само на двадесет и две години, но дори това е твърде много в този свят, където ухажваните жени са по на петнадесет-шестнадесет години. А когато бях на тази възраст, помагах на майка си и сестрите си да държим кръглоглавите далече от нашите имена, докато баща ми и братята ми се биеха за бащата на негово величество, покойния крал.

Фиделити мълчеше, за да не нарушава спомените на лейди Уиндам.

— Какво стана накрая? — запита тя.

— Баща ми падна убит, а майка ми доживя да види дъщерите си омъжени в роялистки семейства, които отидоха в изгнание заедно с двора.

— И тогава ти се омъжи за графа?

— Да. Наистина нямах голяма зестра, но Хенри ме искаше. —
Очите на графинята излъчваха топлота.

— Той не е бил толкова влюбен в парите.

Дивайна потупа ръката на Фиделити.

— Имаше повече пари от другите и изгуби по-малко от тях във войните.

Фиделити щеше да продължи да разпитва графинята, когато майка ѝ дойде, за да ги повика за вечерня.

Фиделити лежеше полубудна в широкото легло. Разказът на графинята за любовта на Хенри към нея и пренебрежението му към парите, за връзката на краля с Барбара Палмър се преплитаха с мечтите ѝ за живот до рамото на Скайлър Пиърпойнт, постепенно се превръщаха в сага за всеотдайна и безкористна любов, чиято героиня, разбира се, беше тя. Едно скръцването на вратата я извади от мечтите ѝ. Някой влезе в стаята.

— Кой е? — попита Фиделити шепнешком, защото завесите на прозореца бяха спуснати и в стаята беше много тъмно.

— Аз съм — дочу се гласът на сестра ѝ Сара.

— Какво искаш? — запита тя нетърпеливо.

Не можеше да понася Сара, а сега още по-малко, особено заради начина, по който говореше с графа и графинята и най-вече с барон Пиърпойнт.

Сара запали свещ и по стените се люшнаха огромните отражения на балдахина.

— Искам да говоря с тебе.

Фиделити улови с крайчеца на окото си самодоволната усмивка, издаваща кога сестра ѝ смята да направи нещо особено злобно — в такъв момент Сара изглеждаше като котка, стиснала в лапите си особено охранена мишка.

— Какво има? — запита тя, заемайки отбранителна позиция.

— Знам за тебе и онзи джентълмен.

— Името му е Скайлър — осведоми я сестра ѝ, но напразно, за Сара Скайлър винаги щеше да бъде „онзи джентълмен“.

Сара не обърна внимание на поправката.

— Знам за вас двамата — повтори тя. — Знам, че се срещате в конюшнията.

— И какво? — подхвърли небрежно, но вътрешно уплашена Фиделити.

— И какво? — имитира я злобно Сара. — Знаеш какво! Знаеш какво ще направи татко, ако узнае.

— О, Сара! — Фиделити се насили да изобрази презрителна усмивка. — Ако не беше толкова ревнива, нямаше да ме шпионираш.

— Ревнива ли? Уверявам те, няма за какво да ревнувам!

— Ревнива си, защото никой мъж досега не те е поглеждал. Ревнива си, защото татко ще трябва да приготви доста големичка зестра, за да ти купи съпруг.

Разширените очи на Сара блеснаха гневно и с омраза, Фиделити осъзна, че е направила сериозна грешка, като я е предизвикала.

— Ще кажа на татко! — изсъска Сара през зъби. — Ще му кажа за вашите срещи в конюшнията и че си станала една роялистка блудница!

— Не е вярно!

Думите на Фиделити отекнаха в тихата стая и за миг двете момичета бяха сигурни, че викът е събудил цялата къща. Когато се увериха, че никой не ги е чул, Фиделити продължи:

— Не е вярно! Скайлър не ме е докоснал!

— Нали не очакваш някой да ти повярва? — ухили се безмилостно Сара. — Всички ги знаят тези кавалери. Не се церемонят с жени, които отказват да им угодят.

— Ти си ужасно осведомена за прищевките на тези мъже, Сара Феърфакс — отбеляза безцеремонно Фиделити.

— Много добре, прехвърляш греховете си на чужда глава — и Сара стисна устни в права линия като набожните лицемерни матрони, които Фиделити толкова често бе виждала в черквата.

— Сара — рече накрая Фиделити, — заклевам ти се, че не съм извършила нищо, от което да се срамувам.

— Някои хора нямат срам. Не виждат нищо лошо в делата си, каквито и да са те.

— Никога не съм направила нищо, което да посрами семейството ни — уточни Фиделити.

— Ти се възхищаваш от тези таткови гости много повече, отколкото прилича на скромните хора — започна проповедта си Сара. — Но гледай да промениш държанието си, защото, кълна се, ще разкажа всичко на татко и обещавам ти, той ще ми повярва. — Тя се усмихна злостно, наведе се и духна свещта, а когато срещна погледа ѝ, Фиделити потръпна. — Обещавам ти, ще ми повярва.

Фиделити стоеше сама в тъмнината, взряна в мъждукащия край на фитила. Сара се отдалечи тихо, Фиделити изчака вратата да се затвори. Едва тогава си легна пак и придърпа тежката горна покривка плътно под брадичката си. Въпреки топлината на пролетната нощ бе потръпнала от необичаен студ.

ГЛАВА ШЕСТА

Фиделити човъркаше неохотно вареното овнешко, което бързо залоясваше. Когато чу баща си да я вика по име от другия край на дългата маса, разбра какво ще ѝ каже.

— Фиделити! Яж си яденето! Няма да пилееш добрата храна, която Господ е пожелал да ти даде. Най-после се отървахме от вредното влияние на онези безнравствени придворни, време е да се върнем към обичайния си ред.

— Да, сър — отвърна тя с непривично покорство и започна да гребе по малко от противната яхния, като се насилваше да дъвче без гримаси.

— Болна ли си? — запита топло майка ѝ. — Нещо ми изглеждаш разстроена.

— Не, госпожо — усмихна се тя леко, за да успокои майка си.

— Странно — продължи баща ѝ с хитър тон, — това настроение съвпада със заминаването на нашите недотам добре дошли гости.

Сара се подсмихна. Фиделити забодя поглед в чинията и се опита да се справи с порцията овнешко и със страха, заседнал в гърлото ѝ. Сграбчи нервно ръба на масата и се опита да спре треперенето на ръката си. Дали Сара беше изтърсила вече своите лъжи пред баща им?

Семейството седеше спокойно, очаквайки бурята да се разрази всеки момент. Но Ричард Феърфакс продължи да се храни и страшният миг отмина.

Сега Фиделити зарови лице във възглавницата, за да заглуши хлипането си. Тишината в дома се нарушаваше само от далечното хъркане, достигащо до ушите ѝ откъм нечия спалня.

Тя бе успяла да прикрие мъката и разочарованието си след заминаването на Скайлър и семейство Уиндам. Знаеше, че баща ѝ я наблюдава, за да открие признаци за извършен грях, знаеше също, че Сара дебне всяка възможност, за да пусне в ход някоя грозна клевета. Дотук Фиделити се бе справила добре, ако не се брой днешната вечер.

Имаха гости, поканени за вечеря.

Томас Бъгби и съпругата му Сюзън се бяха върнали наскоро от гостуване в Лондон и разказваха безспир за упадъка на току-що върналите се монархисти. Мастър Бъгби се кълнеше, че нито един мъж или жена в двора не били с чиста репутация. Крал Чарлз II ги водел направо към ада и те вървели натам предоволни. Разказваше им за игрите и маскарадите, за непрестанните любовни истории, които се плетели в двореца Уайтхол. Говореше за боядисаните красавици, предвождани от кралската любовница Барбара Палмър, които гледали само как да хвърлят изкусните си мрежи, докато мъжете от двора се възползвали от чаровете им колкото могат повече.

Вечерята беше истинско мъчение за Фиделити, която си представяше Скайлър във вихъра на греховната аристократична надпревара. Опитваше се да изглежда внимателна слушателка, да се прави на шокирана, както очакваше баща ѝ, но всяко споменаване на богатите, обсипани с накити красавици, които кръжали из двора, ѝ напомняше, че Скайлър има нужда от богата и известна в обществото жена.

Това я караше да се чувства зле, по-скоро — още по-зле. Хлипаше тихичко, но мъката я обгръщаше с толкова плътна мантия, че не можа да чуе лекото шумолене на розовите листенца по перголата и тихото почукване по стъклото. Едва когато прозорецът се разтърси, тя подскочи и изтича до пейката под него. Дръпна завесите с усмивка, но бързо отстъпи назад и се закри с едната завеса. Мъжът, покатерил се на перголата под прозореца ѝ, не беше Скайлър Пиърпойнт!

Тя отвори уста, за да извика, но непознатият смъкна бързо широкополата черна шапка, която скриваше лицето му. Под лунните лъчи тя разпозна Робърт, слугата на Скайлър.

— О, Робърт! — възкликна тя, отваряйки прозореца. — Изкара ми ангелите!

— Съжалявам, госпожо — и Робърт измъкна изпод дрипавото си палто малък пакет с восъчен печат.

Оставяйки слугата увиснал неудобно върху перголата с рози, Фиделити седна на скамейката под прозореца и разчупи печата.

Когато пробяга с очи по изписания лист, Фиделити усети как сърцето ѝ замира. Скайлър щеше да дойде, обещаваще да пристигне след няколко дни. Това щеше да стане през нощта, разбира се, и тя трябваше да го чака в конюшната, където се бяха срещали толкова

пъти, докато той гостуваше в дома ѝ. В пакета имаше и малка кутийка, облицована с кожа. Тя я отвори и намери на покритото с пурпурен сатен дъно масивен златен медальон с нейните инициали, изработени от филигран. Той висеше на дълга златна верижка и след няколко опита Фиделити успя да го отвори. Вътре откри миниатюрен портрет на Скайлър, наистина красив, макар и да не си приличаше много, а на капака беше гравирани датата.

Фиделити си сложи верижката и пушна затворения медальон под нощната си дреха. Загледа се в мрака, обзета от мечти, докато една нетърпелива въздишка привлече вниманието ѝ към слугата, увиснал опасно върху перголата.

— О, Робърт, извинявай много. Кажи на господаря си, че ще го чакам.

— Да, госпожо.

И без да чака други нареждания, Робърт заслиза по перголата. Озова се благополучно на гърба на коня си, укрит в сянката на стената, и потегли към Лондон, където го чакаха по-приятни занимания.

А Фиделити седна на прозореца, за да прочете още веднъж бележчицата на Скайлър. Извади медальона от скривалището под високата яка на нощната си дреха и го отвори, за да погледне още веднъж портрета на Скайлър. Не беше я забравил! Щеше да дойде! Тя се пхна отново в леглото и като не намери по-добро място, пхна писмото, което придружаваше подаръка, в дебелия библия на нощното си шкафче.

Когато се отпусна под завивките, Фиделити въздъхна и се унесе в мечти за бъдещето си със Скайлър, уверена, че няма винаги да се срещат тайно.

Томас Бъгби и съпругата му си тръгнаха на другата сутрин и цялото семейство излезе на двора, за да ги изпрати. Фиделити, все още унесена в блянове от вечерта, се усмихваше и махаше, докато каретата на семейство Бъгби се скри зад завоя на пътя. Тя влезе в къщата и чу как майка ѝ казва на баща ѝ:

— Да ме прости Господ за себелюбието, но ще бъда щастлива, ако за известно време никой не ни посещава.

— Е — отвърна бащата, — трябва да посрещаме онези, които ни гостуват. Дори и да не са добре дошли.

— Или когато идват посред нощ — пошепна Сара в ухото на Фиделити.

Фиделити трепна и впери поглед в суровите, студени като лед сини очи на сестра си. Отдръпна се и изсъска:

— Не знаеш какво говориш.

Сара отвори уста, но майката повика по-голямата си дъщеря:

— Фиделити, ела да ми помогнеш. Някои дрехи на баща ти и момчетата се нуждаят от закърпване, а ти си умела в шиенето.

Фиделити изгледа пак сестра си и се обърна, за да последва майка си към вътрешността на дома.

— Да, госпожо.

Радваше се, че се изплъзна от подмятанията на Сара, но механичната работа по закърпването на дрехите, за нейно съжаление, оставяше ума ѝ свободен, за да размишлява върху надвисналата опасност.

Едва преди вечеря Фиделити преряза последния конец на последната риза, която трябваше да закърпи. Очите я смъдяха, пръстите ѝ бяха изтръпнали и изпободени от игли и карфици. Нямаше представа колко много дрехи имат баща ѝ и братята ѝ, при това доста от тях за кърпене.

Когато майка ѝ най-накрая я освободи, тя изкачи бавно стъпалата към стаята си и свърна по коридора. Вече приближаваше, когато забеляза, че тежката дъбова врата зее отворена. Притаи се в сянката под стълбата, готова да изтича назад, ако стане нужда.

Като надникна иззад ъгъла, Фиделити видя Сара да излиза от нейната стая. По-малката сестра се огледа внимателно и за учудване на Фиделити хукна към собствената си стая в далечния край на коридора.

Щом Сара се прибра, Фиделити напусна скривалището си се втурна по коридора. Какво беше надушила сестра ѝ? Беше ли открила нещо? От тазсутрешните ѝ подмятания Фиделити разбра, че пратеникът, дошъл при нея предната вечер, е бил забелязан. С треперещи ръце тя отвори библията на нощното си шкафче! Господи! Писмото беше изчезнало!

Фиделити се отпусна тежко на ръба на леглото. Сара го бе взела. Сара знаеше! Фиделити нямаше изход. Не можеше просто така да иде при баща си и да го помоли да накара Сара да ѝ върне писмото, с което един кавалер ѝ определяше тайна среща. Не можеше да каже на никого

в тази къща. Сега Сара държеше всичко в свои ръце, Фиделити можеше да направи само едно — да чака.

Безпокойството отново я завладя. Откакто Скайлър бе напуснал бащиния ѝ дом, нещата се влошаваха все повече. Вече имаше доказателство за вината ѝ и то беше в ръцете на най-заклетата ѝ неприятелка.

Фиделити имаше само една-единствена надежда. Сестра ѝ бе сгодена. Годещт не беше особено сигурен, но Сара държеше на ухажора си, канеха го често на вечеря и може би единствено той щеше да успее да я накара да си държи езика зад зъбите, поне докато Скайлър си замине.

О, Скайлър! Съвсем друго би било ако той имаше намерение да я отвлече! Само ако можеше да не се безпокои повече заради баща си и сестра си! Ако можеше да замине и да не се връща никога — това искаше тя и макар че би скандализирала семейството си, молеше се мечтата ѝ да се сбъдне.

Денят, в който Сара открадна писмото, мина без инциденти, следващият — също. Дойде и денят, когато годеникът на Сара щеше да пристигне на гости. Този момък, такъв един недодялан и целият в гнойни пъпки, можеше да идва и да бъде посрещан най-сърдечно от семейството, а любимия на Фиделити трябваше да я посещава тайно през нощта — тази обида бе непростима. Но сега благодареше на небето заради годеника на Сара, защото само той беше в състояние да държи мислите на сестра ѝ далеч от долното предателство.

Случи се точно така. Сара се вълнуваше само как по-добре да се облече и кога ще дойде Оливър.

„Оливър“, промърмори Фиделити. Роден през гражданската война, годеникът на Сара беше кръстен на семейния кумир Оливър Кромуел, лорд-протектора. Веднъж Фиделити бе вбесила сестра си, казвайки, че като видяла портрет на Кромуел (тогава вече покойник), разбрала колко правилно са кръстили приятеля на Сара — бил точно толкова грозен, колкото и пуританският протектор.

— Фиделити! — извика Сара отвън и без да чака покана, отвори вратата на сестрината си стая и влезе. Носеше рокля със скромна кройка в тъмнокафяво и широка якичка от обикновена бяла дантела. Дантелени по краищата бяха и дългите ѝ, тесни ръкави. Косата ѝ бе

пристегната в строга прическа, но на бузите се забелязваше лека розовина и това я правеше не тъй безцветна, както обикновено.

— Какво искаш? — запита кисело Фиделити.

Тя стоеше с ръце на хълбоците, докато госпожа Бриджър, общата им камериерка, закопчаваше откъм гърба тъмносинята ѝ рокля. Ушита със същата кройка, роклята на Фиделити бе украсена с малко поширока и съвсем мъничко по-хубава дантела от тази на Сара. Цветът повече подходдаше на очите ѝ, беше почти сапфирен, а косата ѝ изпъкваше на неговия фон. Тъмносиньото караше кичурите по главата на Фиделити да хвърлят сребристи отблясъци при всяко движение.

— Питам те — повтори отегчена Фиделити, — какво искаш?

— Можете да си вървите, госпожо Бриджър — каза Сара на камериерката, когато тя закопча докрай роклята на Фиделити.

Сара изчака, докато вратата се затвори зад гърба на жената, и се обърна към сестра си с ехидна усмивка:

— Дойдох само да ти поискам на заем нещо, което да си окача върху роклята.

Фиделити застана нащрек.

— Какво?

Пръстът на Сара се пъхна между високата дантелена яка на Фиделити и шията ѝ и измъкна златния медальон.

— Ето това.

Фиделити отскочи и стисна медальона в шепа.

— Откъде разбра? — стреснато запита тя, но знаеше отговора.

Сара бе взела писмото, а в него се споменаваше за медальона. Затова бе сигурна, че Фиделити няма къде другаде да скрие издайническия накит, освен да го носи на шията си.

— Какво искаш, Сара? — Фиделити знаеше, че сестра ѝ не се нуждае от медальона просто за да се издокара, тъй като той беше прекалено биещ на очи и щеше да предизвика много излишни въпроси. — Какво искаш всъщност?

— Искам да забравиш онзи кавалер — просъска Сара. — Искам да започнеш да се държиш като отговорен член на това семейство. Смяташ ли, че семейството на Оливър ще ме одобри за снаха, ако се знае, че сестра ми се влачи с някакъв си роялист?

— Честно да ти кажа, не знам какво толкова ще има да възразяват. Не са кой знае колко момичетата, които ще се полакомят за

твоя скъпоценен Оливър.

Фиделити се усмихна, но триумфът ѝ бе краткотраен. Забеляза ненавистта в очите на сестра си и разбра, че не бива да я предизвиква.

— Сара — помъчи се да я успокои донякъде, — защо толкова се тревожиш за мене и Скайлър? Това, което правя, не те засяга. Чу какво казваха татко и Томас Бъгби, че връщането на краля в страната замайва главите дори на деца от най-добри семейства.

— Не искам ти да си едно от тия деца — настоя Сара. — Не искам да се разбере, че сестра ми се лигави с някакви кавалери и придворни. Чух какво казваше за тебе скъпата ни братовчедка Дивайна Уиндам. Как дори кралят щял да бъде омагьосан от външността ти. По дяволите външността ти! Не си по-добра от останалите в семейството! Не заслужаваш...

Сара спря, осъзнавайки, че е отишла твърде далече, че е казала прекалено много неща пред човек, от когото би трябвало да крие чувствата си.

— Ти ревнуваш! — не можеше да повярва Фиделити. — Значи всичко това е от ревност!

Тя се разсмя с висок, презрителен и подигравателен смях, който порази сестра ѝ повече от всички гневни думи, които някога си бяха разменяли. Фиделити видя как очите на Сара потъмняха от мъка и станаха стоманени, изпълнени с ненавист. Но твърде дълго я бяха карали да се чувства виновна, задето е красива, и да понася сестрината си ревност, затова сърцето на Фиделити в този миг остана хладно и сурово. Едва когато Сара се обърна и избяга от стаята, тя разбра как безмилостно бе убила гордостта на сестра си.

Оливър Уикам бе посрещнат радушно. Дългата полирана маса в трапезарията бе отрупана с най-хубавите сервизи, а примамливите миризми откъм кухнята свидетелстваха, че готвачите на Елспет Феърфакс са готови да покажат върха на кулинарното си умение.

Фиделити влезе в трапезарията заедно с братята си и хвърли крадешком един поглед към Сара, но не успя да разбере какво е настроението ѝ. Избягваше погледите на сестриния си годеник, знаейки, че той я намира много по-привлекателна от Сара и че това само ще налее още масло в огъня на нейната ненавист.

Вечерята бе цяло мъчение за Фиделити. Насилваше се да яде колкото се може по-малко, без това да предизвиква натяквания от

страна на баща ѝ, седеше тихо и мирно, докато нейните родители и тези на Оливър, които бяха дошли заедно със сина си, коментираха колко е западнала страната и че единствената надежда за възстановяването ѝ е класата на преуспяващите търговци. Най-накрая баща ѝ, господин Уикам, Оливър и най-големият ѝ брат се оттеглиха в кабинета, за да поговорят по работа. Това бе първата възможност и самата Фиделити да се оттегли.

Извини се, че я боли главата, пожела лека нощ на майка си и на госпожа Уикам и без да погледне към сестра си, се отправи към стълбите. Когато стигна най-горе, чу, че и Сара си тръгва от трапезарията.

Фиделити изтича бързо до стаята си, защото нямаше желание да говори със Сара за каквото и да било. За нейно учудване сестра ѝ профуча покрай нея, без да я удостои с поглед. Фиделити затвори вратата, озадачена от поведението ѝ. Но сви рамене — кой ли пък можеше да разбере това момиче? Сигурно иска да се скрие за малко от Оливър, за да си придаде тайнствен вид и той да не мисли, че е лапнала по него, Фиделити се разсмя — по-добре да не прекалява с безразличието, защото Оливър може да осъзнае мизерния си избор.

Тя повика госпожа Бриджър да ѝ помогне да съблече роклята си и да сложи нещо недотам строго и пуританско.

Най-накрая къщата утихна, Фиделити чуваше само тихите шумове на животните и птиците, които излизаха нощем. Бе отворила прозореца си и седеше на пейката под него, наострила уши, за да чуе чаткането на копита откъм пътя или полето. Изглежда, бе седяла там часове наред и вече започваше да се чуди дали Скайлър въобще ще дойде. Може би нещо се бе случило.

При мисълта, че може и да не дойде, тя едва не ревна, но същевременно си помисли, че и за двамата така може би щеше да бъде по-добре. Само ако бе успяла да го предупреди, че Сара знае плановете им! И въпреки всичко тя отчаяно искаше да го види, просто се нуждаеше от него. Дори бе приготвила вързопче с най-необходимото, ако се сбъднеше, че най-съкровено то ѝ желание и той я помолеше да избяга с него.

Тъкмо когато вече съвсем се отчая, тя дочу приглушен конски тропот някъде далече в полето. Сърцето ѝ се разлудя, тя затаи дъх и най-накрая зърна една фигура в черно да излиза от сянката и да

поглежда нагоре към прозореца ѝ. Черната шапка криеше златистите къдрици, които тя тъй добре познаваше.

Фиделити се наведе през прозореца и му махна бързешком, а той ѝ отвърна с почти незабележимо поклащане на украсената с пера шапка. И изчезна в конюшната, водейки коня си.

Момичето бързо се уви в едно наметало, раменете ѝ трепереха от нервна възбуда. Отвори предпазливо вратата на стаята си и се промъкна безшумно по коридора и надолу по стълбите.

Слугите, които обикновено си лягаха последни, вече хъркаха в стаите си, затова Фиделити трябваше да се движи тихо в тъмнината, за да не се блъсне в някоя мебел. Тя мина все така бавно покрай стаите на близките си, през трапезарията и антрето и се запъти към задната част на къщата, където бяха кухнята и килерите. Бе решила да излезе през задния вход, по-близо до конюшната.

Най-сетне зърна конюшната и хвана с разтреперана ръка мандалото на вратата. Тогава две здрави ръце я сграбчиха и обгърнаха, а една друга ръка затисна устата ѝ.

Тя видя ужасена как няколко фигури изскачат от сенките на осветеното от луната пространство. Бяха майка ѝ, баща ѝ, Сара, най-големият ѝ брат Натаниъл, а зад тях идваха Оливър и родителите му. Не можеше да види кой я държи така здраво, но предположи, че е някой от слугите на баща ѝ.

Изражението на Ричард Феърфакс бе сурово, издаваше разочарование и срам.

— Нямам думи, Фиделити — обърна се той към нея с хладен тон, под който се криеше кипяща ярост. — Не мога да повярвам, че мое дете е направило такова нещо. Не повярвах, когато Сара дойде да ми разкаже. Сега виждам, че е трябвало да ѝ повярвам.

Фиделити премести поглед към сестра си и отново към баща си, който продължи:

— Срамувам се, че това се случи. Още повече сега, когато в дома ни гостува почтено християнско семейство. Но, уверявам те, ще се справя с това положение така, както трябва.

И Ричард посегна към пушката, с която бе воювал още през гражданската война. Ужасена, Фиделити видя как и господин Уикам посяга към своята. Те отвориха тихо вратата и потънаха в тъмнината на задния двор към конюшната, където Скайлър я чакаше, без да знае

какво е станало. Неколцина коняри се появиха иззад къщата, вьоръжени с вили и коси.

Фиделити, държана все така здраво от слугата, с ужас гледаше всичко, без да може да предупреди Скайлър. Стоеше втренчена към конюшната, когато дочу пресилено хлипане.

Сара се бе хвърлила в обятията на Оливър и хълцаше, подсилвайки плача си с вопли: „Толкова ме е срам! О, Оливър!“

— Няма от какво да се срамуваш — уверяваше я госпожа Уикам. — Направила си много добре, като си обадила на баща си. А ако не му беше казала, тази среща можеше и да се състои.

И тя прониза Фиделити с леден поглед.

Значи ето къде бе изтичала Сара вечерта! Фиделити изстена мислено. Само да беше ѝ обърнала малко повече внимание! Само да я бе спряла, когато Сара се спускаше обратно по стълбите!

Виковете откъм задния двор отново привлякоха вниманието на Фиделити. Баща ѝ и господин Уикам едва бяха влезли в конюшната, когато проехтя вик и Скайлър изскочи оттам в галоп. Конят му изчезна в сянката зад конюшната и макар че неколцина коняри се опитаха да го последват, беше ясно, че ще им се изплъзне.

Фиделити се отпусна в ръцете на слугата, която още я държеше. Беше вбесена и съсипана, но облекчението я караше да забрави всичко останало. Скайлър беше спасен. Независимо от всичко бе успял да избяга! Когато баща ѝ и господин Уикам влязоха отново в къщата, слугата я пусна.

— Избяга — каза без нужда Ричард. — С помощта на дявола, без съмнение.

— Никога не съм виждал човек да препуска толкова бързо — рече господин Уикам с неволно възхищение. — Но, както казвате, сатаната помага на изчадията си.

— Така. Мисля, че сега ще е най-добре да си легнем — и Ричард изгледа прегрешилата си дъщеря. — Бих предложил да се молим за вас, госпожице — рече той с враждебност, която я стресна. — Макар че, да ми прости Господ, не мисля, че сърцето ми ще пожелае да стори това тази вечер. Ще се разправя с вас утре.

Фиделити сведе клепахи и не каза нищо. Очакваше да я пратят в стаята ѝ, когато чу как Сара шепне нещо на баща ѝ.

— Да, да — рече Ричард и направи знак на слугата, който пак я обърна с лице към него. — Ще взема медальона, който ти е подарил онзи нещастник.

Очите на Фиделити се разшириха и тя изгледа сестра си с такава злост и ненавист, че Сара се притисна към Оливър. После бавно премести поглед към баща си. Той стоеше там, а ръката му бе все така протегната към нея.

— Фиделити — повтори той. — Дай ми го.

Тя стисна медальона през тънката си нощна дреха.

— Не, татко — замоли се Фиделити. — Моля ви!

Лицето му не трепна.

— Хайде! — гласът му бе леден като стомана.

Един хлип замря в гърлото ѝ. Тя откачи медальона и го сложи нерешително върху дланта на баща си.

— Можеш да си идеш в стаята — каза той.

Фиделити се обърна и се запъти към къщата. Чу го да казва на майка ѝ:

— Заклучете я и нека госпожа Бриджър да бъде в стаята при нея.

Тя беше затворничка! Хваната на местопрестъплението, осъдена и призната за виновна. Оставаше само присъдата.

ГЛАВА СЕДМА

Фиделити чу, че вратата на стаята ѝ се отваря, но не си даде труд да погледне. Вече осми ден стоеше затворена. Не виждаше никого, освен госпожа Бриджър, която ѝ носеше ядене и вода за миене и спеше на одър в стаята ѝ всяка нощ. Нямаше причина да повярва, че някой ще наруши заповедта на баща ѝ и ще се осмели да я посети.

Беше права. Госпожа Бриджър затвори след себе си вратата, носейки един поднос.

— Ето го обяда ви, господарке — каза тя.

Опитваше се да бъде строга и твърда с Фиделити, както бе наредил мастър Феърфакс, но обичаше това дете. То беше тъй близко до сърцето ѝ; беше дъщерята, с която Бог не бе пожелал да дари нея и покойния ѝ съпруг. Сърцето ѝ се смекчи, когато погледна лицето на момичето, бледо от напрежението и мъката през изминалата седмица.

— Не съм гладна — отвърна вяло Фиделити.

Тя прекоси стаята и се отпусна на пейката под прозореца. Виждаше през него конюшнията, където в онази страшна нощ преди седмица почти щеше да стане свидетелка на смъртта на Скайлър Пиърпойнт.

Госпожа Бриджър сложи подноса на масата и се приближи до Фиделити. Хвана сребрилата ѝ коса и започна да я сплита. Но вече не усещаше привичния блясък и плътност — мъката и депресията на Фиделити, седемте дни без никакви, дори елементарни грижи бяха изтощили и обезцветили косата ѝ.

— Трябва да ядете — каза нежно и загрижено госпожа Бриджър. — Поне мъничко хапнете.

Фиделити сви рамене и седна край масата, пред покрития поднос. Когато го отхлупи, в носа ѝ нахлу ароматът на димяща супа от месо и зеленчуци. Тя взе лъжицата и гребна малко. Горещият бульон я опари и тя започна да кашля, а госпожа Бриджър веднага дотича и взе да я тупа по гърба. Това продължи, докато камериерката не усети, че кашлицата е преминала в хлипане. Фиделити се давеше от плач. Възрастната жена взе положението в свои ръце, както го бе правила

години наред след кошмарни сънища и ожулени колене, и зачака хлипането да поспре.

— О, госпожо Бриджър — прошепна накрая Фиделити, — какво правят долу? Какво ще стане с мене?

— Сега се съвещават с черковните настоятели. Баща ви им разказа всичко.

— Той не знае истината. — Фиделити изтри очи с опакото на дланта си. — Вярва на лъжите, които Сара му е разказала. Никога не е имало нищо срамно между мене и лорд Пиърпойнт. Моля ви, скъпа госпожо Бриджър, моля ви, кажете, че ми вярвате.

Летис Бриджър, пуританка от рождение и с не особено високо мнение за двора, все едно дали на покойния крал Чарлз I или на токущо върналия се Чарлз II, жената, която никак не одобряваше цялата история с Пиърпойнт и беше възмутена от това, че дъщерята на такива богобоязливи родители се е държала така, погледна в очите на момичето и му повярва.

— Ах, скъпа моя, вярвам ви. Не зная какво ще стане, но нещо се мъти долу и откровено казано, сигурно няма да е никак приятно.

Фиделити стоеше наред стаята и мачкаше нервно кърпичката си, докато госпожа Бриджър закопчаваше роклята на гърба ѝ.

Късно сутринта баща ѝ бе пратил да ѝ съобщят заповедта му. Фиделити трябваше да се изкъпе и облече и да се яви в кабинета му точно в три следобед.

Роклята на Фиделити беше една от най-безличните и най-скромните в гардероба ѝ — сива ленена рокля, която висеше около тялото ѝ, особено след седмичното постене, с бяла ленена яка до брадичката. Маншетите на роклята и покривалото на главата, което скриваше и най-малките кичури коса, бяха от една и съща бяла материя.

Когато най-накрая госпожа Бриджър привърши и се отдръпна, Фиделити запита:

— Време ли е?

Камериерката кимна и се извърна, за да прикрие чувствата си.

Тъй като имаше още няколко минути, Фиделити отиде отново до прозореца и се загледа към двора. Купчина слуги се търкаляха лениво под дърветата близо до конюшната. Бяха дошли заедно с господарите си и след като бяха настанили конете им в конюшната, нямаха какво да

правят, освен да чакат тръгването. Един от мъжете погледна към прозореца и смушка съседа си. Фиделити се отдръпна. Без съмнение запознатите със случая слуги бяха изприказвали много клюки по неин адрес. И още дълго време щеше да е в устата на всички. Тя можеше само да предполага каква ли я наричат — монархистка, блудница и още по-лошо.

Почукването на вратата накара и двете да подскочат. Когато госпожа Бриджър отвори, Фиделити видя Мод, камериерката на майка си, която беше дошла да я отведе.

Домът беше неестествено тих. И някак неестествено просторен. Не че се бе променил през двете седмици, откак Фиделити бе затворена в стаята си. Изобщо малко се бе променял от рождението ѝ насам, доколкото тя си спомняше, но никога не беше държана така изолирана и особено в такова отдалечено помещение, каквото беше стаята ѝ.

Тя вървеше бавно надолу по стълбите, съпроводвана от Мод и госпожа Бриджър, които вървяха отстрани като пазачи. Когато слезе, спря за миг, преди да пристъпи прага на бащиния си кабинет.

Кабинетът беше тъмен. Завесите бяха спуснати, за да не може никой да наднича, и само свещите в двата осемраменни свещника хвърляха треперливи сенки по лицата на мъжете, събрани в стаята.

Фиделити влезе плахо. Пробяга с очи по лицата на мъжете, седнали край дългата дървена маса. Трепна, когато чу как тежката двукрила дъбова врата хлопна зад гърба ѝ, оставяйки я насаме с нейните съдии. Застана пред тях от другата страна на масата. Нямаше стол за нея — явно, не се предвиждаше тя да седи.

Баща ѝ седеше в центъра на събранието. На масата пред него лежеше писмото, което Сара бе откраднала, както и медальонът, подарен ѝ от Скайлър, до тях имаше и други книжа, явно показанията на Сара, на майка ѝ и може би на семейство Уикам. Мастър Уикам седеше до баща ѝ.

— Фиделити.

Тя вдигна с усилие очи и ги насочи към баща си. В гласа му нямаше топлина — двете седмици не бяха смекчили сърцето му спрямо нея, не беше ѝ простил онова, което според него бе прегрешение спрямо нейния Бог, спрямо рода и изобщо спрямо пуританския начин на живот.

— Фиделити — повтори той. — Ти посрами себе си и своето семейство, възмути всички нас. Не знаех какво наказание да ти наложа, затова призовах мъдростта на тези богобоязливи и почтени мъже, за да ме посъветват. Ти се обърна против семейството си и напълно съзнателно се остави да бъдеш въввлечена в една неморална и греховна авантюра, чиито последици не могат нито да се поправят, нито да се простят. Ти лепна черно петно върху името ни и нанесе непоправими щети на репутацията си със скандалните си приключения.

Фиделити отмести поглед от него. Прилошаваше ѝ, като го слушаше как омърсява с такива гнусни изрази любовта ѝ към Скайлър. Тази любов беше чиста, без петънце от срамотност, без следа от пълзящите пипала на разврата, които описваше той.

Когато вдигна отново очи към него, гласът му пак гръмна.

— Нищо не съм направила! — извика тя.

— Да мълчиш! — кресна в отговор баща ѝ.

— Нямаше нищо... — опита се тя пак да се защити.

— Тихо! — изрева баща ѝ, стоварвайки юмрук върху масата. — Ще мълчиш! — Той погледна извинително към другите мъже наоколо. — Ето още един пример за нейното непослушание.

Мъжете кимнаха разбиращо.

Той продължи да обсипва Фиделити с гнусни упреци.

— Както казвах, обърнах се към тези мъже от църковното настоятелство, за да ми помогнат да реша как да постъпя. Ти трябва да научиш къде е мястото ти в живота. Твоята отговорност пред църквата и семейството ти, както и пред безсмъртната ти душа, е най-важното нещо в този свят. Вижда се, че майка ти и аз, макар да се опитвахме, не сме успели да възпитаем у тебе чувство за истинските стойности в живота. Говорихме по въпроса и не можахме да стигнем до правилно решение. Но сега, благодарение на великодушното предложение на един от нашите събратя, ние намерихме правилния отговор. Трябва да благодарим на мастър Никодимъс Крайтън.

Очите на насядалите мъже се обърнаха към единия край на масата и Фиделити също погледна натам.

Никодимъс Крайтън беше грозен. Не по-висок от Фиделити, т.е. около метър и петдесет, той беше тантуресто и червендалесто човече, с кожа като престоял и плесенясал пудинг. Косата му, оредяла на върха

на главата и ниско остригана по останалата част на черепа, беше оранжево-червеникава, суха и сплескана. Избелели сини очички едва се виждаха наред подпухналата му физиономия. Бе спечелил доста пари през гражданската война, предимно с умни и на място казани ласкателства към покойния Оливър Кромуел: съумя да запази парите си и при възвръщането на монархията.

Когато погледът на Фиделити срещна свинските очички на Никодимъс Крайтън, тя прочете в тях затаена усмивка и едва скриван триумф, докато той приемаше похвалите на останалите настоятели. С усилие се върна към думите, произнасяни от бащиния ѝ глас.

— Както знаеш — казваше баща ѝ, — Никодимъс е дългогодишен и благонадежден член на нашата църква. Той и покойната му съпруга, мир на душата ѝ, винаги заставаха начело на всяко движение, целящо да вкорени любовта към Бога в тази страна, те преминаха през много изпитания и това причини тъй ненавременната кончина на госпожа Крайтън в доста млада възраст.

— Можеш само да бъдеш благодарна, че подобен човек се е заинтересувал от твоето бъдеще.

Настоятелите си зашепнаха одобрително, докато баща ѝ продължаваше:

— Никодимъс великодушно предложи да те вземе в своя дом като своя съпруга. Ти ще се омъжиш за Никодимъс Крайтън възможно най-скоро и нека Бог се смили над душата ти!

Фиделити стисна ръба на масата. Предполагаше, че ще я пратят в поправителен дом, в някакво училище, където да ѝ дават строги наставления и правила, които да следва неотклонно, но това! Да я омъжат, и то за този човек! За този грозен, гнусен, противен... Тя се обърна и погледна към него, докато настоятелите я наблюдаваха втрещено. Срещна погледа на Крайтън и за секунда набожната скромност в свинските му очички изчезна и той я огледа с блестящ и твърд поглед от глава до пети и обратно. Отблъскващото му лице лъсна в нескривана похот и безогледен разврат. Тя бе извършила престъплението да се влюби в Скайлър Пиърпойнт — с толкова чиста, неопетнена, неконсумирана любов, — а сега я съдиха, осъдиха и наказаха да споделя леглото на този двуличен, отвратителен и непоправимо зъл човек.

Съзнанието ѝ отказваше да възприеме чутото, не съществуваше балсам за наранените ѝ сетива. Без никаква надежда да може да отговори нещо или да избяга от стаята, Фиделити намери убежище в припадъка и се свлече безчувствена на пода.

Брачният договор бе подписан още същата вечер, когато Фиделити научи присъдата си. Според един обичай, толериран сред хората от нейната класа, младоженецът можеше да се възползва от съпружеските си права веднага след подписването на договора, но средите, към които принадлежеше семейство Феърфакс не се придържаха към този обичай, за голямо облекчение на Фиделити.

Сватбата се състоя в една дъждовна утрин няколко седмици след подписването на договора. Фиделити бе страшно бледа и мълчалива като надгробна статуя. Движеше се машинално, без да отговаря на честитките от страна на семейството си и приятелите им, без да обръща внимание на многозначителните погледи и потайните шушукания на сестра си. Не усещаше нищо, освен неприятния допир на ръката на Никодимъс Крайтън, която стискаше нейната, Фиделити се опита на няколко пъти да отскубне ръката си, но той не я пускаше. Стискащата я студена червеникава плът предизвикваше у нея желанието да повърне.

Макар да не беше гладна, тя се зарадва, когато майка ѝ покани всички на сватбената трапеза. Съпругът ѝ, въпреки че тя упорито отказваше да го възприеме като такъв, най-накрая я пусна, за да спазят ритуала.

Когато свършиха с храненето, Фиделити се прибра в стаята си, за да свали скромната си сватбена рокля и да облече нещо по-подходящо за пътуване. Никодимъс бе обявил, че иска да си заминат възможно най-скоро, а до имението му имаше няколко мили. Беше прав, като казваше, че е най-добре да стигнат у дома преди залез-слънце, защото пътищата гъмжаха от разбойници, според присъстващите, а за това бяха виновни кралят и придворните.

Елспет Феърфакс и госпожа Бриджър помагаха на Фиделити да се преоблече. Сара съзнаваше, че е най-добре да не си показва носа в тази стая.

— Сигурна съм, че с времето ще се научиш да уважаваш мастър Крайтън — опита се да я успокои Елспет.

Явно, според нея беше съвсем в реда на нещата това, че зет ѝ е с няколко години по-стар от тъща си.

— Мразя го! Винаги ще го мразя! — извика Фиделити.

Това бяха първите думи, казани от нея след церемонията, когато трябваше насила да я карат да повтаря клетвените слова. Но съжали, че ги е произнесла, щом видя как майка се обръща и закрива лицето си.

— Мамо — изрече тя нежно; Елспет бе добра жена и Фиделити знаеше, че няма никакво участие в уреждането на тази женитба. — Извинявай.

Елспет пое дъх и се обърна към дъщеря си, насилвайки се да се усмихне поне мъничко.

— Помъчи се да приемеш жребия си, Фиделити. Иначе няма да постигнеш нищо друго, освен мъка завинаги.

Фиделити чу как госпожа Бриджър сподави хлипането си зад гърба ѝ. Разбра, че трябва да излезе от стаята, преди и трите да избухнат в плач. Затова, след като ги прегърна и целуна за по един кратък миг, тя излезе бързо от стаята и слезе долу да срещне съдбата си.

Крайтън Манър беше старинна къща. Откъдето и да я погледнеш човек, виждаше само един неравен покрив и пълна липса на симетрия. Беше построена от бледосив камък, който изглеждаше грозно и плоско на лунната светлина. По стените се катереха лозови ластари, но половината бяха изсъхнали и безлистни. Плодът се ронеше от тях и това напомни на Фиделити за косата на Никодимъс. Къщата беше абсолютен двойник на Никодимъс — той приличаше на нея и тя приличаше на него.

Когато каретата изтрополи пред портата, Фиделити побърза да слезе. Пътят ѝ се бе сторил прекалено дълъг. Бе седяла сгушена вътре насаме със съпруга си и опипващите му ръце. На няколко пъти той бе притиснал насила подпухналите си смучещи устни към устата ѝ и тя се радваше, че бе яла съвсем малко на обед.

Каретата спря и Никодимъс изскочи от нея тъкмо когато двама мъже, единият с факла в ръка, отвориха портата. Той застана там, осветен от треперливата светлина на факлата, и подкани Фиделити да

влезе в двора. Те изкачиха стъпалата, водещи към входната врата, и влязоха в къщата, оставяйки конярите и слугите да се погрижат за конете, каретата и багажа на булката.

Когато влезе в хола на Крайтън Манър, Фиделити установи, че и отвътре сградата изглежда точно както и отвън. В усилията си да стане уважаван член на обществото Никодимъс Крайтън беше купил имението от един разорен роялист, който се бе отказал от опитите си да живее при Кромуюеловия режим и бе заминал за континента заедно с кралския двор. Родът на този аристократ бе владял имението поколения наред и къщата бе построена още когато селските имения едва бяха започнали да стават модерни постройки и да губят характера си на укрепени замъци. Крайтън Манър приличаше доста много на крепост.

Домашната прислуга я очакваше, построена в редица в каменния хол. Слугите и слугините, готвачките и ратаите зяпаха новата господарка.

Фиделити с радост би се спряла да се запознае с всекиго поотделно, искаше ѝ се по този начин да спечели още малко време, но Никодимъс я побутна да минава по-бързо.

— Можеш да се запознаеш с тях по-късно.

Но той спря пред една жена — според Фиделити най-мизерно изглеждащата от цялата тъжна групичка.

— Това е Кейт — каза ѝ Никодимъс, — ще бъде твоя камериерка.

Жената беше висока и слаба, с невчесана тъмна коса и обезобразено от шарка лице. Тя направи нещо като реверанс и се опита да се усмихне, но усмивката ѝ бе доста зловеща поради изпочупените ѝ, гнили и почернели зъби.

— Как сте, госпожо — рече жената, но фразата прозвуча неуместно в устата ѝ, а дъхът ѝ накара Фиделити да извърне глава.

— Иди горе и пригответи стаята на господарката си — сръза я Никодимъс.

Жената направи отново подобие на реверанс и си тръгна.

— Гладна ли си? — запита той, докато новата му съпруга обхождаше стаите.

— Не — отговори сухо Фиделити.

Двамата се изкачиха на втория етаж и тръгнаха по един тъмен коридор. Подът беше от камък, застлан с килими, тук-там по стените

димяха факли, пъхнати в метални конзоли.

— Това е твоята стая — каза Никодимъс, спря пред една дъсчена врата, обкована с желязо, и я въведе вътре.

Фиделити видя камериерката да оглежда нещата ѝ, докато разопаковаше, без да бърза, двата сандъка, които бе донесла със себе си.

— Остави това за утре — каза ѝ Фиделити. — Само искам да се измия и да се преоблека.

— Да, госпожо — Кейт остави сандъците и донесе кана, леген за миене и една кърпа.

Нямаше огледало, отбеляза Фиделити. Излишна суета навярно. Стаята беше обзаведена с тежки и тъмни дървени мебели — голямо легло с балдахин се издигаше в ъгъла, имаше гардероб, скрин, две маси и два стола. Малките прозорчета стояха като издълбани в дебелите стени. Камината беше без всякаква украса. Върху мебелите нямаше нищо друго, освен каната, легена и една библия. Стените бяха от сив камък, а завесите край леглото и на прозорците, както и килимът на каменния под бяха кафяви. Мебелировката изглеждаше твърде потискаща и отговаряше на настроението на Фиделити.

Кейт помогна на господарката си да съблече прашните пътнически дрехи. Фиделити се изми в легена и облече нощната си дреха с висока яка, дълги ръкави и без сянка от фриволност. Притесняваше се да се преоблича пред чужди хора, особено пред тази непозната жена, която я оглеждаше жадно от глава до пети, явно за да разказва после видяното пред останалите слуги.

Когато най-накрая се приготви за лягане, Фиделити побърза да освободи камериерката и след като духна единствената свещ, се сгуши в голямото легло.

Не след дълго чу една врата да се отваря. Тя не бе спуснала завесите на балдахина и в светлината на лунните лъчи видя как Никодимъс влиза в стаята ѝ през една врата, която не бе забелязала преди.

Беше облечен в дълга влачеца се роба. Приблужи се мълчаливо до леглото ѝ, чехлите заглушаваха стъпките му. Застана до възглавницата ѝ и след един безкрайно дълъг миг на мълчание проговори:

— Мислеше си, че няма да дойда, така ли?

Фиделити се уви още по-плътно в завивките и ги придърпа високо над брадичката си, без да каже нито дума.

— Много по-хубава си с разпуснатата коса, отколкото с вързана и покрита — каза той. — Но, предполагам, че твоят любовник вече ти го е казал.

Той седна тежко на леглото и Фиделити се дръпна още по-далече.

— Хайде не ми се прави на уплашена! Няма нужда да се церемониш с мене. Не искам никакви превземки.

Той дръпна завивките ѝ с рязко движение и ги сви на купчина, която запрати на пода. Фиделити се прислони към отсрещната страна на леглото.

— Взех да се уморявам от тия твои представления — изръмжа той. — Знам всичко за тебе, палавнице.

С ловко движение на ръката той я сграбчи през кръста, а с другата ръка хвана косата ѝ отзад на тила като в менгеме. Притегни я към себе си и я започна да я целува така зверски, както Скайлър Пиърпойнт никога не бе правил.

Фиделити го отблъсна отвратено, но той я дръпна пак към себе си.

— Стига! — викна Никодимъс. — Аз съм ти съпруг и няма да ми отказваш онова, което си давала с такава радост на твоя развратен роялист!

Той отново я премаза в обятията си и Фиделити разбра, че няма никакъв смисъл да се съпротивлява.

ГЛАВА ОСМА

Фиделити се сепна и се събуди. Стаята беше ледена. Огънят бе угаснал и студеният зимен въздух се процеждаше през прозорците.

Тя притисна края на юргана към челото си. Въпреки студа се бе обляла в пот и за момент не можа да се ориентира къде е. Да, сънува нещо — сега на светлината на свещта, която бе запалила, то не ѝ се струваше толкова страшно — но наистина се бе събудила с писък.

Сънуваше, че е в ада с всичките му пламъци и мирис на сяра и със стоновете на измъчваните души, за които бе чувала още като дете. Рогатият дявол я бодеше с тризъба вила и я заплашваше с невъобразими мъчения. Имаше лицето на Никодимъс Крайтън.

Най-накрая се реши да спусне крака от сравнително топлото легло и докосна парещо студения под. Ледените камъни я пронизваха със студа си и през килима, изгаряха стъпалата ѝ до болка, докато тя бързаше да стигне до камината и да се опита да съживи огъня. Накрая успя да го раздуха, но се съмняваше, че ще се стопли. Студът бе пронизителен и няколкото тънки дръвца нямаше да го прогонят.

Фиделити се върна в леглото и се зави до брадичката. Какво ли не би дала да почувства до себе си топлото тяло на Скайлър Пиърпойнт и да се сгуши в него, но зад вратата, свързваща нейната и съседната стая, спеше Никодимъс Крайтън и тя по-скоро би замръзнала, отколкото да потърси там топлина!

Внезапно си припомни, че съпругът ѝ не бе идвал при нея почти цяла седмица. Не ѝ липсваше особено, Господ ѝ бе свидетел колко брутален и безчувствен беше той. Не го беше грижа ни най-малко за нея, задоволяваше похотта си и толкова. Сигурно някой ден просто щеше да спре да я посещава и тя щеше да остане само домакиня и икономка на Крайтън Манър, слугиня, работеща само за покрив и парче хляб. Но ако трябваше да бъде откровена, никак нямаше да съжалява, когато дойдеше този ден.

Най-лошите ѝ моменти, като се оставят настрана нощите със съпруга ѝ, бяха светските събирания, вечерите, на които трябваше да присъстват, и черковните служби. Членовете на тяхната църква,

включително собственото ѝ семейство, гледаха на нея като на местната черна овца, блудна жена, ужасен пример, който трябваше да се набива в очите на съпругите и дъщерите. Зяпах я, шушукаха си зад гърба ѝ, а главният рупор на ненаситното за клюки паство беше собствената ѝ сестра — Сара. Наскоро тя се бе сгодила официално за Оливър Уикам и бе живото олицетворение на добрата дъщеря, на богобоязливото и послушно чедо. Хората клатеха глави и се чудеха как е възможно в едно семейство да израснат две толкова различни деца.

От друга страна, Никодимъс се беше издигнал до истински образец за подражание. Уважаван член на църквата, преди да се ожени за Фиделити, след женитбата той бе смятан направо за светец. Според енориашите саможертвата да прибере в дома си Фиделити със сигурност му отреждаше място на небето. Никой друг мъж от техния кръг нямаше да се ожени за нея, рискувайки репутацията си и безсмъртието на душата си, за да се посвети на превъзпитаването на същество, кривнало тъй много от пътеката на добродетелта. Никой от възрастните енориаши не можеше да ѝ прости, че е загърбила поученията на църквата и съветите на родителите си. Но пък младите тайно се заглеждаха в лицето или фигурата ѝ, и не можеха да изгонят от ума си клюките по неин адрес. А както подозираше Фиделити, младите момичета в енорията (макар да знаеше много добре, че всички биха отрекли единогодушно), ѝ завиждаха, че така дръзко е проникнала във великолепия свят на аристокрацията, за романтичната ѝ тайна любов с красивия и елегантен кавалер.

Когато беше у дома си, тя жадуваше да бъде някъде навън, а когато идеше на черква или на гости, копнееше да се върне у дома. Така животът ѝ се бе превърнал в затворен кръг от мъка и недоволство.

Когато в Крайтън Манър нямаше гости, Фиделити оставаше без работа. Но дори задълженията ѝ на домакиня бяха ограничени, тъй като повечето гости идваха да посетят Никодимъс и едва търпяха присъствието на Фиделити. Затова свободно време тя имаше в изобилие, въпросът бе с какво да го запътва.

За щастие Никодимъс беше пристрастен към конете и в конюшните на Крайтън Манър имаше достатъчно много коне за езда и за впрягане. Скоро след пристигането си, Фиделити също се пристрасти към ездата. Когато времето стана студено и пътеките се покриха с опасен лед, тя откри с радост една шейна, забутана в ъгъла

на конюшната, може би останала от по-жизнерадостните предишни обитатели на имението.

Макар Фиделити често да мислеше, че основното развлечение на съпруга ѝ е да я унижава по всички възможни начини, той явно нямаше нищо против това, тя да прекарва часове навън, яздейки или возейки се в шейната или каретата. Фиделити ходеше навсякъде, където ѝ хрумнеше, придружена от една прислужница (камериерката ѝ, неприятната и злобна Кейт се бе оплакала, че конете я изнервяли, затова не идваше с нея), от двама слуги и един коняр, който да управлява шейната.

Един ден, когато слънцето пращаше студените си лъчи към снежната покривка, необичайно дебела тази зима, Фиделити и прислужничката ѝ излязоха от къщата и тръгнаха толкова бързо, колкото им позволяваха тежките поли и огромните наметки, към изхода, където ги чакаха шейната с коняря и двама телохранители.

— Госпожо...

Младият мъж, застанал до шейната ѝ свали почтително шапка. Явно Никодимъс отскоро го бе наел, защото Фиделити никога преди не го бе виждала. В този миг тя застина на място и разтвори широко очи.

— Как се казваш? — запита го Фиделити, щом си възвърна дар слово.

— Джейми Бойър, госпожо.

— Нов ли си тук?

— Да, госпожо. Мастър Крайтън ме нае за коняр и сега ми рекоха да ви возя.

— Разбирам — и Фиделити пак го погледна.

Приликата беше невероятна. Младежът спокойно можеше да мине за брат на Скайлър. Беше също тъй смайващо светлорус, със същите зелени очи. Усещайки как започват да я зяпат любопитно, Фиделити се изтръгна от мислите си и позволи на кочияша да помогне първо на прислужничката, а после и на нея да се качат в шейната. Той задържа ръката ѝ малко повече от необходимото, тя се направи, че не забелязва, но присъствието му беше извънредно осезателно тук, в малката шейна.

Пейзажът беше прекрасен, но Фиделити бе прекалено заета с мисли, за да го забележи. Спряха за малко край едно поточе, чиито

води ромоляха сред скованите от лед брегове и младата жена каза, че иска да слезе.

— Само за момент, Джейми — каза тя. — Искам малко да се поразтъпча, че замръзнах.

Джейми подаде юздите на единия телохранилел, който яздеше отстрани, мина зад шейната и й помогна да слезе.

Фиделити се отправи към поточето, докато Джейми помагаше на прислужничката да слезе от ниската шейна. Тя успя да се задържи на краката си върху заснежената пътека и тогава Джейми тръгна с нея след Фиделити. Но прислужничката се уплаши от снега и леда, върна се и се заприказва с единия телохранилел.

— Толкова е хубаво и спокойно тук — въздъхна Фиделити, когато Джейми се изравни с нея.

— Да, госпожо — отвърна той.

— Не бъди толкова официален, Джейми — упрекна го тя. — Знам, че повечето господари очакват слугите им да си мълчат и да се държат почтително, но ти можеш спокойно да си говориш с мене.

— Не очаквах да сте толкова добра, госпожо — каза той не толкова сковано, както преди малко.

— Защо? Да не са ти разправяли, че ще намериш тук някакво чудовище?

Той се разсмя.

— Не. Но нали видях мастър Крайтън.

— О, разбирам. Меко казано, Никодимъс сигурно изглежда доста обезкуражаващо. Още повече за слугите.

Той не отговори и Фиделити разбра, че не е сигурен доколко може да си позволи да критикува господаря в нейно присъствие. Чудеше се колко ли клюки за нея е чул досега за дните, откакто бе на работа в имението. Смяташе да разбере това, но знаеше, че не може да си позволи да прекарва повече време насаме с него.

— Хайде — каза тя най-накрая, обръщайки се към шейната. — Трябва да се връщаме.

Джейми Бойър като че ли бе назначен за постоянен неин кочияш, когато тя пожелаваше да се разходи с шейната или каретата, или като телохранилел, когато отиваше да язди. Макар да съзнаваше колко млад и красив е Джейми, Никодимъс не схващаше или не го беше грижа, че

душата на Фиделити жадува за някой обожател след дългите месеци малтретиране от негова страна.

Чувството, което възхищението на Джейми предизвикваше у нея, беше особено силно поради приликата му със Скайлър. Наистина той не умееше да сипе дворцови ласкателства, нито пък имаше светско държание, косата му бе ниско остригана, докато тази на Скайлър падаше на дълги къдрици, но и това ѝ стигаше.

В привличането между тях нямаше нищо плътско. Умът на Фиделити не можеше да се освободи от пресните спомени за бруталността на Никодимъс, за да може тя да пожелае нещо подобно, но в отношенията им имаше сянка от нежността, която бе изпитала със Скайлър, те предизвикваха възбуда поради тайната, в която трябваше да ги пазят, защото ако ги разкриеха, последиците щяха да бъдат страшни не само за тях, главните участници, но и за всички, които биха могли да знаят нещо или да им помагат.

Фиделити влезе в хола на Крайтън Манър и застана на прозореца, гледайки как Джейми отвежда конете към конюшната зад къщата. Бузите ѝ бяха порозовели от студения въздух и тя притисна нос до стъклото, гледайки как шейната и кочияшът ѝ изчезват зад ъгъла на сградата.

— Госпожо?

Фиделити се обърна. Прислужничката взе наметката ѝ и отиде да я изсуши на огъня в кухнята.

— Кейт! — викна Фиделити в тишината на хола. Камериерката ѝ, макар никога да не я придружаваше, винаги я чакаше тук след ездата. — Кейт!

В къщата бе тихо. Никой не отговори на повикването, Фиделити сви рамене и тръгна по стълбите, надявайки се, че поне в стаята и ще има напален огън. Мислеше, че Кейт е легнала да спи някъде — камериерката се възползваше от всеки удобен случай да прави всичко друго, но не и да изпълнява задълженията си.

Когато Фиделити стигна на площадката на втория етаж и сви по коридора към стаята си, усети как измръзналите ѝ ръце, бузи и брадичката започват да изтръпват. Тя започна да разтрива пръсти и да духа в дланите си. Може би щеше да накара Кейт да разтрие ръцете и краката ѝ, за да ги постопли. Да, точно така щеше да направи. И може би щеше да полежи малко, сигурно чак до вечеря.

Фиделити отвори вратата на своята стая, зарадва се при вида на пламтящия огън в камината и започна да развързва ботушките си.

Кейт все още я нямаше. Тя мислеше, че ще намери камериерката тук в стаята да я чака или че поне ще дотича, като разбере, че господарката ѝ се е върнала, Фиделити издърпа заскрежените си ботушки и изтича към камината. Застана пред нея и протегна ръце към огъня. Но внезапно дочу някакъв звук от съседната стая — откъм стаята на Никодимъс. Чу женски смях. Беше толкова тих, че Фиделити се усъмни дали наистина е чула нещо. Но смехът се повтори.

Тя отиде до вратата между двете стаи и се заслуша. Чу женски глас, който сякаш питаше нещо, после мъжки глас, който явно отговаряше, Фиделити натисна дръжката, очаквайки вратата да е заключена, но за нейно учудване дръжката поддаде и вратата се отвори. Това, което видя, ѝ взе дъха.

Кейт, липсващата камериерка, седеше върху разхвърляните завивки в леглото на Никодимъс Крайтън и нахлузваше на мъглявите си крака работни обувки с нисък ток. Разчорлената ѝ коса падаше на объркани кичури по раменете, съвсем ясно си личеше, че се е обличала набързо. В момента тъкмо се усмихваше с развалените си зъби на господаря.

Никодимъс, който също се обличаше, стоеше с лице към Кейт, напъхвайки дългата ленена риза в панталоните си. Едва след един безкраен миг те забелязаха Фиделити, застанала мълчаливо на вратата.

ГЛАВА ДЕВЕТА

Няколко секунди всички стояха безмълвни, след това Кейт избяга от стаята, оставяйки Фиделити и Никодимъс сами.

— Ето я скъпата ми женичка — отбеляза той саркастично. — Да не би случайно да си ме търсила? Възможно ли е да ти се е приискала моята компания?

— Не се ласкай толкова — каза сухо Фиделити. — Влязох в стаята си и чух гласове. — Тя поклати глава. — Чудех се защо плащаш на Кейт, след като никога не мога да я намеря, щом ми дотрябва камериерка.

— Не опитвай такива долни номера, не ти прилича.

— На тебе не ти прилича. Отвращаваш ме!

Никодимъс отметна назад грозната си глава и се разкикоти неприятно.

— Значи те отвращавам, а? А пък ти ме отегчаваш! Честно казано, скъпа, ожених се за тебе, защото ми беше дошло до гуша от жените от нашите среди. Блаженопочившата ми първа жена беше студена и превзета. Когато чух за твоя случай, помислих, че съм намерил тъкмо парче по вкуса си. Момиче като тебе, впуснало се в авантюра с някакъв кавалер под носа на родителите си, беше случай, който не бива да се изпуска. Нямах представа колко разочарован останах, като разбрах, че си девствена! — Той въздъхна. — А аз се надявах... С една дума, по-добре родителите ти да те бяха оставили на твоя скъпоценен кавалер. Може да съм неприятно откровен, но твоите прелести са направо детински, упоритата ти скромност ми лази по нервите, пък и нямаш никакъв опит. Без съмнение твоят идеален Пиърпойнт щеше да ти се наслаждава, докато престанеш да бъдеш новост за него, а после щеше да те изостави.

— Можеше и да не бъда чак толкова разочарование, ако имах учител, който да се държи по-различно от разгонена свиня!

Крайтън отново се разкикоти.

— Понякога си забавна. Добре де, тъкмо да понаучиш нещичко... само че трябва да си схватлива, а ти, за съжаление, изобщо

не си.

— Така че ти се забавляваш със слугините!

— Да не би да ревнуваш? Може и да се насиля да прекарвам повече време в леглото ти.

Фиделити направи гримаса.

— Не си прави труда.

И докато се обръщаше, прибирайки се в стаята си, тя чу как Крайтън отново се разкикоти.

Фиделити вървеше бавно по пътеката, която водеше от заснежените градини към терасата, заобикаляща задната част на къщата. Домът беше тих: гостите, дошли за Коледа и новогодишните празници, си бяха тръгнали. Отминаха тържествата, съвсем различни от веселите, фриволни забавления, с които дворът и много домакинства в цяла Англия отбелязваха Рождество и Нова година, Фиделити се радваше, че сезонът на празниците най-после свършва. Уморяваше се да приема гости и да връща визитите, особено мразеше тя да ходи на гости, защото навсякъде се чувстваше нежелана. Търпяха я, защото беше съпруга на Никодимъс, но ѝ се даваше съвсем ясно да разбере, че домакините не виждат тя да е поправила особено много поведението си през месеците след женитбата.

Фиделити тъкмо отпъждаше неприятните спомени, когато чу стъпки зад себе си. Обърна се и видя Джейми Бойър, който бързаше по тясната пътека.

— Добро утро, Джейми — усмихна се тя.

— Добро утро, госпожо. — Непохватният му поклон накара Фиделити да се изсмее.

— Джейми, какво се разбрахме?

— Съжалявам — и той направи пауза, както винаги, когато се обръщаше към нея с кръщелното ѝ име, — Фиделити.

— Какво правиш тук?

— Ами... помислих, че може би искате да пояздите.

Фиделити се усмихна, защото бе съобщила, че известно време няма да излиза на езда. Но Джейми беше извънредно чувствителен, а и много добре осъзнаваше огромната разлика в социалното им положение.

— Днес едва ли ще яздя, Джейми. Нещо не ми е добре.

Джейми я изгледа обезпокоен.

— Да не сте болна?

— Не, може би съм яла нещо развалено.

Тя имаше основание да подозира, че е бременна, въпреки че възможността да носи дете от Никодимъс Крайтън я ужасяваше. Като видя загрижеността и възхищението по лицето на Джейми, Фиделити не се реши да му каже за съмненията си. Не искаше да му напомня, че макар той да владее голяма част от чувствата ѝ, единствено съпругът и има право върху нейното тяло.

— Сигурна ли сте? Може би ще искате...

Фиделити го накара да замълчи, слагайки ръка върху неговата.

— Не, Джейми, наистина съм добре.

— Чудесно. — Той изглеждаше разколебан и като нямаше основателна причина да продължи разговора с нея, не знаеше какво да прави. — Ами аз да се връщам при конете.

— Добре, Джейми. Благодаря за вниманието.

Тя пак докосна ръката му, надигна се на пръсти и го целуна по бузата.

Лицето му стана пурпурно и той избяга тромаво. Докато Джейми бързаше към конюшните, Фиделити се усмихна и тръгна към къщата. Пътеката обаче беше опасна с неравния си лед, замръзнал отново, след като се бе размразил под стъпките им. След няколко крачки обаче тя се подхлъзна и падна с вик върху твърдия грапав лед.

Джейми дотича след миг.

— Фиделити! Добре ли сте? Нека да ви помогна!

Ръката ѝ кървеше — беше порязала дланта си на острия лед. Джейми извади една голяма груба кърпа и я превърза, след това я вдигна леко, сякаш беше дете, и я отнесе в къщата.

Фиделити се разхождаше напред-назад в стаята си. Джейми я беше отнесъл там и бе викнал Кейт и една прислужничка да ѝ помогнат. Преоблякоха я и промиха ръката ѝ. Беше замаяна и нещо се люшкеше в стомаха ѝ. Подозираше, че се е натъртила при падането, и очакваше цялото ѝ тяло да е в сини и морави петна.

Фиделити се бе облегла на камината, когато влезе Никодимъс.

— Както виждам, минало ти е.

Тя не си направи труда да се обърне към него.

— Мисля, че вече съм добре.

— Колко мило от страна на твоя млад коняр да те донесе в стаята ти — прозвуча подигравателно гласът му.

— Наистина много мило. Не беше длъжен да ми помага.

— Не се и съмнявам, че само е чакал удобна възможност да намери пътя към спалнята ти.

Фиделити се обърна разярена:

— Джейми не е такъв...

— Значи, Джейми? — Червендалестата физиономия на Никодимъс изразяваше невинно учудване. — Възможно ли е, госпожо, да сте се върнали към старите си номерца? Както се вижда, имате слабост към красиви мъже.

— Мислиш за мръсни неща, както обикновено — отклони разговора Фиделити. — Кажу ми, моля те, имаш ли изобщо някаква представа какво значи да си дори мъничко красив?

Потъмнялото от яд червендалесто лице на Крайтън беше наградата ѝ за това остроумие, тя с радост видя как се издуват вените по челото му и по дебелия му врат. Но той се опита да подмине небрежно обидата.

— Няма значение какво правите, госпожо, стига само да го вършите дискретно. Но от барон да се прехвърлите на коняр, това си е живо падение, не е ли така?

Фиделити презрително вирна брадичка.

— Когато родителите ми ме напъхаха във вашето легло, паднах толкова ниско, колкото изобщо е възможно.

С едно движение, учудващо бързо за човек с неговата фигура, Никодимъс преодоля малкото разстояние помежду им и със страхотен удар я просна на пода. При падането тя се удари в ръба на гардероба. И докато лежеше безпомощна на килима, Фиделити видя как съпругът ѝ напуска стаята, без да погледне към нея.

По-късно през нощта Фиделити се увери, че наистина е била бременна. Защото същата нощ дойде и неочаквано бързият край на бременността ѝ.

Времето започна да се затопля и по пейзажа около Крайтън Манър ясно се виждаше, че пролетта настъпва.

Фиделити скиташе из градините на имението, търсейки първите пролетни пъпки в храстите и по дърветата. Интересуваше се от това, за да има претекст да прекарва някак дългите часове между ранната утрин, когато ставаше от сън, и ранната вечер, когато се оттегляше за почивка. Осемнадесетият ѝ рожден ден мина незабелязано, защото Джейми не знаеше, че тя има празник, а Никодимъс не го беше грижа. Животът в имението бе една непрекъсната скука. Нищо не се променяше. Седмица след седмица слугите вършеха монотонно всекидневните си задължения, а Фиделити и Никодимъс се отдаваха всеки на своите развлечения. Основното забавление на Никодимъс беше Кейт и Фиделити бе много доволна от това, защото колкото повече време прекарваше той в леглото на камериерката ѝ, толкова по-рядко се сещаше да идва в нейното. А за Фиделити нямаше забавления в истинския смисъл на думата. Бе странно потисната, откакто през онази нощ изгуби детето си. Странно наистина бе това усещане, защото в никакъв случай не би се зарадвала на възможността да роди дете на Никодимъс Крайтън, но все пак Фиделити тъгуваше. Оттогава Никодимъс идваше рядко в леглото ѝ и тя го приемаше в летаргична отпуснатост. Нейното отвращение към него беше привидната причина той да я посещава толкова нередовно, защото колкото по-пасивна беше тя в прегръдките му, толкова по-рядко търсеше компанията ѝ той. Сега почти не ѝ обръщаше внимание, но Фиделити имаше чувството, че го интересува само къде отива тя да язди и кой я придружава.

След помятането Джейми се отнасяше към нея като към извънредно крехък и скъпоценен предмет. Винаги се грижеше тя да не язди твърде продължително или по неравна местност, за да не ѝ стане нещо. Беше наблюдателен и загрижен, винаги под ръка, дори когато Фиделити не го виждаше къде е.

Веднъж рано сутринта тя се опита да премести тежката каменна пейка през градинската алея, за да се качи на нея и да види какво има в една масивна каменна ваза. Едва бе помръднала клатещата се пейка, когато Джейми изскочи отнякъде и хукна към нея.

— Фиделити — извика той, без да се замисли, преди да произнесе името ѝ, — не се захващайте с това, много е тежко.

Фиделити се усмихна. Хубаво ѝ беше да се отнасят така с нея. След месеците унижение изведнъж се чувстваше обект на нечий

грижи. Тя се дръпна и загледа как Джейми премества пейката до вазата.

— Благодаря, Джейми. Нямах да се справя сама.

И тя се усмихна, когато видя как той се изчервява. Беше толкова мил младеж, толкова внимателен и толкова красив...

Фиделити му позволи да ѝ помогне да се качи на пейката и да застане до нея, крепейки я през кръста, за да не падне. Във вазата нямаше нищо, освен боклуци и останки от някакви счупени съдове. Тя изчака Джейми да скочи от пейката и протегна ръце към него, за да я свали долу.

Краката ѝ стъпиха на земята, но вместо да я пусне, Джейми я притегли към себе си. За миг Фиделити се стресна, но целувката му бе така различна от тези на съпруга ѝ, бе толкова въздушна и нежна. Колкото и непочтено да беше спрямо нищо неподозиращия Джейми, Фиделити се пренесе на друго място и в друго време. Беше отново в конюшната на Феърфакс Хауз с мъжа, когото не бе престанала да обича. Скайлър Пиърпойнт бе сега с нея в градината на Крайтън Манър. Неговите устни целуваше тя, усещаше неговата прегръдка.

Когато Джейми я пусна, тя отвори нерешително очи и го погледна стресната.

Като я видя така объркана, Джейми се обезпокои, но взе смущението ѝ за тревога.

— Аз... съжалявам — заекна той. — Не биваше...

— Няма нищо — успокои го Фиделити.

Тя разбираше, че бе успяла да плени Джими, извиквайки отново спомена за Скайлър Пиърпойнт в живота си.

Джейми хвана ръката ѝ и тревогата в гласа му я сепна:

— Сърдите ли ми се? — попита той.

— Не, няма нищо, Джейми.

И преди да успее да каже още нещо, младежът побягна към къщата.

Фиделити се втурна веднага след него, подминавайки сепнатите прислужнички. Не чу готвачката, която искаше да я пита какво да готви за обед. Спря чак в стаята си и дори там не намери усамотение.

Кейт сгъваше някакво бельо в стаята ѝ. Когато видя подарката си да влиза, тя се обърна към нея с многозначителна усмивка:

— Виждам, че вашият млад коняр умее и други неща, а не само да кара коне.

— Млъкни! — викна Фиделити.

Връзките на тази жена с Никодимъс не позволяваха на Фиделити да я изгони. Можеше само да ѝ забрани да влиза в стаята ѝ в нейно присъствие, което щеше да съкрати съществено задълженията на Кейт, изпълнявани с такова видимо пренебрежение.

— Излизай!

— Да, госпожо!

Злорадото озъбване на Кейт показва, че е очаквала тъкмо това. Преди да излезе, тя се обърна и подметна нахално:

— Няма съмнение, че Никодимъс ще се заинтересува как се държите със слугите на публично място.

Фиделити се направи, че не е забелязала безочията ѝ, не даде да се разбере колко я бе засегнала нейната забележка. Успокояваше се, че Никодимъс не го е грижа какво прави тя. Все пак заключи вратата и пусна завесите, надявайки се той да не си направи труда да се спречка с нея след случилото се в градината.

Фиделити се събуди в късния следобед. Беше развила способността да заспива по всяко време и да спи дълго, за да минава някак времето, когато няма друго какво да се прави. Тя лежеше в тъмната студена стая и мислеше дали вече не са я викали за вечеря, когато чу тичащи стъпки, които се приближаваха към стаята ѝ, и гласове в двора под прозореца.

Тя нахлузи набързо обувките си и се наметна с леко наметало, долавяйки същевременно думите „нещастие“ и „хамбар“, които се набиха в ушите ѝ сред всеобщата глъчка в къщата и двора.

Тя изтича през опразнената къща и излезе през задния вход, който водеше към стопанския двор на имението. Когато изскочи навън, видя къде са отишли всички — тълпа смълчани слуги, коняри и други работници се бяха скупчили пред един от хамбарите и зяпаха нещо. Щом наближи, видя как погледите се обръщат към нея, а шепотът утихна. Тъкмо понечи да влезе в хамбара, когато съпругът ѝ изникна от вътрешността му и ѝ препречи пътя.

— Какво става, Никодимъс? — запита Фиделити. — Какво се е случило?

— Младият ти приятел мастър Бойър преживя неприятна случка. Май срещата ви днес в градината много го е разсеяла.

Фиделити забеляза мазно ухилената физиономия на Кейт, но се помъчи да не ѝ обръща внимание. Тревожеше се за Джейми. Опита се да заобиколи набитата фигура на мъжа си и да влезе в хамбара, но той не ѝ позволи.

— Никодимъс, моля ти се! — извика тя. — Остави ме поне да му помогна!

Видът на Никодимъс изразяваше пълна незаинтересованост.

— Не си прави труда, скъпа. Май някой е имал непредпазливостта да остави току-що наточена коса не където трябва и твоят приятел, несъмнено все още замаян от прелестите ти, за свое нещастие е паднал върху нея. — Фиделити изкрещя и отново се опита да го избута настрани, но той не помръдна. — Стой си на мястото, Фиделити! — заповяда той. — Нищо не можеш да направиш. Сега разстоянието между шията и главата на твоя скъпоценен Джейми е доста голямо.

ГЛАВА ДЕСЕТА

В дните след смъртта на Джейми Фиделити посвети много време на плановете си да избяга. Беше сигурна, че съпругът ѝ няма да остави нещата така и може би един ден ще поиска да я убие. Нищо нямаше да е в състояние да го възпре. Законът беше на негова страна, съпругът беше господар на жена си и имаше пълното право да се разпорежда с нея. Може би щеше да обясни, че тя е била лъжлива кучка, да накара близките ѝ (най-вече сестра ѝ Сара) и членовете на църквата да дадат показания за неизброимите ѝ прегрешения и щеше да бъде оправдан за престъплението, защото тя го била предизвикала. Фиделити бе изцяло в негова власт, животът и смъртта ѝ зависеха единствено от него.

Дните и седмиците се нижеха, а той ѝ обръщаше все по-малко внимание, сецаше се за нея само когато измислеше някое ново унижение. Кейт се държеше с неуважение, преминаващо почти в пълно пренебрежение, Фиделити свикваше да понася нахалството на слугинята, защото Никодимъс просто се надсмиваше над оплакванията ѝ и казваше, че ако животът тук не ѝ харесва, може просто да последва скъпия си покоен Джейми.

Фиделити започна отново да язди по много. Но когато една сутрин реши да прекара по-голямата част от деня на седлото, видя с неудоволствие как небето се забулва с дъждовни облаци. Тъкмо чоплеше закуската си, сама на дългата полирана маса, когато Никодимъс мина през трапезарията.

— Харесва ми да те виждам сутрин, Фиделити — ухили се той. — Винаги си толкова свежа и приветлива.

Фиделити побутна почти недокоснатата си чиния.

— Искан да ида на езда — рече тя. — Но май няма да мога.

— Не виждам защо да не можеш.

Тя вдигна очи към него, изненадана от внимателния му тон и от интереса, проявен към нейното разочарование.

— Как да тръгна, като всеки момент ще завали?

— Вземи каретата.

— Мислех, че ти ще излизаш с нея. — Тя знаеше, че Никодимъс се кани да иде за няколко дена в Лондон.

— Ще тръгна с коня. Искам да се прибера колкото може по-скоро. Ще взема повечето телохранители с мене, но мисля, че Уилям с радост ще те повози.

Фиделити кимна.

— Предполагам, ще вземеш Кейт със себе си в Лондон.

— Ти ум имаш ли — как ще изглеждам, като пристигна в Лондон с камериерката на жена си, но без самата нея?

— Ще изглежда така, че камериерката на жена ти върши повече неща, отколкото влизат в задълженията ѝ.

Никодимъс се усмихна криво.

— Дръж си езика! — той се наведе над нея и клъвна слепоочието ѝ с нещо, наподобяващо целувка. — Заминавам, а ти внимавай как ще се държиш, докато ме няма!

Фиделити отиде с него до вратата и двамата слязоха в двора, където го очакваха конят му и неговите придружители. Гледаше го как се качва на големия черен кон и повежда групата мъже. Предстоеше ѝ дълъг следобед и тя реши да приеме съвета му. Прати един лакей да иде в конюшнията и да накара Уилям да приготви каретата.

Уилям (Фиделити не бе чувала да го наричат с някакво презиме) беше най-старият слуга в Крайтън Манър. Беше служил при бащата на Никодимъс и когато мъжът ѝ бе купил имението след гражданската война, Уилям бе дошъл тук да се грижи за конете. Беше доста стар и възрастта му пречеше да взема участие в дълги пътувания като сегашното заминаване на Никодимъс за Лондон, но беше все така сръчен с конете и Фиделити му имаше пълно доверие, когато я возеше.

Голямата черна карета, използвана обикновено за ходене на гости и други специални случаи, изтрополя през портата с един-единствен пътник — Фиделити. Тъй като беше само с Уилям, тя се чувстваше съвсем сама — нещо, което ѝ се случваше извънредно рядко като домакиня на Крайтън Манър. Слугите винаги подслушваха с голямо удоволствие и разнасяха всевъзможни клюки, породени от някой дочут спор или от разговор, воден на прекалено висок глас.

Тук обаче в трополящата карета тя можеше съвсем спокойно да се отдаде на мислите и чувствата си. Без притеснение, както рядко ѝ се бе случвало да го прави у дома си, Фиделити протегна крак към

пухкавата кадифена възглавничка на отсрещната седалка, но не можа да я стигне, защото разстоянието беше голямо. Затова се извърна настрани и опъна обувия си в чехъл крак върху своята седалка, облягайки се на тапицираната стена на каретата. Независимо от тежките дъждовни облаци, надвиснали ниско и заплашващи всеки момент да излеят водния си товар, въздухът беше топъл и влажен. Тя развърза панделката на наметалото, която стягаше гърлото ѝ, и махна бялото покривало от главата си. Прииска ѝ се да извади иглите, които придържаха кока на тила, но ѝ беше много приятно да усеща как въздухът гали кожата на врата ѝ. Вместо да разпусне косата си, Фиделити откопча задушавашите я най-горни копчета на затворената рокля с висока бяла яка, стигаща до брадичката. В края на краищата, мислеше тя, кой ще я види? Беше сама в тъмната карета, още по-тъмна заради мрачния ден, а Уилям нямаше как да я зърне, кацнал горе на капрата, нямаше и причина да слиза оттам, докато не се приберяха в имението.

Сега каретата пресичаше гората. Гъсто израсналите дървета правеха деня още по-мрачен и Фиделити усети как кочияшът подканя конете да бързат. Излязоха отново на открито и тя си представи как старият кочияш си отдъхва облекчено, че е излязъл от гората.

Черни буреносни облаци се спуснаха ниско и въздухът се изпълни с влага, предвещаваща дъжд. Малкото дневна светлина съвсем изчезна, денят заприлича на вечер, въпреки че бе пладне.

Кочияшът спря и Фиделити се подаде през прозореца, за да види какво има. Уилям се наведе от капрата и каза:

— Госпожо...

— Да, Уилям?

— Май ще е по-добре да се връщаме — и кимна към буреносните облаци.

— Да, мисля, че си прав.

Фиделити се отпусна отново в каретата, а Уилям обърна и потегли по обратния път.

Минаваха отново през гората, когато Фиделити долови гласове и тропот на копита. Каретата подскочи, защото Уилям беше шибнал конете да побързат.

— Уилям! — извика Фиделити. — Уилям! Какво има?

— Разбойници, госпожо! Скрийте се вътре!

Конете понесоха бясно каретата и тя заподскача по неравния горски път. Но скоро стана ясно, че четирите коня, които влачеха голямата тежка карета, няма да могат да изпреварят онези, които галопираха подпре им само с по един човек на гърба си. Когато усети, че разбойниците приближават, Фиделити дръпна завесите на каретата и се сви на седалката. Сърцето ѝ затупа бясно, щом разбра, че разбойниците са я обкръжили. Чу как заповядват на Уилям да спре.

Каретата подскочи и спря и Фиделити чу как един груб глас заповядва на кочияша да слезе от капрата.

— Слизай, старче — изкомандува гласът, — или ще съжаляваш. Фиделити чу едни ботуши да се приближават към каретата.

Лъч светлина се промъкна през вратичката, която се отвори, Фиделити съзря един мъж, около педя по-висок от нея, който стоеше до каретата. Кестенявата му коса стигаше до раменете. Не беше накъдрена като на роялистите, а се спускаше по раменете му върху жакета. Тъмнокафявите му очи бяха засенчени от гъсти мигли, тъмните мустаци контрастираха с ослепителната белота на зъбите му.

— Охо! Я какво имало тук!

Фиделити се изчерви. Бясната езда беше разхлабила кока ѝ и косата падаше на сребристи кичури по гърба ѝ. Якичката, все така разкопчана, откриваше шията ѝ, а наметалото ѝ се спускаше по седалката, метейки пода с краищата си. Тя погледна мъжа в очите и се сви на седалката. После премести поглед върху ръката му, която държеше отворена вратичката на каретата. Беше загоряла, тъмнокафява, на единия пръст блестеше красив златен пръстен със забележително голям и чудесно шлифован смарагд. Кадифеният му жакет и панталоните бяха в същия тъмнозелен цвят. Макар да бяха износени и без бродерии, личеше, че са добре ушити и скъпи.

— Стойте мирно и няма да се отнеса лошо с вас. Дайте ми само скъпоценностите си.

С треперещи пръсти Фиделити откачи перлените обици, подарени ѝ от Никодимъс. Развърза перленото си колие и изхлузи от пръста си диамантения венчален пръстен. Разбойникът се разсмя, когато тя пусна накитите в ръката му.

— Много мило от ваша страна — каза той, докато ги разглеждаше. — Не е много, но все е повече от нищо. — И протегна обратно венчалния пръстен. — Искате ли да го задържите? Само не

казвайте на другарите ми — кимна той към двамата разбойници, които пазеха Уилям с насочени пистолети. — Не вярвам, че ще искат да ви го върнат.

— Не, моля ви се — настоя Фиделити. — Щом вземате другото, поне вземете и него.

Разбойникът прихна.

— Никога досега не съм спорил с жена, която настоява да й взема накитите! Пръстенът не е много скъп.

— Мразя да го гледам — изрече тя през зъби.

Разбойникът сви рамене, но Фиделити зърна зад гърба му как Уилям се кани да го нападне въпреки пазещите го двама мъже. Старецът вдигна камшика си, но проехтя изстрел и той се строполи на земята.

— Уилям! — изкрещя ужасена Фиделити.

Кочияшът без съмнение беше мъртъв. Куршумът бе пронизал тялото му и Фиделити видя как кръв избива по лявата страна на износеното му палто.

— Стар глупак! — подхвърли разбойникът.

Фиделити гледаше трупа на Уилям и внезапно усети остра мъка по загубата на смелия стар слуга.

— О, горкичкият Уилям! — възкликна тя. — Какво ще каже Никодимъс?

— Никодимъс? Да не би да говорите за Никодимъс Крайтън?

— Познавате ли го?

— Виждал съм някога тая фъшкия. Хващам се на бас, че живеете под моя покрив.

— Под вашия покрив ли?

— Дядо ми беше барон Уилмингтън, бившият собственик на Уилмингтън Манър — сега Крайтън Манър. И той, и баща ми загинаха през гражданската война. Виждате пред себе си по-малкия брат на сегашния барон Уилмингтън, наследник на имението, за което говорим. Брат ми отиде във Вирджиния, защото сега земите му тук са владение на вашия съпруг.

Той отстъпи настрани с красив жест. Изпомачканите пера на шапката му пометоха земята в поклон като онези, които Скайлър и братовчедите й демонстрираха пред нея във Феърфакс Хауз.

Зад наведената му глава Фиделити зърна пак трупа на Уилям, отново изтръпна от ужас и запита:

— Какво ще правите с мене?

Мъжът ѝ отпрати една ленива и чувствена усмивка.

— Още не съм решил.

Внезапно в ума ѝ нахлуха мислите за бягство, които зрееха седмици наред, Фиделити си припомни плановете, които бе кроила толкова усърдно и от които бе принудена да се отказва.

— Защо не ме заведете в Лондон?

— Какво? Какво казахте? — запита той смаян.

— В Лондон, заведете ме в Лондон. Мразя съпруга си, насила ме омъжиха за него, за да ме накажат. Моля ви! Граф Уиндам ми е братовчед, ще ви възнагради, ще ви представи в двора, той е приятел на краля!

— Всеки, които има претенции за кралски земи, е приятел на краля — изсмя се разбойникът. — Но както чувам, напоследък и негово величество не е в по-добро положение от останалите.

Те останаха загледани един в друг за момент, но приближиха другите двама разбойници и подканиха мъжа да побърза. Той им подхвърли накитите.

— Вземайте това и тръгвайте. Имам още работа тук.

Двамата не чакаха втора покана и след миг Фиделити остана сама с третия разбойник — бе казал, че името му е Филип Уилмингтън — и с трупа на кочияша.

— Значи, братовчед ви ще ме възнагради, а? — запита той.

— Да! Да, непременно!

— Откъде да съм сигурен, че няма да извика полицията?

Фиделити поклати глава.

— Ако ме освободите от мъжа ми, не бих позволила да ви се случи нищо лошо.

— Това звучи добре. — Той като че ли се замисли над думите ѝ, но Фиделити усещаше с притеснение как я оглежда от горе до долу. — Но мисля, че ще поискам част от наградата си още сега.

— Тук ли? — Тя не бе успяла да превъзмогне пуританските схващания на семейството си, според които сексът се прави само в спалнята, под юргана, нощно време.

— Няма никой — усмихна се той. — А подът на тази карета няма да е толкова твърд, ако постелем вашето наметало...

— Аз... аз...

— Освен ако не искате да забравя за молбата ви да ви отведа в Лондон.

— Не!

Фиделити го погледна по-внимателно. Беше симпатичен въпреки страшния си вид и Господ ѝ бе свидетел, че щом като бе успяла да изтърпи Никодимъс цяла една година, и сега нямаше да ѝ бъде много трудно.

— Добре! — съгласи се тя накрая.

Той влезе в каретата и ѝ помогна да разстеле тафтеното си наметало на пода. Спуснаха завесите и в каретата стана съвсем тъмно. Фиделити стай дъх, когато устните на разбойника докоснаха разголената кожа на шията ѝ. Неговите милувки ставаха все по-настойчиви и Фиделити разбра, че въпреки очакванията си му отговаря с такава страст, каквато Скайлър Пиърпойнт никога не бе могъл да се похвали, че е предизвикал някога у нея, със страст, каквато Никодимъс Крайтън никога не бе поискал да породя. Макар да бе обхваната от напрежение, което тази атака, тъй подобна на посегателствата на мъжа ѝ, бе предизвикала, тя постепенно почна да забравя къде се намира и какво се е случило преди това, отдаде се изцяло на един мъж, който бе ограбил накитите ѝ, но сега ѝ даваше в замяна такива усещания, за чието съществуване досега не бе и подозирала.

ЧАСТ ВТОРА
ЛОНДОН

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

Когато влязоха в Лондон, Фиделити яздеше зад Филип Уилмингтън. Другите двама разбойници, другарите на Филип, не се виждаха никъде. Без съмнение, както твърдеше той, бяха решили, че ще е по-изгодно да поделят скромните накити на жертвата си на две части вместо на три. Фиделити се изкиска, държейки здраво с две ръце своя разбойник през кръста.

— На какво се смееш? На мен ли?

— Че — каза тя, — смешно ми е, като си помисля колко би се възмутило семейството ми, ако знаеше. — И пак се изкиска. — В каретата! Посред бял ден! И то на пода!

Филип също се изсмя.

— И по-лошо можеше да бъде. Подът на каретата е далеч по-добро място, отколкото например някой сламеник, пълен с бълхи, които не престават да те хапят по задника, докато стопанинът пребърква джобовете ти!

Фиделити замълча, защото вече навлизаха в гъсто населеното, мръсно, вонящо и вълнуващо сърце на Лондон.

Неприветливите мрачни улички гъмжаха от мъже, жени, деца коне, кучета и плъхове. Карети и носилки се разминаваха с усилие, пробивайки си път през уличната тълпа, кочияшите и носачите се ругаеха цветисто и разменяха псувни с пешеходците.

Търговци предлагаха стоката си от подвижни сергии или от спрени встрани каручки. Кучета и дрипави мръсни деца се боричкаха в пълните със смет канавки, които служеха за буница, отходни места и обществени къпални. Купчините тор и гнили зеленчуци гъмжаха от плъхове и червеи.

Обитателите на горните етажи на къщите, които допираха стрехи над улиците, изсипваха легените за миене и нощните си гърнета върху всеки, който минаваше долу в този момент.

Кацнала на гърба на коня зад Филип, Фиделити слушаше вечните крясъци на търговците, които предлагаха стоките си. Чуваше виковете на дрипавите деца, на раздразнените майки, ругатните на

чираците и галъовните подвиквания на проститутките, които стояха облежани на прозорците и показваха колкото може повече от прелестите си. Пред очите ѝ минаваха невъобразимо различни хора — от просяци с истински или умело изфабрикувани недъзи до наперени контета в сатен и дантела с отрупани с пера шапки, кацнали върху накъдрените им коси.

Докато си пробиваха път през града, Фиделити питаше Филип за имената на различни здания и за значението на много неща, които виждаше и чуваше. Пред погледа ѝ минаваха черкви, чиито камбанарии стърчаха високо в небето, зърна прочутата, вдъхваща ням ужас Лондонска кула, където толкова много хора бяха изгубили живота си под бравата на палача или след нечовешки изтезания. Видя моста Тауър, обрасъл със старинни постройки, порази я великолепието на катедралата Сейнт Пол. Кръчмите, хановете и пивниците се набиваха на очи с прясно боядисаните си отличителни знаци — свидетелство, че наскоро са подхванали наново занаята, западнал след дългите години забрана по време на протектората.

Фиделити прегърна още по-здрово Филип през кръста. Не искаше да остане сама в този разраснал се нашироко, пренаселен и плашещ град.

Минаха покрай една черква, на чиито стъпала се бе събрала групичка мъже. Облечени в тъмни дрехи, така добре познати на Фиделити, те като че ли се сбогуваха, защото някои вече бяха възседнали конете си, а други тъкмо се канеха да го сторят. Когато минаваха покрай тях, Филип привлече вниманието на Фиделити към един от мъжете.

— Проклет да съм, ако не виждам тук един твой познат.

— Кой? — погледна Фиделити към групичката мъже.

Тя хлъцна и бързо се извърна настрани. Единият мъж се бе отделил от групичката и насочваше коня си към тях. Това беше Никодимъс Крайтън! Фиделити се наведе и затаи дъх. Радваше се, че не бе махнала бялото покривало от главата си, защото никак не приличаше на една почтена жена да язди зад мъж с външността на Филип Уилмингтън. Наметалото прикриваше косата и роклята ѝ и сърцето ѝ се разтупа бясно, когато Филип ѝ каза, че вече са отминали съпруга ѝ.

Когато го съзря, тя си припомни кога се бяха видели за последен път. Тази сутрин все още беше негова съпруга, живееща под покрива му. А сега... сега беше бегълка, защото пред законите на нейната църква, на държавата и на вгълпяваните ѝ от рождение нравоучения заминаването ѝ си беше чисто и просто бягство. Чудеше се дали Никодимъс вече е разбрал за бягството ѝ и накрая реши, че не е. Ако беше научил, че е избягала, сигурно нямаше да се мотае из Лондон, а щеше веднага да се върне и да пусне потеря по следите ѝ. Как ли щеше да посрещне вестта за смъртта на храбрия стар Уилям? Фиделити си спомни как, след като се любиха, Филип и тя сложиха трупа на кочияша в каретата и насочиха конете по пътя към Крайтън Манър. Докато Филип лавираше с коня си по Дръри Лейн към Странд, в главата ѝ се бореха противоречиви мисли.

Странд беше главната артерия, свързваща сърцето на Лондон с кралския дворец Уайтхол. Вървеше успоредно на Темза, а между нея и реката се простираха дворците на привилегированата класа.

Строени преди столетия, сградите се извисяваха самодоволно, сякаш уверени в собствената си значимост и в непреходната власт на своите господари. Високи зидове ги предпазваха от нежелателно нахлуване в границите им. Къщите принадлежаха на фамилии, една от друга по-прославени, чиито имена бяха тясно свързани със самата история на Англия, живи легенди дори за дрипавите деца на онези, които нямаша причини да обичат великите герои аристократи от миналото. На тази улица се намираше и Уиндам Хауз.

Тази къща не беше най-внушителната постройка на Странд. И тя както другите имаше висока каменна ограда, по чийто гребен стърчаха железни шипове. Полукръгла пътека тръгваше от портата с железни врати, завиваше пред фасадата и през още едни врати излизаше пак на улицата. Самото имение беше огромно, разраствало се през годините без определена форма или някаква симетричност. Четири етажа извисяваха нагоре сивите си стени. Прозорците по тях гледаха и към улицата, и на другите страни, многобройни комини увенчаваха покрива. Зад къщата имаше огромна, добре поддържана градина, която се простираше чак до плитчините на Темза.

Филип дръпна юздите на коня и скочи на земята пред стълбите с изящен парапет, които водеха към главния вход на дома. Вдигна Фиделити от гърба на коня и я притисна за миг до себе си. След като

приглади дрехите и поправи косата си, тя тръгна заедно с него нагоре по стълбите.

Филип потропа на тежката дървена врата. Зачакаха, огрявани от лъчите на залязващото слънце, после той почука нетърпеливо още веднъж. Най-накрая чува как бравата щраква и едното ѝ крило се отвори, пропускайки невероятно женствен млад слуга, облечен с ливрея в алено и светлобежово.

— Да? — Младият мъж ги изгледа от глава до пети и обратно, без да оставя и капчица съмнение какво си е помислил за подобни същества, които нахално тропат на вратата на тази аристократична обител.

— Искам да видя лейди Уиндам — каза Фиделити.

— Така ли? — Слугата изсумтя презрително, докато усвояваше чутото. — И каква работа имате с нея?

— Аз съм братовчедка на графа. — Тя се опита да му направи впечатление с гордото си държание. — Казвам се Фиделити Феърфакс.

— Наистина?! — Погледът на мъжа отново се плъзна по двамата. — Колко забавно! Изобщо не е за вярване, но шегата си я бива!

— Когато престанете да се забавлявате — каза хладно Фиделити, — ще ви бъдем много благодарни да съобщите за нас на графа или на графинята.

— Наистина не мисля, че мога... — започна слугата, очевидно решен да продължи игричката си.

Филип извади пистолет изпод наметалото си и тикна дулото му под носа на мъжа.

— Наистина не мислите, че можете какво? — запита той.

Макар и Филип, и Фиделити да знаеха, че пистолетът не е зареден, все пак за слугата видът му бе потресаващ.

— Аз... аз... — заекна той — не мисля, че мога да ви държа тук да чакате.

Той отвори широко вратата и отстъпи настрана, докато Фиделити и Филип, който бе прибрал незаредения пистолет, влизаха в хола. Слугата се поклони дълбоко.

— Ще съобщя на нейна светлост за вашето пристигане.

Фиделити и Филип седнаха във великолепно украсената приемна. Един голям портрет на Дивайна Феърфакс украсяваше стената над камината. Фиделити позволи на вече учтивия слуга да

вземе наметалото ѝ, но Филип не даде своето. Те седнаха мълчаливо на дивана. Фиделити се мъчеше да оправи външността си, доколкото ѝ бе възможно, докато Филип отправяше алчни погледи към блюдото със сладки, оставено сякаш нарочно, за да ги съблазняват на една масичка наблизо.

Дивайна Феърфакс влезе в стаята и протегна ръце към Фиделити. Изглеждаше неизмеримо по-сърдечна и по-задоволена от онази красива жена, която така бе омагьосала Фиделити някога във Феърфакс Хауз.

— Фиделити, скъпа! Това е най-прекрасната изненада. Нямах представа, че ще дойдеш в Лондон!

— И аз — каза Фиделити, стискайки ръцете на братовчедка си. — Доскоро и аз не знаех, че ще дойда.

— Получихме писъмце от баща ти. Писахме му веднага след като се установихме тук, но той отговори много кратко, почти нищо не ни съобщи. Все пак писа, че си се омъжила... много се изненадахме.

И тя погледна въпросително към Филип.

— Това е Филип Уилмингтън — осведоми я набързо Фиделити. — Той ме доведе в Лондон.

Дивайна се усмихна на Филип и протегна ръка за целувка.

— Да не сте роднина на барон Уилмингтън?

— Той е по-големият ми брат — отвърна Филип. — Макар че, струва ми се, баронството не е каквото беше преди.

Дивайна кимна.

— Така е напоследък, сър.

Тя забеляза погледа му, насочен към чинията със сладки.

— Сигурно сте огладнели, щом току-що пристигате в Лондон.

— О, твърде развълнувана съм, за да ям! — възкликна Фиделити.

— А вие, сър?

— Е — и той се помъчи да изглежда безразличен и да не издава колко го е заинтересувало предложението ѝ, — бих се справил с една бисквита или с чаша вино.

— Сигурна съм, че можем да направим и нещо повече.

Дивайна се приближи към вратата, извика лакея и му поръча:

— Погрижете се за този джентълмен и го нахранете добре.

После се обърна към Филип:

— Последвайте Хоби, мастър Уилмингтън, той ще ви заведе в трапезарията.

Когато останаха сами, Дивайна се обърна към Фиделити:

— Значи сега си свързана с барон Уилмингтън.

— Не, не съм.

Графинята беше объркана.

— Но баща ти ни съобщи, че си се омъжила. А ти каза, че този млад човек те е довел в Лондон.

— Да, той ме доведе в Лондон, но не е съпругът ми.

Дивайна прекоси стаята и дръпна Фиделити да седне до нея на дивана.

— Мисля, че имаме да си казваме много неща.

Окуражена от съчувствието ѝ, Фиделити ѝ разказа накратко всичките си премеждия, които я бяха довели днес в Уиндам Хауз. Каза на братовчедка си по какъв начин са я омъжили за Никодимъс Крайтън. Дивайна кимаше и я подканваше да разказва. Фиделити ѝ описа Крайтън Манър, Кейт и смъртта на Джейми Бойър. Стигна и до днешния ден, каза на Дивайна за излета с каретата, за разбойниците, за смъртта на Уилям, дори за онази част от възнаграждението на Филип, която му бе дала на пода на каретата. И накрая спомена, че е забелязала Никодимъс в Лондон, докато са си пробивали път насам, към Уиндам Хауз.

— Боже милостиви! — възкликна Дивайна, употребявайки един от любимите изрази на краля. — Каква година си преживяла, Фиделити!

— Да — съгласи се Фиделити. — Но повече не можех да остана в дома на съпруга си. Толкова го ненавиждах!

— И с право! — усмихна се хитро Дивайна. — Какво щастие, че Филип Уилмингтън е бил наблизко. Честно казано, мисля, че под заплашителния външен вид се крие един много красив мъж. Можело е да платиш и далеч по-лоша цена за идването си тук, отколкото да легнеш с него, кълна се.

Макар да не ѝ се искаше, Фиделити се съгласи с нея.

— Бях шокирана от себе си, че не се поколебах изобщо, но...

— Не, не, не — поклати глава Дивайна. — Щом си тук, в Лондон и се движиш в придворното общество, първото нещо, което трябва да научиш, е, че красивите мъжествени екземпляри не са нещо, което се

среща под път и над път, и не бива да ги отминаваш, без да ги удостоиш с внимание!

Фиделити замълча. Докато пътуваше към Лондон, се питаше дали братовчедите ѝ ще я приемат, щом няма никакви пари и дори собствени дрехи.

— Дивайна, като казваш, че ще се движа сред придворните...

Графинята хвана ръката ѝ.

— Забелязах, че нямаш багаж, но историята ти го обяснява. Отсега нататък ще живееш с нас, Фиделити. Не приемам никакви възражения. Ако семейството ти е способно само да злоупотребява с тебе, то не те заслужава. Негова светлост и аз имахме голямо щастие. Загубихме малко, на практика почти нищо, в сравнение с другите. Имаме много блага, които можем да споделим с тебе.

— Благодаря ти! О, Дивайна! Благодаря ти!

И Фиделити се хвърли в напудрената, благоуханна прегръдка на братовчедка си, облечена в сатен и дантели.

— Ти си повече от добре дошла, скъпа! Както ти казах първия път, когато те видях, ти си дъщерята, с която Хенри и аз не бяхме благословени. Много те обичаме. Не можеш да си представиш колко се развълнувахме, когато разбрахме, че са те омъжили насила. Ами Скайлър! Той се чувстваше изцяло виновен за това, което ти се е случило. Разказа ни за станалото в конюшната на баща ти...

— Скайлър! — въздъхна Фиделити. — Нямаш представа как непрекъснато мечтаех да го видя! Ако не бяха спомените за него — и тя млъкна за миг, — щях да полудея! О, Дивайна, къде е той? В Лондон ли е още? — Поколеба се, преди да попита за второто. — Женен ли е?

Графинята се разсмя.

— Да, още е в Лондон. И не, не е женен.

— Къде е?

Плътен мъжки глас се разнесе откъм вратата:

— Тук, пред теб.

Фиделити се извърна. Запълнил цялата рамка на вратата, великолепен в синята кадифена дреха със снежнобяла дантела на гърдите, държейки шапка с кичур бели и сини пера и потупвайки с нея по високите ботуши за езда, там стоеше Скайлър Пиърпойнт.

— Скайлър! — прошепна Фиделити.

Беше още по-красив, отколкото си го спомняше, и при вида му тя почувства по-остро от всеки друг път колко раздърпана изглежда. Едната ѝ ръка се вдигна към свободно падащата ѝ коса, а с другата Фиделити заопипва дрехите си.

Скайлър се засмя и протегна ръце.

— Хайде, скъпа, никога не си била по-красива.

Фиделити прехвъркна през огромното пространство и се хвърли в прегръдките му. Той я притисна и я вдигна, така че лицето ѝ достигна неговото.

— Добре дошла в Лондон — изрече той нежно и без да чака повече, притисна устните си към нейните.

Фиделити, така невинна и неопитна по времето, когато се срещаха преди година, сега отвърна жадно на целувката му, удивена от дълбочината на чувствата си към този мъж, превърнал се в мъгляв блян — полуспомен-полумечта.

Там, на вратата на приемната в Уиндам Хауз те съживиха взаимните си чувства с няколко дълбоки страстни целувки и бяха така погълнати един от друг, че не видяха как Филип Уилмингтън се върна, след като се бе подкрепил, и ги гледа смаян. Не видяха и как той нахлупва шапката с избелелите пера и напуска къщата, изчезвайки в лондонската нощ без обещаната награда.

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

Фиделити въздъхна доволно, докато гледаше как Скайлър се облича. Тя лежеше в голямото легло с балдахин, което споделяше с него от пристигането си в Лондон преди близо два месеца.

— Скайлър — изрече тя с въздишка, — наистина ли трябва да тръгваш?

— Да — отвърна той, напъхвайки кремавата ленена риза в панталоните. — Много важно е да ида рано в Уайтхол. Най-удобно е да помоля негово величество за няколко думи насаме, докато се разхожда сутрин.

Фиделити седна в леглото.

— Това означава ли, че все още имаш намерение да напуснеш Англия?

Той седна на ръба на леглото, връзвайки шарфа на врата си.

— Да, все още искам да замина. Но напоследък срещам пречки.

— Какви? — заинтересува се тя с надежда тези пречки да го задържат още малко при нея.

— Разбрах, че от краля мога да получа само земята. Все още нямам пари, за да я обработвам.

— И какво ще правиш?

— Ще намеря богата стара дама, която иска млад съпруг в леглото си. — Той се изкиска, но в тона му се промъкна горчивина; забеляза израза на Фиделити и брадичката ѝ, която почна да трепери. — О, Фиделити, мислех, че си достатъчно пораснала, за да ме разбереш. Успехът ми зависи единствено от това да намеря пари, за да ги вложа в култивиране на земите, които негово величество ще ми дари.

— Но, Скайлър...

Той се изправи.

— Никога не съм те лъгал по този въпрос — изрече той твърдо. — Още преди една година ти казах какви са плановете ми. Твърде усилено работих, за да се отказвам тъкмо сега.

— Но, Скайлър...

— Не, Фиделити. Сега трябва да тръгвам.

Той се отпрати към вратата, отвори я и преди да напусне стаята, се обърна отново към нея. Тя още се гушеше в леглото.

— Ако предпочиташ — чу тя хладно изречените му думи, — ще говоря с лейди Уиндам да преместят нещата ми в друга стая.

И без да дочака отговор, затръшна вратата зад себе си.

И Скайлър наистина изпълни заплахата си. Когато Фиделити се върна след изморителните проби на своите нови тоалети, всичките му дрехи липсваха от гардеробите и скриновете. Не само бе изнесъл вещите си от стаята ѝ, но както научи по-късно Фиделити, бе накарал да ги пренесат в малък апартамент в Уайтхол, тъй като бе назначен за придворен на спалнята на крал Чарлз II.

Фиделити нямаше много време да скърби заедно Скайлър е напуснал Уиндам Хауз. Дните ѝ бяха запълнени с проби на нови рокли, наметала, обувки и всякакви, дори най-интимни принадлежности на дамския тоалет. Учиха я как да говори, как да ходи, как да си служи с ветрилото. Вземаше уроци по френски, по танци, учиха я да говори правилно родния си английски език (както казваше преподавателят, провинциалното ѝ произношение щеше да я изложи непоправимо), преподаваха ѝ елементарни знания по музика и история. Трябваше да я представят на двора в края на май, по-точно на двадесет и девети. Тогава беше рожденият ден на краля и същевременно първата годишнина от връщането му в Лондон, за да заеме отново престола. Дивайна смяташе, че представянето на една млада и красива жена ще бъде уместно допълнение към всеобщите празници.

Това обаче нямаше да бъде първият път, когато Фиделити щеше да види негово величество. Братовчедите ѝ бяха обещали, че ще може да наблюдава кралската процесия в деня преди коронацията му.

Красивата зора на двадесет и втори април премина в хубав слънчев ден. Безчислени тълпи запълваха пътя, по който щеше да мине Чарлз, от Лондонската кула до двореца Уайтхол.

Процесията се движеше бавно по обсипаните с цветя улици. Градските стражи напразно се опитваха да удържат хората, които напиреха да докоснат дрехата на краля или поне ресните, висящи от седлото му. Специално издигнатите платформи стенеха под тежестта на скупчилите се хора. Когато негово величество минаваше под триумфалните арки, обграден от своите придворни, министри, стражи,

наемници, слуги и пажове, той приемаше възторжените поздрави на поданиците си и се усмихваше на красивите жени по балконите и прозорците, надвесени над шествието.

Сардоничен по природа Чарлз Стюарт в този миг се забавляваше с иронии на съдбата. Мисълта, че същите тези тълпи, които днес се събираха да зяпат разкошната, пъстра и бляскава процесия, се бяха блъскали и крещели и преди единадесет години пред Банкетната зала на Уайтхол, когато брадвата на палача сложи край на живота и царуването на баща му Чарлз I — тази мисъл му се виждаше извънредно забавна.

Кралят кимаше и се усмихваше на тази изменчива и непостоянна тълпа. Тя бе ликувала при екзекуцията на Чарлз I, беше посрещнала с пламенни приветствия Оливър Кромуел, а сега изпадаше в луд възторг, изпивайки с очи потъналата в сребро, злато и скъпоценни камъни процесия на Чарлз II.

Фиделити стоеше на покрива на Уиндам Хауз заедно с Дивайна Феърфакс. Денят бе топъл и слънчев. За да предпазят кожата си и да засенчат очите си, двете бяха сложили широкополи мъжки шапки, украсени с пера, които се вееха на свежия пролетен ветрец, подухващ иззад гърба им откъм Темза.

В далечината, отвъд широката поляна и от другата страна на стената се люшкаха тълпите, блъскащи се по улицата. Слънцето позлатяваше хората, конете и каретите от кралската процесия.

Фиделити гледаше как шествието минава бавно по пътя си към Уайтхол и слушаше Дивайна, която й сочеше русокосия Йоркски дук Джеймз — брат на краля, кметът на Лондон, главният шамбелан на Англия, началникът на стражата, маршалът на двора, както и безбройните придворни, стрелците от кралската стража и техните сержанти. Двете жени напразно се опитваха да зърнат граф Уиндам и Скайлър Пиърпойнт, макар че — за голямо забавление на Дивайна — Фиделити се правеше, че изобщо не я е грижа дали ще забележи последния или не. Най-накрая един силен приветствен рев, който се разнесе отдалеч по улицата, възвести идването на самия Чарлз II.

Фиделити впи поглед в блестящия, забележителен мъж, който яздеше един също тъй прекрасен кон. Беше изключителен, реши тя. Яздеше великолепно, а високият му ръст — над метър и осемдесет — личеше дори отдалече, както седеше изправен на седлото. Макар че

Фиделити не можеше да различи чертите на лицето му от толкова далече, а и то бе засенчено от шапка с кичур пера, прихванати с диамантена брошка, тя зърна лъскавата му гарвановочерна коса, чиито естествени къдрици падаха свободно по гърба и раменете. Той кимаше на стълпените хора, които приветстваха шествието му по Странд и когато мина край Уиндам Хауз, погледът му се спря на двете елегантни жени, чиито силуети се очертаваха на фона на ясното априлско небе.

Фиделити смъкна без колебание шапката, украсена с пера, и започна да маха на краля, а достигащата до бедрата ѝ сребриста коса се вееше като светъл облак покрай главата ѝ.

За свое учудване тя видя как високият строен мъж, възседнал красивия си кон, свали шапка и ѝ кимна. Дори от голямото разстояние Фиделити успя да забележи как устните му се разтварят в усмивка под черните мустаци. Той нахлупи отново шапката си и отмина, а Фиделити се извърна смаяна към Дивайна:

— Той ме видя! — възкликна тя. — Кралят ме забеляза!

Дивайна се усмихна. Искаше ѝ се отново да е на осемнадесет години и също така наивна.

— Да, забеляза те. Ти съмняваше ли се? — и тя се засмя на учудената физиономия на Фиделити. — Знаеш ли какво ще стане сега? При първия удобен случай негово величество ще се опита да разбере името на красивата жена, която е забелязал на моя покрив.

Фиделити я изгледа смаяна:

— Значи, мислиш, че ме е запомнил?

Графинята избухна в смях.

— Нашият крал помни красивите жени дълго след като е забравил всичко друго.

Фиделити впери поглед в далечината, опитвайки се да различи фигурата на краля, който бе отминал вече към Уайтхол. Загуби интерес към процесията, разочарована от това, че за нея няма да има място в галериите на Уестминстърското абатство, където на другия ден щеше да се състои грандиозната коронация на краля.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

Фиделити стоеше насред просторна си стая в Уиндам Хауз. Пригответяха я за бала по случай рождения ден на краля в двореца Уайтхол. Вече я бяха изкъпали в парфюмирана вода, бяха измили грижливо косата ѝ и я бяха изтъркали със сурова коприна, за да стане още по-бляскава, а сега тя стоеше в мълчалив захлас, докато камериерката на братовчедка ѝ ѝ слагаше пудра, руж и сенки за очи. Фиделити не бе свикнала да се гримира и имаше чувството, че е греховно разкрасена, че е станала едно от ония създания, които баща ѝ наричаше „нацапотена блудница“.

Стоеше само по риза и фуста, балансирайки на един крак, докато камериерката обуваше един по един копринените чорапи и връзваше копринените жартieri. Нахлузи внимателно обувките с квадратни носове и високи токчета и се огледа в огледалото с такова възхищение, че прислужничките, които ѝ помагаха да се облече, прихнаха в неудържим смях.

Дивайна, вече облечена в сатенена рокля с цвят на черница, украсена с черна дантела, влезе в стаята, за да даде последни наставления относно тоалета на младата си братовчедка.

— Колко си красива, скъпа — каза тя възхитено.

Фиделити се усмихна.

— Но аз още не съм облечена!

— Уверявам те, прекрасна си!

Графинята седна внимателно на една табуретка, като роклята си, за да не я измачка. Докато гледаше как прислужничките нахлузват роклята през главата на Фиделити, я обзе пристъп на завист. Колко хубаво щеше да бъде, ако беше отново на осемнадесет години, ако бе тъй красива и имаше пред себе си толкова време за невероятно хубави неща! Дивайна беше вече на тридесет и шест. Наистина, бе красива, но със зряла красота, не толкова ценена от меродавното мнение на придворните, според които залезът на всяка жена започва, когато навърши двадесет и две години. А Дивайна бе достигнала този свой връх на младост и красота в суровите години на гражданската война,

когато безгрижният и колоритен кралски двор не съществуваше и младите момичета нямаха възможност да флиртуват и да се показват в обществото.

Тя въздъхна — нямаше как да си върне обратно изгубените години, но не можеше и да не завиди на братовчедка си, чиито перспективи изглеждаха далеч по-блестящи.

— Внимавайте да не повредите дрехите! — каза тя на прислужничките и проследи внимателно как подреждат гънките на роклята.

Роклята на Фиделити беше от сапфиреносин сатен, точно като цвета на очите ѝ. Над широката, набрана в кръста пола и над прилепналия корсаж се вееше облак от сребриста дантела. Ръкавите, богато набрани в горната част, стигаха до лакътя, а под тях ръката бе обвита от сребрист брокат. Обувките ѝ бяха от сапфирена коприна със сребърни закопчалки, на тоалетката лежеше сребристо ветрило. В основата на шията ѝ, точно над дълбоко изрязаното кръгло деколте на роклята, бе вързана сребриста панделка, на която висеше сапфирена висулка, дадена ѝ на заем от графинята. Косата ѝ се спускаше свободно по гърба, с изключение на един голям кичур, събран от слепоочията и от върха на главата, който бе изтеглен назад и вързан със сапфиреносиня сатенена панделка. На всяка китка имаше по една сапфирена гривна, сапфири като водни капки висяха и от ушите ѝ.

Графинята я огледа внимателно, искаше Фиделити да изглежда свежа и естествена. Бе замислила да я представи колкото е възможно по-млада, за да контрастира с прекалено гримираните придворни дами. Когато Фиделити взе ветрилото си, Дивайна стана.

— Готова ли си? — запита тя.

— Не! — пое си дъх Фиделити. — Много съм нервна!

— Глупости! — възрази Дивайна, докато прислужничките драпираха на раменете ѝ тафтеното наметало в цвят на черница, а други загръщаха Фиделити в сапфиреносиньо наметало, също от тафта. — Хайде, трябва вече да вървим.

Окуражена от прислужничките, Фиделити напусна стаята и се отправи към каретата, която трябваше да я отведе в двореца.

Не малко коли трополяха по Странд на път за двореца Уайтхол. Балът в чест на рождения ден на краля щеше да се състои в Банкетната зала. След като завиха на Чаринг Крос и тръгнаха по Кинг Стрийт, от

прозореца на каретата Фиделити забеляза как факлоносци осветяваха пътеката, по която елегантни мъже и жени, вече слезли от каретите си, се отправяха към стълбището, което водеше към огромната Банкетна зала.

— Чудно ми е как ли се чувства кралят, който трябва да яде и да се забавлява в тази сграда — каза Дивайна, когато приближиха извисяващия се пред тях дворец.

Графът отърси прахта от ръкава си.

— Да си крал, скъпа моя, наред с всичките привилегии означава да излизаш с чест и от най-неприятните ситуации.

— Какво искаш да кажеш? — запита Фиделити.

Графинята посочи великолепната Банкетна зала, чиито прозорци грееха в ярка светлина.

— От един прозорец на тази сграда непрежалимият баща на краля пристъпи към ешафода, където загуби живота си!

Фиделити замълча. Макар че тогава нямаше още шест години, тя помнеше екзекуцията на покойния крал Чарлз I, помнеше как домът на баща ѝ изживя един ден, пълен с огромно ликуване. А сега тя отиваше на бал в чест на друг крал — сина на онзи крал, когото баща ѝ наричаше тиранин.

Графинята отгатна мислите ѝ.

— Няма да си единствената бивша парламентаристка тук тази вечер, скъпа — засмя се Дивайна. — Ще дойде и дъщерята на друг братовчед на баща ти. Познаваш ли Мери Феърфакс?

— Мери Феърфакс! — възкликна Фиделити. — Познавам я! Баща ѝ сър Томас Феърфакс беше главнокомандващ парламентарната армия на Оливър Кромвел! Баща ми се възхищаваше от него. Единственият, на когото се възхищаваше повече, бе самият Кромвел!

— Както и да е, тази вечер Мери Феърфакс ще се появи като Мери Вилиърс. Тя е омъжена за Джордж Вилиърс, втория Бъкингамски дук.

Графът се засмя:

— Той пък е братовчед на кралската любовница Барбара Палмър. Фамилията му гъмжи от кралски любовници.

— Наистина — съгласи се графинята. — Баща му, първият дук Бъкингам заслужи титлата си в леглото на дядото на краля, Джеймз I.

Фиделити местеше смаяния си поглед от единия към другия и обратно. Като видяха колко е шокирана, те се разсмяха, а графинята потупа ръката ѝ.

— Колко малко знаеш ти за придворните нрави! Въпреки това в двора просто има някои общоприети неща.

— Защо — започна Фиделити — Бъкингамският дук е поискал да се ожени за Мери Феърфакс? Влюбил ли се е в нея?

— Едва ли — отвърна графът. — Кромуюел подари именията на Бъкингам на Феърфакс и тъй като Мери е единствената наследница на баща си, те ще бъдат наследени чрез нея. Бъкингам си възвръща именията чрез женитбата си с Мери. Може би скоро ще си ги възвърне и фактически, понеже баща ѝ е много болен там, на континента, където живее в изгнание.

Фиделити отвори уста да запита още нещо, но каретата спря. Бяха пристигнали.

Когато влязоха в сградата, оставиха наметалата си и се отправиха към една двойна врата, обградена от кралски слуги в бляскави ливреи.

Графинята се обърна към Фиделити:

— Ние влизаме първи. След като влезем, ще кажеш името си на мъжете на вратата. Не се притеснявай!

— Но... но... — заекна Фиделити.

Беше толкова нервна, а на това отгоре трябваше и да влезе вътре самичка!

Тя гледаше как графът съобщава имената им на лакея, изправен до вратата. Лакеят се поклони и им отвори вратата. От мястото си Фиделити успя да зърне залата, обляна в светлината на хиляди свещи. Чу как обявяват тържествено имената на братовчедите ѝ сред музиката и глъчката, които се носеха в залата.

— Граф Уиндам! Графиня Уиндам!

Вратата се затвори, тя ги изгуби от погледа си и не можа да види как братовчедите ѝ тръгват тържествено по пътеката към другия край на дългата зала, където кралят приветстваше гостите си от своя трон.

Фиделити се поколеба и в този момент зърна една друга двойка, която тъкмо влизаше във фойето. Разбра, че трябва да побърза. Графът ѝ беше обяснил, че ще я изчака близо до трона, за да я представи, а ако представят други хора преди нея, ще трябва да

обяснява надълго и нашироко коя е тя и каква връзка има с него, за да стане ясно на краля.

Тръгна решително към вратата и вече щеше да каже на лакея името си, когато един глас прошепна зад гърба ѝ:

— Ще имате ли нещо против да ви придружа?

Фиделити се обърна и видя усмихващия се Скайлър Пиърпойнт.

— О, Скайлър! Да, моля те, моля те, ела с мене!

Те приближиха заедно към вратата и Скайлър съобщи имената им. Позлатената двойна врата отново се отвори и когато Фиделити пристъпи в разкошно осветената зала, чу как произнасят на висок глас имената им:

— Барон Скайлър Пиърпойнт! Мадам Фиделити Феърфакс!

„Мадам“, спомни си Фиделити, беше начин да бъдат представяни в двора жените без титли, независимо дали са омъжени или не. Фиделити влезе в залата, водена от Скайлър.

Банкетната зала, построена от великия архитект Иниго Джоунс за крал Джеймз I, с великолепия си таван, изписан от Рубенс, за да увековечи този крал, представляваше пищна картина с придворното великолепие. Благородниците, облечени в коприна, сатен, тафта и моаре, разговаряха на групички, смееха се и клюкарстваха, а накитите им проблясваха на светлината на свещите. Огромните фрески на тавана като че ли оживяваха, осветявани от люлеещите се пламъчета на многобройните свещи.

Един мъж привлече вниманието на Фиделити, защото вече го бе виждала. В другия край на залата, под балдахин в алено и сребристо, седнал на сребърния си трон, тя видя краля — Чарлз II. Той носеше черен, бродиран със злато костюм.

Докато вървеше бавно по пътеката, Фиделити не осъзнаваше какъв оживен шепот се носи подир нея в залата. Придворните, живеещи в двореца, бяха малко на брой и не бяха свикнали с парвенютата. А сега виждаха пред себе си едно изключително красиво момиче! Господата бяха заинтригувани, дамите — вбесени. Това беше дворът на един неженен крал, който поне до момента не бе дал признаци, че иска да се обвърже, освен това проявяваше жив интерес към красивите жени. Придворните дами остро възнегодуваха срещу новодошлата, която навлизаше в техния ловен район.

Фиделити погълна с поглед високия красив мъж с дълги черни къдрици и големи тъмни очи. Когато наближи трона, забеляза как белите му зъби блеснаха под черните мустаци, когато той ѝ се усмихна. Не обърна внимание на приказно красивата червенокоса жена, застанала близо до него, която я загледа с убийствен поглед. Барбара Палмър, любовницата на краля, повече от всички други мразеше да вижда как представят непознати красиви момичета на високопоставения ѝ любовник.

Когато доближиха трона, Фиделити и Скайлър коленичиха и целунаха издължената, изящна ръка на краля. Пръстите му бяха отрупани с пръстени, по които бляскаха смарагди, диаманти и огромни рубини. Когато вдигнаха глави, кралят се надигна и дръпна Фиделити, чиято ръка така и не бе пуснал, да се изправи. Тя погледна плахо към мъжа, който стърчеше почти цяла глава над нея. Черните му очи с гъсти мигли уловиха погледа ѝ и тя не можа да се откъсне от тях, докато не усети, че идва братовчед ѝ, граф Уиндам.

— Ако е угодно на Ваше величество, бих искал да ви представя братовчедка си Фиделити Феърфакс, която живее в нашия дом.

— Наистина ми е угодно, милорд — отвърна дълбокият глас на краля. — Скъпа, вие сте много по-красива отблизо, отколкото на покрива на Уиндам Хауз:

Фиделити отвори уста смаяна.

— Значи ме помнете! — възкликна тя.

— Имам памет за красивото — каза той усмихнат. — За неудоволствие на моите министри, които биха искали да запомням също така внимателно техните уроци по политика.

Той вдигна ръката на Фиделити и я целуна. Кимна на Скайлър. Това беше знак, че разговорът е приключил. Поредната двойка приближаваше, за да му бъде представена. Но се наложи графът да издърпа Фиделити настрана.

— Май че негово величество омая нашата малка парламентаристка — засмя се Скайлър.

— О, недей — изшътка Фиделити, уплашена да не би някой да чуе как я нарича.

— Виждам, виждам — настояваше той. — Сега, когато се запозна с краля, вече нямаш нужда от бедния Скайлър.

— Скайлър! — изрече умолително Фиделити.

Тя съзнаваше, че стоящите наблизно придворни надават ухо, за да чуят разговора им, и не искаше Скайлър да я прави за смях.

В течение на бала Фиделити привлече всеобщото внимание. Млади благородни господа в сатен и дантела и с най-новата украса — модните накъдрени перуки, се надпреварваха да спечелят вниманието ѝ и едва ли не се скараха кой да я придружи на вечерята. Когато почнаха танците, тя не можеше да се оплаче от липса на кавалери и особено хареса бавното коранто, което се състоеше предимно от ходене и заемане на определени пози. Хареса ѝ и да танцува със Скайлър и с братовчед си, защото тогава можеше да не се притеснява, ако сбърка и наруши етикета.

В паузите между танците тя стоеше настрана, веейки си елегантно с ветрилото, като се бореше с импулсивното си желание да го размаха силно, за да разсее горещия, задушен въздух в залата. Видя как един мъж си пробива път към нея, докато стоеше до графа и графинята. Беше едър, с червендалесто лице, облечен в пищна резедава дреха, украсена със златна дантела. Златисторусата му коса, без съмнение с напълно естествен цвят, падаше на гъсти къдрици по раменете му. Той се приближи до тях, отпрати към нея умел дворцов поклон и докато тя му отговаряше с реверанс, чу как го представят като Джордж Вилиърс, дук Бъкингам. Фиделити го разгледа внимателно, защото бе съпруг на нейната братовчедка Мери Феърфакс, син на фаворита на Джеймз I и братовчед на кралската любовница Барбара Палмър. Макар че беше само няколко години по-възрастен от краля, с когото бяха играли като деца, порокът и развратеността на Бъкингам, за които отдавна се носеха легенди, бяха оставили дълбоки следи върху преждевременно състареното му лице, и в леко налудничавото лукавство на погледа му. Той взе ръката на Фиделити, целуна я и я задържа в своята. Фиделити опита лекичко да се отдръпне, но дукът я държеше здраво. През цялото това време той ѝ говореше с впит в очите ѝ поглед, от който ѝ се прииска да избяга презглава. Очите му като че ли проникваха до дълбините на душата ѝ, гледаше я едва ли не като касапин, който оценява парче месо.

Когато кралят се приближи към тях под ръка с госпожа Палмър, Фиделити с радост се освободи от неговия плен.

Тя посрещна краля с реверанс и още веднъж потъна в дълбините на черните му очи. Този път обаче не беше толкова хипнотизирана, за

да не забележи как Барбара Палмър свива здраво пръсти около ръката на краля — дългите ѝ като на хищна птица нокти, се забиха в разкошния ръкав на кралската дреха и през ума на Фиделити мина мисълта, че госпожа Палмър с удоволствие би ги забила в нейното лице. Тя не пропусна и късия поглед, който кралят хвърли към Бъкингам. Дукът отговори на мълчаливата заповед на господаря си, като хвана братовчедката си под ръка и я отдръпна от краля.

— Хайде, Бабс — каза той на госпожа Палмър, — ела да потанцуваме.

— Не, Джордж! — протестира прелестната фаворитка.

Кралят обаче вече бе вдигнал ръката ѝ от своята и я бе положил върху ръката на Бъкингам. Бунтовно пламъче светна във виолетовите очи на Барбара, но тя се остави дукът да я отведе към мястото за танци.

— Искате ли да танцуваме? — запита кралят с учудващо мекия си дълбок глас.

— Ако Ваше величество иска... — отвърна Фиделити.

Беше уморена, краката я боляха, но ако кралят имаше желание да танцува с нея, със сигурност нямаше да му откаже.

— Изглежда, първо казвам нещо, а после мисля. Може би е по-добре да се откажем.

Той сякаш бе отгатнал мислите ѝ и Фиделити си спомни какво ѝ беше казала Дивайна за увлечението на този мъж по красивите жени, за необикновеното разбиране, което проявяваше към чувствата им.

— Как намирате двора? — запита я той, когато двамата се оттеглиха край един прозорец, от който подухваше свеж бриз.

— Много е красив! И тъй вълнуващ!

Кралят се усмихна развеселено, точно както го правеха Скайлър или братовчедите ѝ — усмивката на изтънчения придворен пред удивлението на непосветения. Фиделити усети как бузите ѝ пламват в гъста руменина.

— Не се притеснявайте — каза любезно кралят. — Ние просто не сме свикнали да срещаме хора, достатъчно честни да си признаят, че нещо им е направило впечатление. Надпреварваме се да изглеждаме един от друг по-отегчени и отегчителни.

— Вие не бихте могли да бъдете отегчителен! — възкликна Фиделити, но като се сети с кого разговаря, отново се изчерви.

Високият смях на краля привлече вниманието към тях, както стояха така усамотени край прозореца, отделени от тълпата.

— Колко сте очарователна, скъпа моя — засмя се кралят. — Трябва да направим така, че по-често да ви виждаме в двореца. Разговорът с вас ми е безкрайно приятен.

Фиделити се сниши в реверанс и когато се изправи, видя как Барбара Палмър едва дочака музиката да спре, отдръпна се от братовчед си и хукна към краля. Той хвана двете дами под ръка и тримата заедно се отправиха към неспирно движещата се тълпа. Там Фиделити забеляза братовчедите си, увлечени в разговор с Йоркския дук, брата на краля, и със съпругата му, родена Ан Хайд, която беше дъщеря на кралския лорд-канцлер. Двамата бяха женени от една година и бракът им бе предизвикал обществен скандал, тъй като дукът бе наследник на брат си, докато Ан не беше от благороден произход, а и баща ѝ не беше от най-обичаните личности.

Фиделити направи реверанс, когато я представяха на Йоркския дук. Той беше рус и синеок и както реши за себе си Фиделити, не беше и наполовина толкова привлекателен, колкото кралят. Дукесата беше невзрачна женица, изгубила наскоро детето, станало причина за прибързания ѝ брак. Тя се усмихна на Фиделити, докато ѝ я представяха: видът и беше добродушен и малко тъжен, Фиделити реши, че няма да е трудно да се сприятели с не твърде щастливата дукеса.

Кралят, госпожа Палмър, Йоркският дук и жена му се сбогуваха със семейство Уиндам и с Фиделити се вляха във водовъртежа на танцуващата тълпа. Но преди да изчезнат, Фиделити забеляза как Барбара Палмър се обръща и я фиксира с яростен поглед, който накара Хенри Феърфакс да избухне в неволен смях.

Дивайна се присъедини към смеха на съпруга си.

— Ти си истинска сензация — обясни тя на Фиделити. — Още с първото си посещение в двореца успя да натриеш носа на кралската любовница.

Злобният поглед на уязвената фаворитка обаче не успя да развали доброто настроение на Фиделити. Тя беше така запленена от бала, че не забеляза как Скайлър седи в едно отдалечено ъгълче и отправя ексцентрични комплименти към позастарялата и натежала,

попрекалила с грима, но извънредно богата вдовица баронеса Ана Мелфорд.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

Скоро Фиделити стана най-новата мода в кралския двор. Кралят се възхищаваше от нея, и то съвсем открито. Тъй като кралят се възхищаваше от нея, благородните господа от двора също ѝ се възхищаваха. Понеже кралят и благородните господа от двора ѝ се възхищаваха, придворните дами пък я превърнаха в главен обект на своите недоброжелателни клюки. Тя и братовчедите ѝ станаха най-търсените гости за всякакви приеми и вечери, защото се знаеше, че ако някой иска кралят да почете приема му, ще трябва да осигури присъствието на Фиделити Феърфакс. Придворните се делиха на фракции. Едната, групирана около изгрялата звезда на Барбара Палмър, мразеше Фиделити с невиждана страст и непрекъснато съчиняваше все нови и нови измислици, с които да накара краля да се отвърне от нея. Другата група, според която Фиделити щеше да измести Барбара, опровергаваше слуховете, разнасяни от противния лагер, и възхваляваше скромността, красотата, естествеността и непрестореното държание на Фиделити. Приписваха ѝ всички възможни добродетели и отхвърляха наличието на каквито и да било недостатъци в характера ѝ. Сред привържениците на Фиделити беше и Бъкингамският дук — не защото го беше грижа за Фиделити, а за да ядосва братовчедка си Барбара. Той беше сформирал неофициален комитет, чиято публично прокламирана цел беше да прогони Барбара Палмър от кралското легло. Като кандидатка за запълване на освободеното място беше издигната Фиделити. Бъкингам не би могъл да загуби нищо — ако кралят се откажеше от любовта с кръвната му братовчедка Барбара Палмър, а след това се залюбеше с братовчедката му по сватовство Фиделити, дукът щеше да остане все така близко свързан с най-влиятелната жена в кралството.

Граф и графиня Уиндам изобщо не бяха против растящата популярност на Фиделити в Уайтхол. Те станаха невероятно търсени личности, пред тях се откриваха нови благоприятни възможности, приятелства в такива среди, до които преди бяха имали само ограничен достъп. Министри и хора от най-тесния приятелски кръг на краля

искаха на всяка цена да запазят позициите си в двора, а това се постигаше чрез умилкване около вероятната бъдеща кралска любовница и нейното семейство. Така че когато графът и графинята изпратиха покани за бал в Уиндам Хауз, хората, които получиха такива покани, ги приеха с най-голяма радост, а онези, които не получиха, с мъка скриваха разочарованието си.

Уиндам Хауз грееше ярко отвън в светлината на безброй факли, прикрепени по стените и около полукръглата алея, а отвътре домът бе залят от блясъка на съвсем новите свещи в кристалните свещници и сребърните канделабри. Излъсканите паркетни отразяваха пламъчетата; нови пъстроцветни завеси, богато обшити със сребро и злато се спускаха разточително от високите прозорци. Слугите се въртяха в твърдите и неудобни нови ливреи, готвачите в кухненските дебери въздишаха пред трудната задача да приготвят разкошни блюда от купищата продукти, доставени за случая.

Дивайна хвърчеше из дома, проверяваше всичко и всекиго, а икономът, който всъщност трябваше да върши това, подтичваше след нея. Хенри проверяваше виното, за да е сигурен, че ще има достатъчно. Фиделити бродеше изнервена из къщата със съзнанието, че това тържество се дължи почти изцяло на факта, че тя живее тук, при графа и графинята. Тревожеше се дали няма да ги разочарова в ролята си на втора домакиня и главна атракция на вечерта.

Носеше рокля от пурпурно моаре и наблюдаваше очарована как оттенъците на плата се менят и преливат с промяната на светлината. Накитите ѝ бяха от перли — единична редица на шията, тройна — на едната китка и капковидни обици на ушите. Беше оставила косата си разпусната, защото знаеше, че кралят я харесва именно така. Няколко сребристи кичура бяха изтеглени назад, завити в малък кок над тила и вързани с панделка от пурпурно моаре, чиито дълги краища се губеха из свободно падащите коси.

Най-накрая гостите започнаха да пристигат. Някои влизаха през главния вход, други; които живееха наблизо по реката — откъм пристана в другия край на градината, като оставяха разкошните си баржи да се поклащат величествено във водите на Темза. Гостите сновяха насам-натам, очаквайки пристигането на краля. Двете дворцови фракции усилено клюкарстваха по адрес на Фиделити, която се движеше сред поканените. Приятелите на Барбара я намираха

неугледна и лицемерна, а привържениците на Фиделити хвалеха красотата и уравновесеното ѝ държание.

Позлатената кралска ладия се плъзна покрай пристана и крал Чарлз II, облечен в бледосин сатен със златна украса, заедно с Барбара Палмър в яркия ѝ лавандуловосин тоалет влязоха в дома, приветствани от поклоните и реверансите на благородните господа и дами.

Лейди Уиндам получи комплиментите на краля, адресирани към дома и тоалета ѝ, а Барбара Палмър прие ръката на лорд Уиндам, който я придружи до красиво подредената зала за вечеря. Лейди Уиндам тактично се извини, че трябва да провери още нещо в кухнята, за да остави краля да поговори с Фиделити. Следвайки примера на домакинята, гостите се отправиха към залата за вечеря и застанаха зад столовете си, за да изчакат краля.

— Изглеждате особено красива тази вечер — каза Чарлз, когато двамата с Фиделити останаха за миг насаме.

Фиделити се изкиска.

— Страхувам се, Ваше величество, че трябва да не се съглася с вас. Изглеждам не по-различно, отколкото всяка друга вечер.

— А, казвате така, защото не се виждате през моите очи — възрази ѝ кралят.

Фиделити отново се изкиска.

— Ако на Ваше величество харесва да ме намира изключително красива, ще бъда щастлива да се подчиня.

— Благодаря, скъпа — и като ѝ предложи ръката си. Чарлз я отведе в залата за вечеря, където тя бе настанена точно от лявата му страна, а намусената Барбара седна отдясно.

Тиха музика се чуваше откъм приемната, където седяха и разговаряха някои от по-възрастните гости. По-жива мелодия долиташе от друга зала, където щеше да има танци, а в трета бяха приготвени няколко маси за хазартни игри — любимото развлечение на придворните.

Който искаше да открие Барбара Палмър, трябваше да я търси в третата зала. Беше особено пристрастена към хазарта и понеже кралят плащаше всичките ѝ дългове, не я беше грижа дали печели или губи. Дълговете ѝ бяха огромни, но докато тя седеше с тесте карти или няколко зара в ръцете, негово величество беше свободен да се отдава на собствените си развлечения.

Докато Барбара седеше погълната от играта, кралят помоли Фиделити да го придружи на кратка разходка из просторните градини на Уиндам Хауз.

Пламтящи факли осветяваха задния изход на къщата. Останалата част от градината обаче плуваше в тайнствения блясък на пълната луна, Фиделити и кралят поеха бавно в лабиринта от пътеки. От сенчестите беседки, подслонили дискретни скамейки, долиташе неясен, спотаен шепот на влюбени двойки, дошли тайно на уговорена среща. Кралят бе уловил ръката на Фиделити и двамата бавно вървяха към реката, а атмосферата около тях ставаше все по-непоносимо романтична. Стигнаха до края на пътеката и спряха до една огромна плачеща върба. Свежият ветрец откъм реката полюшваше клоните ѝ. Чуваха как Темза се плиска о стените на градината там долу, в плитчината; течението полюшваше закотвените баржи и те се удряха една о друга с тъп звук.

Фиделити, застанала в сянката на върбата, долавяше лекия дъх на краля. Искаше да каже нещо остроумно, за да разсее внушенията, породени от звуците и ароматите на нощта. Свежестта на градината, плисъкът на водата, далечните звуци на музика, които долитаха от къщата, ярката пълна луна, надничаша през клоните на върбата, създаваха вълшебна романтична атмосфера, която караше Фиделити да мечтае за високия красив мъж, застанал до нея.

Докато се опитваше да измисли нещо, с което да наруши мълчанието, Фиделити усети ръката на краля да се обвива около талията ѝ. Нейните пръсти се плъзнаха нагоре по меката гладка материя на сатенения му ръкав. Дръпна се само привидно, когато той я привлече към себе си, после се изправи на пръсти, за да достигне устните му, докато той навеждаше глава към нея.

Всички мъже, с които досега се бе целувала — Скайлър Пиърпойнт, Никодимъс Крайтън, Джейми Бойър, Филип Уилмингтън и сега кралят, — бяха съвършено различни. Мислеше, че никой друг мъж на света не може да целува така вълнуващо като Скайлър, защото той бе грабнал сърцето ѝ и тя беше страстно и романтично влюбена в него. Но целувката на краля беше различна, малко по-опитна и по-екзотична от тази на Скайлър. Със Скайлър тя усещаше как я отнася романтична вълна, как я люлее нежна страст; с Филип бе изживяла греховната възбуда от забраненото. С Никодимъс и Джейми не бе усещала никаква

сексуална възбуда. Никодимъс беше задължение, а Джейми — приятно разнообразие. Но това тук бе нещо свършено различно. Кралят беше изтънчен познавач в любовта. Клюкарите твърдяха (а кралят не се и стремеше да ги опровергава), че той е навлязъл в дебрите на любовните удоволствия на петнадесетгодишна възраст със своята детска бавачка, жена на възрастта на майка му. През годините на изгнанието основно негово развлечение и любимо средство да бяга от проблемите си било преследването и покоряването на изключителни жени. Синът му Джейми, извънредно красиво дванадесетгодишно момче, живееше в двора. То беше извънбрачен син на краля от първата му по-постоянна любовница Луси Уолтър, роден през 1649 година по времето, когато кралят живееше в изгнание в холандския двор.

Сега в закътаната градина на Уиндам Хауз Фиделити усети как волята ѝ се огъва под леките, опипващи почвата целувки на краля, под нежните ласки на издължените му загорели пръсти, които се плъзгаха по раменете и тялото ѝ. В един момент той я поотпусна и тя се дръпна задъхана, а кралят отново се приготви да я притегли в прегръдките си.

— Моля ви, Ваше величество — прошепна тя.

Вдигна очи към него и видя как я наблюдава така съсредоточено, както Скайлър никога не я бе гледал и в най-интимните им моменти. Очите му — ако това беше възможно — бяха станали още по-тъмни, черните зеници се бяха разширили дотолкова, че поглъщаха лешниковите ириса. Устните му бяха леко разтворени, а ветрецът откъм реката развяваше дългата му коса и тя падаше небрежно разрошена върху раменете му. Фиделити преглътна и се присви под лекия вятър, който уви хладната си ръка около нея и я накара да тръпне от ледената роса, избила по лицето и раменете ѝ.

— Фиделити — изрече тихо кралят и пристъпи към нея, покривайки с целувки бузите и челото ѝ.

— Не, моля ви — повтори тя и се отдръпна.

Трепереше, но не от студ.

Кралят не се засегна. Беше търпелив ловец, обичаше да гони плячката си, пренебрегваше лесните жертви, предпочиташе трудно завоюваната победа. И сега въздъхна малко пресилено.

— Права сте — каза той с леко подигравателен тон. — Може би съм очаквал твърде много. Вие сте толкова красива, а аз дори на тъмно съм доста грозен.

Фиделити не бе свикнала със сардоничния хумор на краля и се разтревожи. Той беше така възпитан и толкова ѝ харесваше!

— Не сте грозен — увери го тя.

— О, не, грозен съм — каза той тъжно. — Дори собствената ми майка се срамуваше от мене.

— Не, не! Не е възможно!

Тя го загледа толкова загрижено, че предизвика кадифения му дълбок смях.

— Наистина се срамуваше — продължи той. — Но се страхувам, че нещо съвсем различно ви кара да се отдръпнете от мене.

— Аз... — тя се поколеба.

Кралят имаше много цинично мнение за света и за любовта също, въпреки цялото си умение. Тя се боеше да му признае за любовта си към Скайлър, но чувстваше, че трябва да го направи, ако не иска той погрешно да разбере защо се отдръпва от него.

— Аз съм влюбена в един мъж... — започна Фиделити.

— В красивия барон Пиърпойнт, ако ме бива да отгатвам — допълни кралят.

— Толкова ли е очевидно? — смути се Фиделити.

— Не за всички, може би. Но аз обичам да отгатвам към кого са романтично привързани красавиците, които толкова ме привличат.

Той предложи ръката си на Фиделити и двамата тръгнаха към къщата, където танците, клюките и хазартът щяха да продължат чак докато първите лъчи на утрото огрееха лондонското небе.

Щом влязоха в дома, Фиделити запита един слуга къде може да бъде намерен барон Пиърпойнт. За нейно учудване слугата я упъти към стаята, където вдовиците и възрастните благородници се развличаха със спокойни разговори относно морала и липсата му у по-младите придворни господа и дами. Когато Фиделити влезе в стаята, неколцина души ѝ кимнаха. Тя им се усмихна, но усмивката замръзна на лицето ѝ, когато откри Скайлър в една уединена ниша, увлечен в разговор с баронеса Мелфорд.

Фиделити остана за миг на прага, без да влезе в стаята или да излезе от нея, така че кралят надникна там и видя кое е породило нейната тревога. Той я отдръпна леко от вратата и я отведе в едно пусто антре, където изчака търпеливо тя да възстанови естествения израз на лицето си.

— Не знам какво да кажа — започна тя, борейки се със стягането в гърлото, което заплашваше да премине в отчаяно хлипане. — Аз само...

— Това няма нищо общо с чувствата, които той изпитва към вас — каза меко кралят.

— Но защо? Тя не е нито млада, нито красива!

— Само че е много, много богата. Когато умря съпругът ѝ, той остави на сина си всичките имения, които бе опазил почти непокътнати през войната. Къщи в провинцията и в града, титлата, две трети от парите. Но тази една трета, която по закон остава на лейди Мелфорд, е достатъчна, за да я направи една от най-богатите жени в Англия. Наскоро дарих на Пиърпойнт двадесет и пет хиляди акра земя в Новия свят, на която да отглежда култури по свой избор. Това е огромно начинание, за което са необходими купища пари. Имайте милост към него, драга моя, той прави сделка с единственото, което притежава — своята млада и изключително красива персона, — за да купи бъдещето, което не може да постигне по никакъв друг начин.

— Но такава хладнокръвна пресметливост! — възрази Фиделити.

— Така се уреждат деловите въпроси. Когато аз самият бъда принуден да се оженя, а провидението знае, моите министри все ме карат да го сторя, аз също ще продам всичко, което имам, короната на Англия и перспективите ѝ за морска сила, срещу достатъчна зестра, с която Англия да бъде поне малко платежоспособна.

— Но аз мислех, че вие и госпожа Палмър...

— Да, наистина, за съжаление госпожа Палмър мисли същото и ще настане истински ад, когато разбере как стоят нещата. Колкото и да е красива Барбара, тя не само е омъжена, но е и почти толкова бедна, колкото съм и аз.

Той взе ръката ѝ и я изведе от антрето. Двамата се насочиха към оживените салони, където веселието продължаваше с пълна сила. Кралят я заведе при братовчед ѝ, кимна на графиня Уиндам и нареди да пратят паж да каже на Барбара Палмър, че има намерение да тръгва за Уайтхол. А докато любовницата му бързаше към пристана, придружена от графа, кралят тръгна натам през градината, придружен от Дивайна и Фиделити.

— Много приятна вечер, госпожо — каза той на Дивайна, докато целуваше ръката ѝ, а тя се сниши в реверанс.

— А що се отнася до вас — обърна се кралят към Фиделити, — все още малко ви виждаме в Уайтхол. Мисля, че това положение трябва да се промени. — Той целуна и нейната ръка, но я задържа доста по-дълго, отколкото ръката на Дивайна преди това. — Бихте ли желали да прекарвате повече време в двореца?

— Много, Ваше величество — отвърна тя.

— Добре. — По очите му се познаваше, че наистина е зарадван.

Барбара Палмър пристигна задъхана и като се сбогува набързо с Фиделити и с братовчедите ѝ, се качи на кралската ладия, за да се върне в Уайтхол.

Скайлър Пиърпойнт и вдовстващата баронеса Мелфорд се ожениха скоро след бала в Уиндам Хауз. Понеже Скайлър вече бе получил от краля поземленото дарение, нямаше причина да стоят повече в Англия и двамата отплуваха за Барбадос само няколко дни след сватбата си.

Фиделити се гушеше в леглото и мислеше с часове. Не в старото си легло в Уиндам Хауз, а в разкошно ложе с балдахин и пищен сребърен обков. Драпериите и покривът му бяха от пурпурно сребрист брокат, както и завесите на прозорците ѝ. Леглото — заедно с Фиделити — се намиреше в новия апартамент на семейство Уиндам в двореца Уайтхол. Макар апартаментът да бе даден на графа и графинята, всички знаеха, че това е само за да може Фиделити да бъде в двора, по-близо до краля. Леглото, в което лежеше тя — твърде скъпо дори за графа, — бе подарък от самия крал. Подарък за добре дошла — а мнозина в двора се чудеха колко ли време ще мине, преди Фиделити да допусне краля в него да ѝ прави компания. Според придворните клюкари женитбата и заминаването на Скайлър само потвърждаваха тези предположения. Всички знаеха отлично колко привързана беше младата братовчедка на семейство Уиндам към барон Пиърпойнт и сега, когато той бе вече заминал, нямаше кой да се изправя на пътя на краля.

Но ако негово величество бе оптимистично настроен и ободрен от заминаването на барон Пиърпойнт и новата баронеса, с Фиделити не беше така. Дни наред траеха пристъпите на мрачно настроение, дори разкошните стаи, из които се движеше, не можеха да я развеселят.

Апартаментът се намираше отгатък Каменната галерия, главната съобщителна артерия на Уайтхол. Частните апартаменти на краля и залата на кралския съвет бяха само през един коридор. Фразата, с която започваха всички отбрани клюки, беше: „В Галерията се говори, че...“ Прозорците на Фиделити гледаха към Тайната градина, чиято главна атракция беше слънчевият часовник, известен в цяла Европа с точността си.

Както смятаха повечето хора в Уайтхол, Фиделити беше за завиждане. Кралят беше силно увлечен по нея, както твърдяха всички, а дори засега да срещаше нейния отпор, все едно, рано или късно те щяха да станат любовници. Още когато се появи в двореца, тя стана най-сериозната заплаха за първата позиция на Барбара Палмър. Само че можеше ли Фиделити да спечели това състезание? Ако продължеше да се държи така, както до момента — едва ли. Един крал да коленичи в краката ти, а ти да чезнеш по някакъв си барон! Това беше немислимо и все пак Чарлз беше много заинтригуван от поведението ѝ. По няколко пъти на ден пращаше да се осведомят как е тя със здравето и всеки ден без никакво изключение изпращаше в стаята ѝ букет свежи цветя, набрани от неговите градини. Тя всеки път отговаряше чрез някой паж и все отказваше да приеме поканата му да напусне стаята си и да се присъедини към него. Дните отминаваха, кралят продължаваше да я ухажда и дамите в Уайтхол започнаха да мислят, че стратегията на Фиделити не е чак дотам погрешна. Беше ли намерила начин да държи краля в напрежение, питаха се те. Може би. Но не подозираха, че Фиделити се заключва така упорито в прекрасната си стая съвсем не за да обмисля решаващата битка за мястото на Барбара като главна кралска любовница, Фиделити бе точно толкова нещастна, колкото се представяше, и също толкова склонна да сложи край на живота си, както изглеждаше. Но никой в двора не би повярвал. Придворните господа и дами не допускаха, че някой, живеещ в Уайтхол, може да изпадне в депресия. Това не би се понавило на краля, би довело до отстраняване от двора, Фиделити със сигурност не би искала да я отпратят! Само ако знаеха, че Фиделити изобщо не я беше грижа дали ще остане в Уайтхол, или завинаги ще се оттегли в Уиндам Хауз!

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

Барбара Палмър започваше не на шега да се плаши. Вече година и половина бе любовница на краля и през цялото това време никой не бе отклонявал от нея вниманието на краля така, както сега го правеше Фиделити Феърфакс. Ами ако той я изостави? Връзката им започна, когато тя и съпругът ѝ Роджър бяха го последвали в изгнанието му в Хага и му бяха занесли ценен дар — така необходимото злато. Тогава тя се влюби в него и стана негова любовница. Роджър я заплашваше, убеждаваше и накрая се закле, че вече няма да има нищо общо с нея. Тогава не я беше грижа — короната изглеждаше толкова близо! Само ако кралят пожелаеше да се ожени за нея! Пред перспективата да стане кралица на Англия си струваше скандала при един евентуален развод с Роджър. Но кралят не изглеждаше склонен да се ожени за нея. Беше доволен от сегашните им взаимоотношения — най-малкото, преди тия Уиндам да доведат селската си братовчедка в двора.

Досега не беше виждала краля толкова заслепен. Между двамата им съществуваше голямо физическо привличане — още първия ден, в който се срещнаха. Тя беше чувствена натура, която обожаваше опиянението от любовните игри, особено с великолепен партньор като Чарлз, но между тях отсъстваше оня елемент на нежно преклонение, което изпитваше той сега към Фиделити. Кралят непрестанно въздишаше по нея, не преставаше за говори за това момиче дори в присъствието на Барбара, бе готов да изпълни и най-незначителното ѝ хрумване, за да я зарадва.

Щом той се държи така сега, разсъждаваше Барбара, какво ли щеше да стане, когато Фиделити се поддаде? Дори при най-малкия признак, че Фиделити вдига отбраната, Чарлз би изпълнил всеки неин каприз. Каква ли беше цената ѝ? Барбара долавяше, че това момиче не е толкова неосведомено за възможностите, които биха се открили пред една бъдеща кралска любовница. А дори да беше тъй невинна, нейната братовчедка, графинята, щеше да е извънредно щастлива да я осведоми колко високо може да се издигне. Ами ако поиска — в замяна на това, че ще пусне краля в леглото си — Барбара да бъде отстранена от

двореца? Беше твърде възможно да пожелае тъкмо това. Съвсем естествено е новата любовница да не понася присъствието на жената, която е изместила. Къде тогава щеше да иде Барбара?

Фаворитката се загледа в огледалото си. Беше на двадесет години, в разцвета на своята красота, макар и така опасно близко до възрастта, когато се смяташе, че жените отиват вече към залез, Фиделити беше на осемнадесет. Толкова важни ли бяха тези две години разлика? Не ставаше дума само за възрастта. Фиделити беше красива. Не по-красива от Барбара, но двете бяха прекрасни по съвсем различен начин. Хубостта на Барбара беше пламтяща, поразяваше с почти физическо въздействие, Фиделити беше ефирно красива, видът ѝ караше хората да се заглеждат в нея, да извърщат очи и след това отново да я поглеждат. Красотата на Фиделити беше трайна. Жизнерадостта не е привилегия единствено на младата възраст. Не само външността обаче привличаше краля към Фиделити. Ако беше само хубостта — в двореца имаше изобилие от хубави жени...

Тук имаше нещо друго. Кралят беше привлечен от простодушието на Фиделити, от това, че тя, както изглежда, не съзнаваше колко голям шанс има да се превърне в най-силната и могъща жена в Англия.

Барбара се замисли. Може би не трябваше да отстъпи пред страстта на краля, да не го допуска така лесно в леглото си. Но не ѝ бе присъщо да се отказва от удоволствията, които бяха най-ценното нещо за нея. Не можеше да устои на мъжете, такава си беше още от първия път, когато допусна мъж в леглото си. Не можеше да се промени, нито да се престори на друга. А сега имаше основание да се съмнява, че е бременна от краля. Какво ще прави, ако кралят се отвърне от нея? Може да отгледа детето; всъщност беше сигурно, че ще го отгледа, но какво бъдеще очакваше нея самата? Пенсионирана на двадесет години, безполезна за когото и да било. Трябваше да има някакъв изход. Тя нямаше да се предаде без бой.

Барбара започна да размишлява сериозно по въпроса. И стигна до една блестяща идея. Може би прекалено смела, но не и невъзможна. Кралят беше взискателен и опитен любовник; може би Фиделити не иска да го допусне в леглото си не поради някаква скромност, а защото не обича да прави любов. Барбара знаеше, че той е уязвим въпреки всичкия си цинизъм — особено много, когато ставаше въпрос за жени.

Ако Фиделити бъде напъхана в леглото му и стане така, че той се отвори от нея и дори я изгони, със сигурност няма да я остави в двора!

Нова клюка се разнесе из галерията — Барбара Палмър почукала на вратата на все още болната Фиделити Феърфакс.

Дори Дивайна, която отвори на почукването на Барбара, беше тъй смаяна от това посещение, че не успя да го прикрие. Тъй като нямаше основателна причина да не пусне Барбара вътре, тя отстъпи назад и покани кралската любовница да влезе в апартамента ѝ.

Фиделити седеше в приемната в едно елегантно кресло със странични облегалки за главата, тапицирано с кадифе в синьо и бледожълто. Облечена в бледожълт копринен пеньоар, тя изглеждаше като част от мебелировката. Тъкмо прелистваше една книга, когато огненокосата Барбара влезе в стаята, Фиделити вдигна учудено поглед.

— Госпожа Палмър? — изрече тя с невярващ глас.

— Добър ден, мадам Феърфакс — отвърна Барбара.

— Моля, седнете.

Фиделити зърна зад гърба на гостенката братовчедка си, която се колебаеше дали да я остави сама с посетителката. Усмихна се окуражително на Дивайна в знак, че може да ги остави сами, и графинята изчезна в съседната стая.

— Благодаря.

Барбара отправи най-лъчезарната си усмивка към Фиделити. И докато момичето оставяше настрана книгата, Барбара внимателно я наблюдаваше.

Тялото на Фиделити прозираше през тънкия копринен пеньоар. Беше изящна и стройна, и въпреки това женствено закръглена. Видът ѝ бе деликатен и крехък и до нея пищната и предизвикателна Барбара изглеждаше вулгарна. Забелязвайки, че Фиделити я гледа с нетърпеливо любопитство, Барбара заговори за първото, което ѝ дойде на ума:

— Какъв прелестен апартамент имате — отбеляза тя, оглеждайки стаята, обзаведена (както бе подразбрала) за сметка на Чарлз специално за Фиделити.

— Много сте любезна, госпожо Палмър — отвърна Фиделити.

— Барбара — поправи я тя.

— Барбара. Вашите стаи също гледат към Тайната градина, нали?

Барбара кимна. Наистина стаите ѝ също гледаха към Тайната градина, само че от отсрещната страна. Това, че тя, кралската любовница имаше апартамент, разположен в отдалечената страна на двореца, докато стаите на тази натрапница бяха на самата Каменна галерия, наистина бе извънредно горчив хап.

— Да — отговори тя, стараяйки се да прикрие раздразнението си. — Да, гледат към градината.

— Колко е красиво там привечер. Мога ли да ви предложа нещо за освежаване, гос... м-м... Барбара?

— Да, малко ми е пресъхнало гърлото.

Фиделити се нагани да стане от креслото.

— Не се притеснявайте — възпротиви се Барбара. — Защо не повикате камериерката си?

Фиделити се върна с чаша вино за гостенката.

— Все още нямам камериерка. Мислех, че братовчедка ми ще ми даде някоя от своите.

— О, имам една идея — възкликна Барбара, докато поемаше чашата от Фиделити. — Моята камериерка Мати има сестра и ме молеше да я взема на служба при мене. Може би ще искате да я наемете? Моята Мати е почтена жена и усърдна в работата. Да пратя ли сестра ѝ при вас?

— Моля ви. Бих желала да поговоря с нея.

Пръстите на Барбара стиснаха столчето на чашата. Това момиче имаше такова самообладание, така се владееше! Може би се мислеше за твърде силна, за да се бои от посетителката си. Но едва ли това предположение правеше нещата прекалено лесни.

— Вие наистина не бива така да се криете, скъпа госпожице Феърфакс — каза тя с мек глас.

— Фиделити — поправи я Фиделити.

— Фиделити. Толкова е хубаво навън, престъпление е човек да си стои в стаята. Сигурна съм, че негово величество много се безпокои за вас.

Фиделити се усмихна.

— Да, негово величество е толкова добър и великодушен. Праща ми писма... и цветя. — Тя кимна към букета напъпили рози в

кристалната ваза на масата.

На Барбара ѝ се дощя да разбие тази ваза върху сребристорусата глава на Фиделити. Но вместо това тя се усмихна и се възхити на цветята.

— Тази внезапна женитба на барон Пиърпойнт беше много любопитна, нали? Цялата галерия говореше, че... О, извинявайте, май бях нетактична? О! — И Барбара престорено притисна ръка към устата си. — Забравих, че вие и лорд Пиърпойнт имахте връзка.

Фиделити се успокои и се усмихна. Махна с ръка, за да прогони неприятната тема:

— Човек трябва да сключи такъв брак, който максимално да го облагодетелства, не е ли така? Лорд Пиърпойнт имаше нужда от парите на лейди Мелфорд, за да финансира начинанията си в Новия свят. — Тя си спомни какво ѝ бе казал кралят в Уиндам Хауз. — Да, това не е нещо необичайно. Подозирам, че и кралят един ден ще си намери съпруга, чиято зестра да подпомогне финансите на кралството. — Фиделити забеляза как погледът на Барбара става твърд като стомана, и заби острието докрай. — И с достатъчно кралска кръв, за да даде на кралството достойни наследници.

Ръката на Барбара трепереше. Остави чашата и скри конвулсивното треперещите си пръсти в гънките на роклята си.

— Може би сте права — прошепна тя.

Ако придворните в Каменната галерия бяха учудени, виждайки, че Барбара влиза в стаята на Фиделити, учудването им нарасна двойно, когато видяха Барбара и Фиделити, хванати под ръка, да се разхождат нагоре-надолу из галерията. Червенокосата Барбара, натъкмена в бял сатен, и сребристорусата Фиделити, облечена в пурпурна коприна, вървяха из галерията и си приказваха шепнешком, докато Барбара сочеше някои от придворните и разказваше на Фиделити за техните разнообразни навици и пороци.

Двете вървяха бавно из галерията и когато стигнаха до кадифените завеси, скриващи входа на кралските апартаменти, Барбара внезапно сви и повлече Фиделити през вратата, без да предизвика протеста на стражите с алебарди, застанали от двете страни на вратата.

Младите жени минаха през стаите на кралския съвет и приемните, в които тълпата беше почти толкова голяма, колкото и в

галерията. Никой не се опита да ги спре и много езици започнаха да сплетничат. Барбара бутна без колебание една затворена врата, пред която имаше стражи, и дръпна Фиделити в кралската спалня.

Спалнята на краля беше обзаведена много по-скромно от доста частни апартаменти на неговите придворни. Дебели килими покриваха пода, две масивни камини зееха вдълбани в стените. Пред камините и близо до големите прозорци с великолепен изглед към Темза имаше по една маса със столове.

Най-забележително в стаята беше кралското легло. Огромно и масивно, то бе обковано със сребро и драпирано с богато бродирани завеси. Кичури позлатени щраусови пера стърчаха в четирите краища на балдахина и се поклащаха от течението.

Фиделити гушна едно от кученцата и то я близна очаровано по бузата. Барбара, която бе свикнала с кучетата си с някои недотам приятни техни навици, избута един шпаньол от полата си с леко, но решително движение на крака.

Кралят, Фиделити и Барбара седнаха край прозорците. Фиделити прегръщаше кученцето, отговаряйки същевременно на въпроса на краля защо е останала толкова дълго затворена в апартамента си.

— Надявам се, не сте се разочаровали от двора — каза той.

— Не, ни най-малко — отвърна тя. — Не се чувствах добре.

Той кимна и Фиделити усети, че е подразбрал недоизреченото.

— Надявам се, сега сте преодолели неразположението.

— Благодаря, сир — засмя се тя. — Вече съм много по-добре.

— Ако ме извините — каза Барбара, като се изправи, — следобедното слънце от тези прозорци ми причинява непоносимо главоболие.

Тя придърпа дебелите завеси, затъмнявайки значително стаята, като остави светлината да се процежда само в краищата на прозорците. Стаята потъна в полумрак и Барбара седна пак на стола си, очевидно доволна от себе си.

— Така е по-добре, нали? — запита тя, макар че не питаше, за да получи някакъв отговор.

Разговорът продължи, но след малко Барбара вдигна с показан жест ръка към челото си.

— За Бога, Ваше величество — изстена тя, — страхувам се, че силното слънце вече е успяло да ме разболе. Много ви моля да ми

разрешите да се върна в стаята си.

— Много добре — съгласи се Чарлз.

Той целуна ръката на Барбара, докато тя се снишаваше в реверанс, и я изпрати с поглед. След като фаворитката излезе, кралят се обърна отново към Фиделити, но разговорът замря в неловка тишина.

Фиделити усещаше как погледът на краля се забива в нея и чувстваше очите му върху бялата плът на гърдите си точно там, където пурпурната рокля с деколте, обточено с бяла дантела, граничеше с кожата ѝ. Вдигна очи и започна да го оглежда точно толкова настойчиво, както я оглеждаше и той.

Когато Барбара го повика, кралят се намираше в частния си кабинет. Пишеше писма и беше облечен съвсем обикновено — в панталон и тънка ленена риза. Диамантените токи на обувките бяха единственото украшение по него. Шарфът на шията му бе развързан и краищата висяха свободно. Горните копчета на ризата бяха разкопчани, откривайки гъстите черни косми по гърдите му. Фиделити го намираше далеч не толкова смуцаващ, колкото ѝ се бе сторил вечерта на бала в Уиндам Хауз, и много по-привлекателен.

След няколко мига напрегната тишина той се засмя тихо.

— Дяволите да го вземат! — възкликна той. — Барбара май наистина ме обича! Поне дотолкова, че да се прави на сводница!

— Моля?

— Мислите ли, че наистина я болеше глава?

Очите му я гледаха развеселено.

— Ами, аз... не, предполагам, че не.

— Изобщо не я болеше. Струва ми се, че искаше да ви вкара в леглото ми с надеждата, че ще ми омръзнете, след като съм ви притежавал.

— Мислите ли, че щеше да стане така? — подхвърли тя закачливо.

— Никога! — отговори той. — Не вярва...

Фиделити хвърли кос поглед към широкото сребърно легло, което запълваше стаята. Сведе очи и се съсредоточи върху копринените уши на шпаньола, когото галеше.

Кралят въздъхна.

Той стана и върза кърпата на шията си. Взе от един стол кадифения си жакет и го облече. Нахлупи шапка с перо на главата си. Върна се при Фиделити и ѝ протегна ръка.

— Мисля, че ако останем тук още малко, клюкарите ще ни обявят за любовници.

Те напуснаха стаята, прекосиха Каменната галерия и се отправиха към огряната от слънце Тайна градина, Фиделити бе положила ръка върху ръката на краля и двамата се смееха на лудориите на шпаньолите, които ги следваха още от кралския апартамент. Чарлз спря пред любимия си слънчев часовник, за да свери джобния си часовник, и започна да обяснява на Фиделити как работи слънчевият.

Докато двамата вървяха през градината, някой ги наблюдаваше внимателно и този някой бе Барбара Палмър. Тя ги гледаше от прозореца на апартамента си. Разбра, че планът ѝ се е провалил, разочарова се, но не се обезкуражи. Ако едно не е успяло, друго ще успее. Щом Фиделити иска да се бие, Барбара е насреща. Съперницата щеше горчиво да съжалява за деня, когато се е осмелила да предизвика гнева на Барбара. Палмър!

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

Фиделити вървеше из Кралския базар — пасажа, по чиито отрупани с дюкянчета галерии се продаваше всичко, което елегантните дами и господа можеха да си пожелаят. Но тек не само се пазаруваше, тук хората от висшето общество устройваха своите срещи — единствено дворецът Уайтхол бе по-удобно място за размяна на клюки и за тайни любовни рандевута.

Докато вървеше из базара, придружавана от братовчедка си Дивайна и от камериерката си Пег (сестрата на камериерката на Барбара Палмър, която бе наела отскоро), Фиделити чуваше как появата ѝ поражда вълна от коментари. Живееше в двореца вече повече от два месеца, но хората все тъй не преставаха да я одумват. Нямахше и да престанат, освен ако кралят внезапно загубеше интерес към нея. Но това едва ли щеше да се случи, както твърдяха осведомените в Уайтхол, освен ако тя продължеше твърдо да се противопоставя на височайшите домогвания или пък ако престанеше да им се противопоставя.

Кимайки наляво и надясно, при което черните пера на бежовата ѝ, почти мъжка шапка елегантно се поклащаха, Фиделити приемаше поздравите на придворните, които познаваше, и на онези, които искаха околните да си помислят, че познава и тях. За нея това нямаше значение; клюките не преставаха да пълзят по петите на всяка жена, която кралят бе погледнал с мерак. Най-добре беше да се прави, че не забелязва нищо, защото яростното отричане на една клюка само я потвърждаваше.

След като излезе от Кралския базар, Фиделити тръгна към улицата, където я чакаше каретата ѝ. Много от гражданите, които срещна на пътя си, отстъпваха бързо встрани, но оставаха все пак достатъчно близо, за да огледат хубавичко жената, за която говореха не само обитателите на двореца, но и по-заможната лондонска буржоазия, чието основно занимание беше да копира поведението на благородниците.

Измъкнала се от най-гъстата тълпа, Фиделити забави крачка и изчака Дивайна и Пег, която носеше покупките. Застанала между колоните на базара, Фиделити забеляза един мъж, застанал с гръб към нея, който говореше с неколцина търговци.

Главата му беше непокрита, защото държеше шапката си в ръка. Косата му се виждаше много добре — почти липсваше на главата, а по-надолу ниско остригана и червена, не в огнения цвят на Барбара Палмър, а ярка и оранжевочервена, напомняща ѝ за Никодимъс Крайтън. Фиделити се задави, поемайки дълбоко въздух, и обърна глава, докато мъжът се провираше покрай нея. Това беше съпругът ѝ! Без да чака повече братовчедка си и камериерката, Фиделити се мушна в тълпата, връхлетя върху един слуга, който не я видя, и скочи в каретата си. Осмели се да надникне през прозореца, но тълпата се бе съгстила около Никодимъс и тя не можа да го открие. В този момент пристигнаха Дивайна и Пег. Фиделити не ги изчака дори да се настанят, потропа на стената на каретата и заповяда на кочияша да ги отведе веднага в Уайтхол на другия край на Лондон.

— Фиделити! — възкликна Дивайна, виждайки как трепери братовчедка ѝ. — Какво ти става?

— Никодимъс! — прошепна Фиделити. — Видях Никодимъс!

Тя смъкна шапката от главата си и се облегна на тапицираната с кадифе седалка.

— Никодимъс! — Ужасът в гласа на Фиделити се отрази и в очите на Дивайна. — Къде?

— Пред базара — рече Фиделити. — Обърна се към мене и умрях от страх да не ме види!

Пег местеше любопитно очи от едната към другата. Никога не беше чувала за този Никодимъс, Фиделити още не бе започнала да споделя всичките си чувства с нея. Камериерката така и не получи разяснението, на което се надяваше.

— Мислиш ли, че те е видял? — попита Дивайна.

Фиделити поклати глава.

— Не, аз наведох глава и шапката скри лицето ми. Само мога да се надявам, че никой не ме е посочил на Никодимъс и че клюката още не е достигнала до ушите му.

Каретата се придвижваше из Лондон едва-едва. Беше по пладне и наоколо гъмжеше от коли и хора, поради което се налагаше често да

спират. Минувачите зяпаха изящното черна карета на Фиделити с шест коня, отвътре тапицирана в алено със златни ресни, каквито бяха и ливреите на кочияша и двамата лакеи отзад — всичко това подарък от краля. Вътре в каретата обаче настроението не беше весело. Каквото и да кажеше Дивайна, нищо не бе в състояние да прогони спомените от ужасната година, през която Фиделити бе съпруга на Никодимъс Крайтън. Тя си припомняше отново дните и нощите, постоянните ужаси и неспирното отвращение. Всичко това увеличаваше с всеки изминал миг страха ѝ да не би някой да я върне при него. Ако я отведяха насила в дома му, което законът му позволяваше, Никодимъс щеше да си отмъщава дълго и жестоко.

Голямата карета зави край портата на Уиндам Хауз, където Фиделити трябваше да остави братовчедка си. Един лакей скочи от мястото си отзад на каретата, отвори вратата и подаде ръка на графинята да слезе.

— Както изглежда, Хенри още не се е върнал от града — каза тя, търсейки с очи каретата на съпруга си. — Каза, че щял да иде при своя златар. — Тя хвърли поглед към планината от покупки в ръцете на лакея, който бе излязъл от къщата, за да я посрещне. — Надявам се да донесе достатъчно злато, за да платим всичко това.

Усмихна се на братовчедка си, но Фиделити не можа да оцени остроумието ѝ.

— Съжалявам, Дивайна — извини се Фиделити. — Довиждане.

— Довиждане — каза графинята, докато вратичката се затваряше и лакеят се качваше отново отзад на мястото си. — Опитай се да не се безпокоиш.

Тя помахаше с ръка, а каретата затрополи по пътеката и излезе на улицата, завивайки към Уайтхол. Но Фиделити не се показа на прозореца и не махна в отговор.

Фиделити си пробиваше път през навалищата в Каменната галерия, а по петите ѝ вървяха Пег и един слуга, натоварен с покупките. Галерията винаги беше оживена, защото (подобно на Кралския базар) беше отворена не само за благородниците, но и за всички прилично облечени и сравнително представителни хора. Също както в базара, хората разпознаваха Фиделити и ѝ правеха път, но тя не забелязваше, че я поздравяват, не ги и чуваше, толкова затормозено беше съзнанието ѝ.

Когато влезе най-накрая в своя апартамент, Фиделити мина през антрето, салоните и приемните си, насочвайки се право към спалнята. Заповяда да я съблекат, облече копиринен пенъоар в горскозелен цвят и също такива чехли. Отпусна се на един стол и потъна в невесели мисли, а залезът хвърляше топли трептящи отблясъци в прозорците на спалнята, обърнати (както всички прозорци на апартамента ѝ) към Тайната градина.

— Госпожо? — Пеги провря глава през откренатата врата.

Фиделити ѝ хвърли безучастен поглед.

— Ще искате ли да се изкъпете, преди да се преоблечете?

— За какво да се преобличам?

— Нали негово величество ще вечеря с вас!

— О, Господи!

Фиделити скочи от стола и изтича към масивния гардероб в другия край на стаята. Извади една розова тафтена рокля оттам и я подаде на камериерката:

— Ще сложа това. Потърси в другите шкафове обувките, чорапите, фустата, ризата и перлите, които нося с тази рокля. И, за Бога, кажи да стоплят вода!

В апартамента на Фиделити всичко се обърна с главата надолу. Тя се бе изкъпала в малка вана, сложена на пъстроцветния персийски килим в спалнята. Сега седеше на ръба на леглото си, а камериерката обуваше чорапите ѝ и ги закрепваше над коленете с жартиери от розова дантела. Обувките ѝ бяха от розов брокат, а катарамите им бяха обсипани с розови перли. Фустата от снежнобяла фина дантела се допълваше от бледорозова риза, чиито ръкави трябваше да се виждат през цепките, направени специално върху тъмнорозовите ръкави на роклята, а дантелите на деколтето трябваше да се показват над деколтето на роклята. Корсажът на роклята беше обшит с розови перли, същите на цвят, каквито бяха и обиците, и едноредното колие на врата. Косата ѝ бе оставена да се вее свободно в прическата, с която Фиделити се наложи в двора. Само краищата ѝ бяха леко накъдрени, а две дълги къдрици, наричани „покорители на сърца“, се спускаха пред ушите покрай лицето. Ситни къдрички, които носеха името „фаворитки“, обсипваха челото на Фиделити. Розовият тоалет хвърляше розов оттенък върху лицето ѝ, затова гримът ѝ беше съвсем лек, за да изглежда естествен.

В голямата приемна, близо до прозорците, които гледаха към обляната в лунен блясък градина, беше наредена маса за двама. Един-единствен свещник пръскаше дискретната си топла светлина наблизко. Среброто и кристалните сервизи меко проблясваха, а стаята, тапицирана в бледожълто и синьо и обзаведена с мебели в най-нов френски стил, сигурно беше най-хубавата, която Фиделити някога беше виждала.

— Нали е красиво? — обърна се тя към Пег, която стоеше до нея и наблюдаваше как лакеите нареждат всичко необходимо за вечеря.

— О, да, госпожо! — кимна Пег.

Тя много искаше да работи при Барбара Палмър и все молеше сестра си Мати да ѝ намери място при нея. Но когато Мати ѝ разказа за Фиделити и за това, че имала нужда от камериерка, Пег се развълнува още повече. Мати винаги се беше гордяла, че е камериерка на кралската любовница, затова Пег жадуваше да работи за Фиделити, надявайки се един ден тя да измести скъпоценната господарка на Мати от привилегированото ѝ положение.

— Негово величество обаче едва ли ще има очи за стаята, защото ще гледа само във вас.

— Хайде, Пег — възрази Фиделити.

Тази жена, горе-долу на нейна възраст, беше още по-речовита и от Бъкингамския дук, когато ставаше дума да тласкат Фиделити към кралското легло.

Когато часовникът върху черния мраморен плот на камината в салона на Фиделити удари десет, един лакей отвори широко вратата и провъзгласи:

— Кралят!

Облечен във великолепен костюм от син сатен и бяла дантела, в стаята влезе крал Чарлз. Високите червени токове на обувките му, неотдавнашен подарък от двора на неговия френски братовчед Луи XIV, потъваха в дебелия килим.

Фиделити приклезна в дълбок реверанс, после се изправи, за да приветства краля.

— Надявам се, че не сте вечеряли, Ваше величество — каза тя.

— Какво се разбрахме последния път, когато вечерях с вас, госпожо Феърфакс? — запита той със строг тон, опроверган от лекото намигване на тъмните му очи.

Фиделити си припомни.

— Чарлз — поправи се тя с усмивка.

Кралят кимна.

— Формалностите са запазени за онази част от деня, когато представляваме публична личност, но бихме искали да се разделим с тях поне в частния ни живот. Особено в такава прелестна компания.

Той ѝ целуна ръка и я отведе към масата до прозорците.

Луната осветяваше Тайната градина, а Фиделити и кралят вечеряха печени гълъби и зайци, печено говеждо филе, пай с мозък и аншоа. След като се нахраниха, слугите раздигнаха масата и кралят седна заедно с Фиделити на едно орехово канапе на сини и бели райета, Фиделити се облегна на голямата твърда възглавница в единия му край и се излегна, а кралят седна до краката ѝ, галейки глезена ѝ през розовия копринен чорап.

— Изглеждате угрижена, скъпа моя — каза той, след като Фиделити прати да донесат кана рейнско вино и чаши.

— Извинете — въздъхна Фиделити. — Днес се случи нещо, което ми напомни за... семейството ми.

— Винаги съм искал да ви питам за семейството ви. Казаха ми, че произхождате от пуританския клон на фамилията Феърфакс.

Фиделити се изчерви. Знаеше, че кралят няма причини да харесва хора, които по произход са врагове на семейството му.

— Простете, Ваше величество, аз...

— Не, не се извинявайте! — Той вдигна загарялата си ръка, чиито дълги пръсти бяха обсипани с пръстени. — Просто си изяснявах нещата. Чудно ми е, че семейството ви е позволило да живеете в дома на граф и графиня Уиндам. Повечето хора с убеждения като техните не са особено добре приемани в двореца.

— Ваше величество — започна тя. — Чарлз... аз... всъщност... те не знаят, че съм тук.

Кралят отвори широко тъмните си очи.

— Да не би да сте избягали от родителите си?

— Не, спомних си за миналото. Днес видях в града един човек, от когото избягах... моя съпруг Никодимъс Крайтън.

Пег беше влязла в стаята, без те да я чуят и видят, понеже седяха с гръб към вратата. Носеше сребърен поднос с кана вино и чаши. Пег трепна и подносът издрънча върху масичката.

— Остави го тук, Пег — каза Фиделити на момичето и двамата с краля останаха мълчаливи, докато прислужницата се оттегли.

— Съпругът ви! — разсмя се кралят. — Боже Господи, Фиделити, вие сте пълна с изненади! — Смахът му запълни цялата стая. — Кълна се, че трябва незабавно да чуя тая история.

Отначало колебливо, а после сякаш намирайки в това отдавна търсеното успокоение, Фиделити изля на един дъх своята история пред краля. Обвиняваха краля, че е безнравствен, женкар и гуляйджия, но никой не би могъл да твърди, че някога е разгласил поверена му изповед. Затова той внимателно изслуша разказа на Фиделити. Сухото му тъмно лице издаваше колко е отвратен, докато слушаше как Фиделити описва начина, по който се бе стигнало до женитбата ѝ, както и за отношението на съпруга ѝ към нея. Потръпна, когато чу за смъртта на Джейми Бойър и за участието на Никодимъс в това. Но когато стигна до момента на бягството ѝ в Лондон, тя спря.

— Какво има? — запита кралят, след като Фиделити замълча за няколко секунди.

— Не зная как да го разкажа така, че Ваше величество да не се отврати от мене.

Кралят отново се засмя.

— Скъпа моя, вие няма как да сте сторили неща, каквито аз и мнозина мои близки приятели сме не сме вършили. С изключение на държавната измяна не съществува нищо, което би променило чувствата ми към вас.

Най-накрая тя се пристраши да му разкаже за приключението с каретата и за своя разбойник Филип Уилмингтън. Когато свърши, кралят пак се разсмя.

— Щастливец! — рече той. — Защо не съм бил на негово място, за да ви спася от хиената, за която сте омъжена! Тогава сигурно аз щях да получа сладката награда.

Изразът на очите му накара Фиделити да сведе поглед. Тя стана от канапето, отиде до масичката, на която Пег бе оставила виното, наля две чаши и се върна при краля.

— Мисля, че искате да ме отклоните от целта ми, госпожо Феърфакс. Или може би госпожа Крайтън?

— Моля ви, Феърфакс! — уточни Фиделити. — Не искам и да мисля за Никодимъс! Когато го видях днес...

И тя потрепери, сядайки отново на канапето.

— Но да оставим тази неприятна тема — предложи кралят. — Искате ли да ви изсвирия най-новата си песен?

— О, да, моля ви!

Чарлз стана, остави настрана чашата и взе китарата, която стоеше облежната в ъгъла. Върна се при Фиделити, седна на ръба на канапето, а тя се облегна отново на голямата твърда възглавница и настани краката си на канапето.

След като настрои модния инструмент, кралят засвири бавна и сложна мелодия. Ниският му басов глас, акомпаниран от китарата, пееше песен за отхвърлената любов и разбитите сърца.

Фиделити слушаше, притворила очи в полумрака на стаята. Единственият източник на светлина, свещникът на масичката, мъждееше, свещите му догаряха. Песента беше тъжна, но изключително романтична, а гласът на краля бе невероятно нежен.

Мина известно време, преди Фиделити да осъзнае, че кралят е спрял да пее и е оставил китарата в ъгъла. Той се наведе над нея. Нежната му целувка по шията ѝ накара Фиделити да изстене от наслада. Песента, свежият хладен въздух от градината и тъмната стая, осветявана само от процеждащата се лунна светлина, бяха отнели способността на Фиделити да се съпротивлява. Тя отвори очи и видя лицето му над своето.

— Чарлз — прошепна тя и усети как той я прегръща и я целува страстно.

Фиделити впи очи в неговите, но вратата внезапно се отвори и Пег влезе с два многораменни свещника в ръце.

— Госпожо, забелязах, че свещите догарят, когато внасях виното...

Фиделити се изчерви, плъзна се покрай краля и се изправи, олюлявайки се. Отвори уста да каже нещо, но Пег вече бе оставила свещниците на масата и се бе изпарила от стаята.

— Фиделити — чу тя приглушения глас на краля, който протягаше ръце към нея от канапето.

— Аз... — Тя се дръпна от него, отиде до прозореца и се вкопчи в завесите, а кралят въздъхна, ставайки от канапето.

Той се приближи до, нея и обви ръце около талията ѝ.

— Можем да угасим свещите — предложи той.

Тя поклати глава. Струваше ѝ се глупаво и не можеше да обясни на краля, но шокът от срещата с Никодимъс съживи много неща, дремещи в паметта ѝ. Припомни си поученията на родителите си, спомни си и за физическата страна на своя брак. Видя пак лицето на Никодимъс и го чу как ѝ се подиграва и ѝ казва, че е легнал с камериерката ѝ Кейт, защото тя, неговата съпруга, не се е оказала на висота. Как би се осмелила да се люби с краля, с най-прославения любовник на цялото кралство, известен и в цяла Европа? Той щеше да разбере, че има пред себе си само една привлекателна външност, щеше да се отвърне от нея.

— Мисля, че трябва да си вървя — каза Чарлз.

Фиделити го изпрати до вратата и направи дълбок реверанс. После поднесе лицето си за целувка, но той вдигна ръката ѝ към устните си. В следния миг кралят си тръгна и вратата се затвори след него.

Фиделити чуваше чак в спалнята си тиктакането на часовника в салона. Слънцето скоро щеше да изгрее, за да оповести раждането на новия ден, а тя все още не можеше да заспи. Лежеше направо върху сатенената кувертюра на леглото. Съжаляваше за държанието си предната вечер и все пак разбираше защо се бе държала така. Противоречивите чувства за постъпката ѝ не ѝ даваха да мигне.

Фиделити скочи от леглото и отиде към прозореца. Отвори го, надявайки се свежият въздух да я поуспокои. Набраната ленена нощна дреха падаше на богати дипли около тялото ѝ, а ръкавите във форма на камбана докосваха леко ръцете ѝ. Когато отвори прозореца, тя видя някаква фигура да върви по една от алеите долу в градината. Взря се в тъмнината (луната се бе скрила) и разпозна високата стройна фигура на краля. Той спря наред градината и се обърна към другата страна на двореца. Друга фигура стоеше на прозореца в една слабо осветена стая, Фиделити гледаше как кралят сваля шапка и маха към фигурата от другата страна на градината. Тази фигура — вероятно жена, ако се съди по силуета, се наведе от прозореца и отвърна на поздрава му. Барбара Палмър! Фиделити се дръпна назад, когато кралят пак се обърна към нейния прозорец и тръгна към вратата на градината, откъдето щеше вероятно да се отправи към своя апартамент.

Беше отишъл при Барбара Палмър! Фиделити можеше да го задържи при себе си тази нощ, но го бе отпратила и той бе потърсил

удовлетворение в прегръдките на съперницата ѝ!

Фиделити се учуди на залялата я ревност. Спокойствието ѝ вече зависеше от краля и тя не можеше да отрече, че той я вълнува невероятно много. Наивно не си даваше сметка колко силно го желае! Така всецяло се бе отдала на Скайлър, че смяташе чувствата си към краля само за заместител на истинската любов. Но може би не беше така. Можеше ли да замени Скайлър с краля? Макар да ѝ бе обяснил защо прави всичко, Скайлър я бе отблъснал. Но кралят... кралят един ден също щеше да се ожени и да се раздели с Барбара Палмър. А може би връзката му с нея щеше да продължи? Модно бе женените мъже да имат държанки, но докато любовниците на обикновените хора бяха смятани за блудници, любовниците на кралете бяха жени с власт, предизвикващи страх и много, много ухажвани. Ако не можеше да има Скайлър, вероятно би могла да има краля. Може би...

Фиделити се покатери отново на леглото, но този път легна под завивките. Сънят още ѝ бягаше. Сега вече не съжаляваше и не мислеше, че е предала себе си. Накрая заспа с ясното съзнание, че скоро трябва да вземе важно решение за своето бъдеще.

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

В края на лятото Барбара Палмър се поуспокои, Фиделити не даваше признаци, че смята да капитулира пред ухажванията на краля. При това положение тя нямаше големи шансове да стане много влиятелна в двора и да накара краля да отпрати Барбара. И докато Фиделити все още не допускаше негово величество в леглото си, той щеше да търси за своите удоволствия Барбара, а всички знаеха, че щастливката, която споделя страстите на Чарлз, е най-влиятелната жена в двореца.

Всичко това обаче не означаваше, че Барбара подценява опасната възможност Фиделити най-накрая да отстъпи пред Чарлз. Тъкмо затова тя така се стремеше да се сприятели с нея, представяше се за нейна най-добра приятелка и се опитваше да ѝ стане довереница. Затова и продължаваше да крои планове как да заздрави позициите си.

Фиделити се разхождаше из парка Сейнт Джеймз заедно с Бъкингамския дук. Не харесваше този мъж, той ѝ приличаше на някакъв облагороден Никодимъс Крайтън. За неговата порочност се носеха легенди и макар че притежаваше достатъчно интелект и способности, благодарение на които беше незаменим член на правителството на негово величество, той пилееше по-голямата част от времето и енергията си в изнамиране на нови и нови неща, с които да възбужда похабените си сетива. Беше се отказал от първоначалните си планове да направи Фиделити своя марионетка и да управлява краля чрез нея, но много му харесваше да дразни братовчедка си Барбара Палмър, затова продължаваше да се умилква пред Фиделити и да я подтиква да измести Барбара.

Фиделити махна на група придворни, застанали на сянка под едно дърво, и те ѝ върнаха поздрава. Тръгна покрай канала, който безработни войници бяха изкопали по нареждане на краля след края на войната. Кралят бе наредил да развъдят в този канал различни водни птици и на Фиделити ѝ беше забавно да ги наблюдава. Ужасно ѝ се искаше да се отърве от Бъкингам, но не знаеше как да го направи. Затова много се зарадва, като видя бързащата към тях Барбара.

— Здравейте, Фиделити — усмихна се тя.

— О, Барбара — отговори Фиделити. — Братовчед ви тъкмо ми изреждаше цял куп причини, поради които трябвало да стана кралска любовница.

Барбара стрелна дука с убийствен поглед.

— Джордж, някой ден с огромно удоволствие ще ти прережа гърлото!

— А пък аз, Барбара — усмихна се лениво Бъкингам, — някой ден с огромно удоволствие ще пратя да ти кажат да си стягаш багажа!

— Преди това обаче аз ще те пратя в ада!

Бъкингам сви раменете си, облечени в сатенен костюм.

— Ще видим, скъпа, ще видим. — И като се обърна към Фиделити, той се поклони грациозно. — Ваш слуга, мадам.

Фиделити направи реверанс.

— Ваша слугиня, милорд.

Тя изчака Бъкингам да се отдалечи и прихна да се смее.

— Кълна се, Барбара — каза Фиделити, — че нашият братовчед не е най-лоялният роднина, когото някога съм срещала.

— Да, Джордж се забавлява, като създава колкото може повече неприятности. Мъти заговори така, както кокошката мъти яйца!

Те тръгнаха една до друга и Барбара започна да ѝ разказва, че е чула как кралят и някои от младите и по-буйни придворни, всичките преоблечени отишли една вечер в Лондон у „Мадам Бенет“, модния публичен дом в Уотстоун парк. Когато им донесли сметката, кралят видял, че другарите му са изчезнали, а той едва не изял боя от телохранителите на мадам Бенет, преди собственичката да познае високопоставения си клиент и да му отпусне допълнителен кредит за вечерните му развлечения.

Фиделити се разсмя:

— Не се съмнявам, че мадам Бенет на драго сърце би се преправила някой път на придворна дама.

— Защо? — запита Барбара. — Тя прави компания на господата от двора точно както го правим и ние, но ѝ се плаща за това.

— Сигурно ще е много забавно да се движиш преоблечен сред хората. Кралят винаги и навсякъде е обграден от просители.

— Искаш ли да разбереш дали е забавно?

Фиделити погледна Барбара с нескривано любопитство, докато двете сядоха на сянка под едно дърво.

— Какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа, че двете можем да идем преоблечени в града и да вечеряме в някоя кръчма. Не в общата зала, естествено, а в някоя отделна стая.

— Не зная.

Фиделити се поколеба. Откакто бе пристигнала в Лондон, се чувстваше в безопасност — отначало в Уиндам Хауз, а сега — под стражата и закрилата на Уайтхол. Изгледът да се озове в огромния шумен град я плашеше.

— Защо не? — подтикваше я Барбара. — Ще бъде много приятна вечер. Ще излезем от Уайтхол, ще наемем карета до града и ще се върнем после право в двореца.

Фиделити се остави да я убеди и двете започнаха да обмислят плана си.

Кръчмата „Кралската прегръдка“ (Барбара призна, че е избрала заведението по сантиментални причини) се намираше на Филпот Лейн, недалече от огромната и потискаща Лондонска кула. Мракът се спускаше бързо над града, когато пред кръчмата спря една черна карета без гербове и други отличителни знаци. От нея излязоха две жени. Слугите, облечени в обикновени черни ливреи, бяха отпратени и двете жени влязоха сами в кръчмата.

Общото помещение беше препълнено и когато Фиделити и Барбара влязоха вътре, пиещите по масите мъже, някои от които държаха на коленете си жени с пищни форми и ярко гримирани лица, започнаха да си разменят полугласни забележки. Не беше възможно да са разпознали кралската любовница и най-одумваната жена в Уайтхол — двете посетителки бяха загърнати в огромни сатенени наметала, които напълно скриваха фигурите им, а косите им бяха покрити с качулки. Черни маски закриваха лицата от челото до брадичката, оставяйки само по две дупки за очите. Но дори така маскирани, жените предизвикаха доста коментари. След миг кръчмарят ги съзря в оскъдната светлина на помещението, изтича към тях и се поклони непохватно.

— Ще мога ли с нещичко да помогна на уважаемите дами? — запита той.

Също като мъжете в помещението, и кръчмарят не бе разпознал посетителките, но техните уверено вдигнатата брадички и държанието, изпълнено с достойнство, му подсказваха, че пред него стоят благородни дами.

— Бях поръчала да запазят най-добрата ви стая за вечеря — каза Барбара.

— О! Да! Да! — Освен поръчката Барбара бе пратила и щедра предплата с обещанието, че ще има и бакшиш. — Последвайте ме.

Мъжът тръгна към задната част на помещението, където по стълбата се отиваше запазените стаи на втория етаж. Барбара го последва, избутвайки Фиделити пред себе си. Някакъв едър мъжага с мазна черна коса хвана фаворитката за ръката, но тя така сръчно го перна с ветрилото си, че той се дръпна, без да протестира.

Докато изкачваха стълбата, Фиделити дочу как мъжете в общото помещение пак започнаха да шушукат. Не се и съмняваше, че ще ги одумват цялата вечер.

Стаята, в която ги въведе кръчмарят, беше голяма и учудващо добре наредена в сравнение с мръсното и зле осветено общо помещение. На пода имаше износен, но очевидно качествен килим, ламперията по стените беше тъмна, а по нея играеха леки отблясъци, хвърляни от свещите, които горяха в свещниците на масата и на шкафа до стената. Когато кръчмарят получи нареждания за вечерята и затвори вратата зад себе си, Барбара свали маската и наметалото си и подкани Фиделити да направи същото.

— Можем да оставим това в гардероба — каза тя. — Задръж само маската, докато донесат вечерята.

Тя затвори гардероба, седна на тапицираното с брокат канапенце и потупа мястото до себе си.

— А сега можем да си поговорим.

Фиделити седна до Барбара и се усмихна.

— Признавам, мислех, че ще е доста по-трудно.

— Да дойдем да вечеряме в Лондон ли?

Фиделити кимна.

— Глупости, много хора го правят. Ако имаш добра охрана, можеш да идеш където и да е в града.

Не след дълго кръчмарят и един момък донесоха димящи блюда. Щом наредиха ястията на масата, Фиделити видя, че Барбара е

поръчала всичките ѝ най-любими лакомства. И усети благодарност към тази червенокоса жена, която нямаше причини да я обича.

Когато Фиделити довърши яйчения крем, Барбара повика кръчмаря и изчака той да отнесе блюдата.

— Надявам се, че вечерята ти е харесала — каза Барбара с прелестна усмивка.

— Да, беше великолепно! Така се натъпках!

— Радвам се, че си доволна. Може би ще се наложи известно време да се лишаващ от подобни вкусни неща.

Фиделити се учуди.

— Какво? Какво искаш да кажеш?

Яростна гримаса смени милата усмивка.

— Откакто си дошла в двореца, ми носиш само ядове! До гуша ми дойде с тия твои безкрайни превземки. Повръща ми се, като те гледам как измъчваш краля и му отказваш онова, което сигурно си давала на всеки срещнат мъж!

Фиделити стана и заобиколи масата.

— Барбара, за какво говориш?

— О, още ли се правиш на невинна, госпожо Феърфакс?

— Барбара! Мислех, че си ми приятелка.

— Да! Да! Мислиш, че всички са ти приятели. Само че не е така! И там ти е грешката. Фаталната ти грешка! Откакто те видях за пръв път, мисля само как да те махна от пътя си. Повдига ми се, като те гледам, повдига ми се, като се сетя за тебе!

Фиделити се отпусна на стола и вдигна ръка към челото си.

— Не съм и предполагала. Никога не си...

— Не съм показвала, че те мразя, нали? — В усмивката на Барбара нямаше нищо мило. — Не, никога не съм го показвала. Но чаках. Чаках да открия как да се отърва от тебе и най-накрая ти самата ми подсказа начина.

Барбара замълча, изчаквайки Фиделити да каже нещо, но като не получи отговор, продължи:

— Държиш се като че ли си принцесата от приказките, целомъдрена и чиста като същински ангел. Света Фиделити, последната истинска весталка! Държиш се глупаво и много добре го знаеш! Разбрах за миналото ти, за тайната ти и знам как да използвам

това. Ето го моето отмъщение, Фиделити Феърфакс. Или по-скоро Фиделити Крайтън?

Уплахата, изписана върху лицето на Фиделити, беше като балсам за душата на Барбара. Тя стана и отиде до вратата към съседната стая. Почука рязко и извика: „Влезте!“ После отстъпи назад, за да наблюдава реакцията на Фиделити.

Вратата започна да се отваря мъчително бавно, Фиделити стана и заотстъпва към изхода на стаята. Знаеше какво ще види, знаеше какво има зад тази врата. И все пак, когато опасението ѝ се потвърди, ужасът беше толкова силен, че тя почти се свлече на колене.

Вратата се отвори докрай и Барбара впи победоносен поглед в лицето на Фиделити, докато Никодимъс Крайтън прекрачваше прага.

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

— Никодимъс — прошепна Фиделити.

Искаше ѝ се да избяга, но видът му я смрази. Не можа да помръдне от мястото си.

— Добър вечер, женичке моя — ухили се той, обърна се към Барбара, поклони се и ѝ целуна ръка.

— Но как... как... — заекна Фиделити.

— Не умее много добре да се изразява, нали? — запита Барбара.

— Никога не я е бивало — отвърна Никодимъс.

— Сигурно искаш да разбереш как съм узнала, че си омъжена. Много просто. Внуших ти да наемеш Пег за камериерка и ти го направи. Защото бях много добра твоя приятелка. — И Барбара се изсмя подигравателно. — Пег беше сигурна, че искаш да ме изместиш в леглото на краля, и всеки път, когато той те посещаваше, тя дотичваше при Мати да ѝ разкаже всичко с най-малки подробности. Веднъж като те чула да разказваш на Чарлз как си избягала от мъжа си, тя си помислила, че си романтична авантюристка, и разказала и това на сестра си. Ти сама си сложи примката на врата.

— Какво ще правите с мене? — запита Фиделити, изплашена от злобата, която се четеше по тези две лица. — Ако ми направите нещо, кралят ще ви накаже.

— Да, да — продължаваше нетърпеливо Барбара. — Пег каза на Мати, че кралят е обещал да те закриля. Чарлз може да бъде толкова галантен... когато има защо. Ще разбереш, че добрите му намерения се изпаряват, когато се наложи да вложи повече усилие в изпълнението им.

Фиделити погледна Никодимъс, който бавно пристъпваше към нея.

— Няма да се върна при тебе! — извика тя. — Няма пак да ти бъда жена!

— Не бих те взел, дори да ми паднеш на колене — изръмжа той. — Откакто се ожених за тебе, все едно че си вързах воденичен камък на врата.

— Тогава защо те е грижа за мене?

Той пристъпи, хвана я през кръста с месестата си червена ръка и я притегли внезапно към себе си.

— Защото беше красива и исках да имам нещо свежо в леглото след онова студенокръвно, равнодушно, кокалесто същество, каквото представляваше покойната ми пуританка. Ожених се за тебе, защото те желяех.

Приблужи лицето си до нейното и тогава тя го заплю точно под лявото око. Той изрева страшно, блъсна я назад и с все сила я удари по лицето.

Докато отлиташе настрана, Фиделити чу как Барбара възкликва стреснато. Никодимъс скочи пак към нея и отново я удари. В свинските му очички светна оня свиреп пламък, който бе видяла в деня, когато умря Джейми Бойър. Фиделити разбра, че той иска да я убие, и запълзя отчаяно по-далече от яростните му ръце. Като зърна как бърка в жакета си и изважда оттам зловеща лъскава кама, тя нададе отчаян истеричен писък.

Барбара се опита да го отдалечи от нея.

— Спри, спри, глупак такъв! — викна тя. — Трябва ни жива!

Тя увисна на ръката му и в края на краищата успя да го дръпне по-далече и да му отнеме камата.

Фиделити се отпусна на пода до стената, разтреперана от ужас.

— Барбара — прошепна тя. — Барбара, не искам да умра.

— Не съм замисляла такива драстични неща — отвърна Барбара, очевидно развълнувана.

Явно все пак бе разбрала защо Фиделити е избягала от мъжа си и благодареше на небето, че има за съпруг мекушавия и нерешителен Роджър Палмър.

— Както вече ти казах, само искам да те махна от пътя си — обясни тя.

— Ще ме намерят. Кралят ще прати да ме търсят.

Барбара се разсмя; беше си възвърнала самочувствието.

— Кралството е пълно с жени, които биха продали душата си, само и само да са на твоето място — жени, които няма да се церемонят толкова много с телата си, както ти с твоето. Не след дълго и ти ще си само един неясен спомен.

— Някой ще ме потърси. Най-малкото, Дивайна и Хенри.

— Без съмнение ще им липсваш. Никога не са били толкова търсени в двора, преди Чарлз да почне да те ухажва.

Фиделити се сви до стената. Видя как Никодимъс отива към шкафа, изважда от чекмеджето хартия, перо и мастило. Сложи ги на масата и ѝ изръмжа да се приближи.

— Не искам — каза тя, чувствайки се малко по-смела, след като Барбара я спаси от камата.

— Казах, ела тук веднага!

— Не!

Изгледа го войнствено, а той я хвана грубо за ръката и я накара да коленичи.

— Пак ли ще ме удариш? — рече презрително Фиделити. — Хайде, няма да ти е за пръв път!

Той ѝ хвърли бегъл поглед и грозното му лице се изкриви в още по-грозна усмивка.

— Не — каза многозначително. — Няма да те ударя. Не искам да ти развалям физиономията. Признавам, и сега ме привличаш така, както първия път, когато те видях. Не, нямам намерение да те бия. Чудя се дали си усъвършенствала уменията си с мъжете, след като напусна леглото ми. Може би ще успеем да разберем.

Той пак я дръпна към себе си и зарови лице в косата ѝ.

— Не! Не! — Фиделити погледна към Барбара и видя хитрата ѝ усмивчица. — Ще направя каквото поискаш.

Никодимъс я пусна и тя седна пред писмените принадлежности на масата.

Барбара диктуваше, а Никодимъс стоеше в заплашителна поза над главата ѝ. Така Фиделити написа писмо до братовчедите си, в което обясняваше, че е решила да се върне у дома, при родителите си с надеждата, че ще ѝ простят. За Никодимъс изобщо не ставаше дума — както каза Барбара, няма нужда да се предизвикват излишни подозрения. В края на писмото Фиделити молеше братовчедите си да я извинят пред краля и да го помолят да не се опитва да се свърже с нея по какъвто и да било начин. Когато свърши писмото, тя се подписа и Никодимъс веднага го измъкна от ръцете ѝ, за да не може да прибави някакво съобщение или да се опита да унищожи написаното.

— Наистина ли смятате, че ще повярват? — запита тя.

— Има ли значение? — ухили се Барбара. — Ако братовчедите ти поискат да се свържат с тебе, дали родителите ти ще се съгласят, дори да си наистина при тях?

Лицето на Фиделити показваше, че Барбара има право.

— Когато намерят всичките ми неща непипнати, ще разберат, че не съм тръгнала просто така за дома си!

— Ако наистина беше решила да си идеш у дома, при родителите си, щеше ли да вземеш със себе си всички дворцови дрънкулки? Щеше ли да ходиш на черква с балните си рокли и накити?

Фиделити усети как потъва в някаква бездна. Разбра, че Барбара е обмислила всичко. Порови се из паметта си, за да намери нещо, което би могло да я спаси.

— Пег! — възкликна тя. — Пег ще каже!

Никодимъс отиде към вратата, през която бе влязъл в стаята, и повика с ръка Фиделити. Тя стана боязливо от масата и отиде до вратата. Когато се изравни с него, Никодимъс отстъпи настрана и я бутна в другата стая.

Стаята беше тъмна и от силния тласък на Никодимъс Фиделити влетя вътре почти до средата ѝ. Кракът ѝ се спъна в нещо меко и тя падна, одирайки ръцете си в острите дъски на пода. Изправи се неуверено и тогава Никодимъс влезе вътре със свещник в ръка. Мигащите свещи хвърлиха слаба светлина в тъмната стая и Фиделити видя на пода между нея и Никодимъс някакъв вързоп, увит в парцал, който сигурно някога е бил кадифена кувертюра. Никодимъс постави свещника на пода, дръпна края на кувертюрата и погледна лицето на Фиделити, която взе да отстъпва назад.

Под кувертюрата лежеше Пег. Очите ѝ бяха затворени, но точно над тях, където се срещаха косата и челото, имаше дълбока кървава рязка, а косата ѝ лепнеше от съсирена кръв.

— Мъртва ли е? — запита Фиделити, борейки се с пристъпите на гадене, които я заливаха.

— Ти как мислиш? — ухили се самодоволно Никодимъс.

Той пушна обратно края на кувертюрата и напоеният с кръв плат отново залепна върху кървавата рана.

Фиделити се върна залитайки в другата стая, а сълзите капеха една през друга и замъгляваха всичко пред нея. Отпусна се тежко на канапенцето и притисна ръка към устата си. Започна да трие сълзите с

опакото на другата ръка. Носът ѝ се запуши, но тя беше толкова уплашена и ужасена, че пренебрегна доброто възпитание и го изтри с ръкава на бялата си долна риза. В уплахата си не забеляза как Никодимъс изважда от джоба си едно малко шишенце.

Барбара седна до нея и започна да трие сълзите ѝ с кърпичка.

— Хайде, хайде, няма защо да плачеш!

— Остави ме! — измърмори Фиделити.

— Какъв дух! — възкликна Барбара и Фиделити разбра, че това е била поредната подигравка.

— Хайде да свършваме! — изръмжа Никодимъс. — Късно става! Трябва да спазваме разписанието! Той няма да ни чака вечно!

— Платихме му, за да чака колкото трябва! — изсумтя Барбара.

— За кого говорите? — запита Фиделити.

— Скоро ще разбереш.

Никодимъс седна на канапенцето до Фиделити, след като Барбара бе станала оттам. Държеше малко зелено шишенце, не високо от дланта му. Не беше особено чисто отвън, а вътре в него се плискаше някаква течност, в която плуваха дребни частици.

— Какво е това? — попита Фиделити.

— Много въпроси задаваме май! — изръмжа съпругът ѝ. — Дръж ги за себе си, на мене ми писна от тях.

Фиделити погледна към Барбара, но триумфалният ѝ вид достатъчно ясно показваше, че няма да промени намерението си. Беше толкова близо до заветната си цел и нямаше да се откаже да я постигне.

Никодимъс извади оръфаната коркова тапа и я хвърли настрана. Изтри гърлото на шишенцето с ръка и го подаде на Фиделити.

— Изпий го! — заповяда той.

Тя вдигна ръка, за да отблъсне шишето, но изразът на лицето му я възпря. Припомни си тялото на Пег в съседната стая, кръвта ѝ, която изтичаше от грозната рана на челото.

— Никодимъс, моля те! — изплака тя.

Повдигаше ѝ се от мисълта, че трябва да го моли за нещо, като знаеше, че за него тя е заплаха за репутацията му, също както беше заплаха и за позициите на Барбара.

— Пий!

Тя взе шишенцето от ръката му. Беше мръсно и мисълта, че трябва да го допре до устата си, я потресе.

— Какво е това? — повтори тя.

— Изпий го или ще ти го наля в гърлото.

— Отрова ли е? — запита тя отново. — Ще умра ли от него?

— Ще умреш, ако не го изпиеш! — кресна Никодимъс.

Дори когато бе спокоен, Никодимъс нямаше особено голямо търпение да се разправя с нея. А сега търпението му почти се изчерпи, нервите му бяха опънати до крайност.

Тя вдигна бавно шишето и допря гърлото му до устните си. Парченца от корковата тапа още лепнеха по него тя ги усети по езика си. Течността потече в устата ѝ и отвратителният вкус я накара почти да повърне. Тя изплю малко върху роклята си, но Никодимъс надигна така рязко шишето, че тя се задави, но изпи остатъка от гадната течност.

— Готово ли е? — запита Барбара.

Никодимъс огледа шишето и кимна с глава.

— Да, всичко изпи.

Фиделити се давеше и преглъщаше, опитвайки се да премахне горчивината от устата си. Очакваше стомахът ѝ да се свие в агония, както бе чувала, че става с отровените, но усети само, че главата ѝ започва да се върти, а в стаята става някак горещо. Почувства как по лицето и раменете ѝ избива пот и стана от канапенцето. Пристъпи две-три крачки, пое си дъх и протегна ръце, опитвайки се да хване нещо, за което да се задържи. Започна да се свлича, но ръцете на Никодимъс я задържаха. Той я отнесе обратно на канапенцето и я положи на него с невъобразима нежност. После Фиделити усети как още веднъж я повдигат и как я омотават в наметалото ѝ. Пред замъгленият ѝ поглед се мярна лицето на Барбара, която се увиваше в своето наметало и скриваше лицето си под маската.

Никодимъс дръпна качулката над лицето на Фиделити и я завърза, а после Барбара пусна вътре в стаята четирима мъже. Докато тя им даваше нареждания, Никодимъс нахлупи широкополата си шапка ниско над веждите, облече си наметалото и омота горните му краища високо над брадичката, за да скрие тази част от лицето си, която не бе засенчена от периферията на шапката. Обърна се и последва излизащата Барбара. Докато тя бързаше към каретата, той

наблюдаваше как двама от мъжете изнасят от съседната стая увитото в кувертюрата тяло на Пег, а другите двама вдигат Фиделити от канапенцето.

Всичко беше готово и нямаше нужда да се бавят повече. Без да чака мъжете да откарат безжизнения си товар, Никодимъс се запъти към улицата, където го очакваше оседланият му кон.

ЧАСТ ТРЕТА ПЪТУВАНЕТО

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

Фиделити бавно отвори очи. Тъпа болка пулсираше в главата ѝ, коремът я присвиваше и ужасно ѝ се гадеше. Тя сложи ръка на стомаха си и се уплаши, като напипа ребрата си, стърчащи точно под кожата. Вдигна ръка към очите си и я загледа стреснато. Кожата ѝ беше извънредно бледа и прозрачна, изглеждаше като тънка обвивка на стърчащите отдолу кости на пръстите. Когато очите ѝ свикнаха със заобикалящата я среда, Фиделити, завесите бяха същите като драпериите покрай леглото. На пода имаше дебел и пухкав килим в същия зелен цвят, примесен със сребристо.

Фиделити стана, държейки се за колонката в ъгъла на леглото. Едва сега осъзна, че е облечена само в долната си риза, огледа се за роклята, но не я видя. Пипна предната част на ризата ѝ забеляза, че е изцапана на места. Как се е изцапала толкова много? Колко време е стояла тази риза на гърба ѝ?

Тя се придвижи бавно към прозорците и се опита да отвори вратата по средата. Беше заключена. Отстъпи малко встрани и дръпна завесата на единия прозорец. Хвана се за перваза и изтръпна, поглеждайки навън. Не виждаше нищо друго, освен вода. Странната ѝ неустойчивост не се дължеше на слабостта ѝ — чисто и просто тя се намираше на кораб!

„О, Господи!“, изстена тя. Значи това е имала предвид Барбара, като казваше, че иска да се отърве от нея. Но къде се намираше сега? Накъде пътуваше? Фиделити се вгледа във водния пейзаж зад прозореца, опитвайки се да зърне поне късче земя. Може би току-що са напуснали Англия... не, решително не виждаше нищо, което да прилича на земя. Тя се облегна на рамката на прозореца. Как би могла да се измъкне оттук? Къде щеше да иде?

Помъчи се пак да отвори вратата, но тя си стоеше все така заключена. Не че щеше да постигне нещо, ако вратата беше отключена — все едно, тя водеше към коридор, към някаква открита тераса, която опасваше кърмата на кораба. Оттам можеше да се достигне само до океана.

Тя чу как зад гърба ѝ изтраква дръжката на друга врата. Обърна се. Освен тази пред нея в стаята имаше още три врати, но Фиделити нямаше откъде да знае накъде водят или пък у кого са ключовете от тях.

Залитайки от люлеенето на кораба, тя изтича към леглото и се гмурна в него. Зави се с чаршафите и издърпа кувертюрата чак до брадичката си. Чу как вратата се отваря и някой влиза в стаята. Опита се да си придаде спокоен израз. Стъпките приближиха до леглото, а тя се обърна към стената и изчака малко, за да овладее напълно треперенето, предизвикано от страха ѝ.

Затвори очи тъкмо в мига, когато драпериите край леглото се дръпнаха встрани. Опита се да диша равно, но хлъцна изненадано, когато чу един мъжки глас да казва:

— Фиделити, знам, че не спиш. Чух те да се движиш из каютата.

Тя се обърна нерешително, разбирайки, че пазачът ѝ я е разкрил и очевидно знае коя е. Седна и вдигна очи към лицето на своя тъмничар, а когато срещна погледа му, изпищя:

— Филип!

Филип Уилмингтън се усмихваше насреща ѝ, дърпайки завесите около леглото. После леко се поклони и каза:

— Желая ви добър ден, мадам.

— Какво правиш тук?

Той седна на ръба на леглото.

— Аз съм, нека да го кажем така, капитанът. Ти се намираш на борда на моя кораб „Вирджиниън“.

— На твоя кораб? Ти си капитанът? Но, Филип, не знаех, че си моряк.

Той вдигна рамене.

— Докато кралят беше в изгнание, се позанимавах малко и с корабоплаване. Много роялисти се захванаха с това, само по този начин можехме да се измъкнем от кралството.

— Тогава как си...

— Как съм станал капитан ли? — довърши той изречението ѝ. — Веднага след като те оставих в Уиндам Хауз, реших, че Англия ми е дошла до гуша, омръзнало ми беше да се правя на разбойник. Отидох в Америка. Нали ти бях казал, че брат ми живее във Вирджиния?

Тя кимна.

— Барон Уилмингтън.

— Да. Той заедно с няколко други благородници беше направил дружество за износ на зърнени храни от Америка, а от Англия пък докарваха в Америка неща, които там се намират трудно. А пък аз... е, не е необходимо да си най-добрият кандидат, когато брат ти е главен съдружник в компанията. Той искаше да ми осигури доходна професия и ето че сега съм тук.

— А успя ли да се справиш с всичко?

— Екипажът е опитен, а първият ми помощник е напълно квалифициран да ръководи кораба, но не иска да носи капитанската отговорност.

— О, Филип! Толкова се радвам, че те виждам!

— Наистина ли?

Фиделити се изчерви, защото разбра, че той не е забравил случката в Уиндам Хауз.

— Трябваше да останеш оная вечер.

— И да ви разваля срещата? Как стана така, че твоят благороден приятел те остави да се забъркаш в тия истории?

— Ожени се за пари и замина за Барбадос.

— И те изостави...

— Да.

— Как така попадна пак в ноктите на мъжа си?

Фиделити му разказа за двора, за краля, за това, как Барбара Палмър я беше предала на Никодимъс.

— И когато ме изнесоха от онази стая — завърши тя, — са ме довели при тебе.

Той се усмихна.

— Един довереник на мъжа ти ме уговори да откарам в Америка някаква жена и да я оставя там. Когато чух името Никодимъс Крайтън, не беше трудно да се досетя коя е жената.

Фиделити кимна и придърпа ризата, която се беше изхлузила от отслабналото ѝ рамо. На устните ѝ се появи тъжна усмивка.

— Станала ми е доста широка.

— Ти отслабна много, откакто те донесоха тук. Не знам какво са ти дали, но беше много болна.

— Колко време?

— Почти две седмици. Колкото можах, ти наливах по нещичко в гърлото, но това стигаше само да не умреш от глад.

— Благодаря ти, Филип, много съм ти задължена...

Едно почукване на вратата, откъдето беше влязъл Филип, прекъсна думите ѝ. Той стана и я откряна, за да може да поговори с човека отвън.

Фиделити седеше на леглото си и не можеше да чуе думите, но разбра, че отвън стои някакъв мъж. Навярно беше член на екипажа. След миг Филип затвори вратата и се върна при нея.

— Трябва да изляза, след малко се връщам.

Фиделити кимна. Трудно ѝ беше да възприеме факта, че той е капитанът на този кораб, но щом е така, значи има някакви задължения. Филип се наведе да я целуне, но тя се дръпна.

— Филип — усмихна се извинително Фиделити, — сигурно воня ужасно.

Той се изсмя.

— Няма да ти правя комплименти, но повярвай, на кораба човек свиква с далеч по-лоши неща. Моряците не обръщат толкова внимание на външността си, както придворните.

— О — възрази тя, — помирисвала съм и доста пияни придворни.

Двамата се засмяха и тя протегна лице, за да получи целувката му.

След като Филип излезе от стаята, тя си легна отново и се почувства толкова щастлива, колкото беше възможно при създадите се обстоятелства. Филип беше добър, той щеше да се погрижи за нея.

— Филип — запита Фиделити, когато той ѝ донесе пълна купа с бульон за вечеря, — ще мога ли да се изкъпя?

— Не знам — отговори той. — Единствената прясна вода на борда е в цистерните долу в трюма. Тя е за пиене и не знам какъв ад ще настане, ако моряците разберат, че си топиш задничето във водата, която те биха могли да пият.

— Но, Филип, аз не използвам толкова много вода! Може би не да се къпя изцяло, само да се поизмия.

— Ще видя какво може да се направи.

Когато бульонът свърши, той отнесе купата и скоро след това пак се върна.

Отиде към една от вратите и я повика с жест:

— Влез за малко в тази стая. Ще те повикам.

Когато влезе в съседната каюта, Фиделити видя, че много прилича на нейната, но е ужасно разхвърляна. Всички дрехи, намятани безразборно по мебелите, бяха мъжки и тя разбра, че това е каютата на Филип. Беше свързана с нейната.

След малко той я повика. Като се върна в стаята си, тя откри там голямо корито.

— Моите хора донесоха това от трюма. Може да се измиеш с малко от тази вода, ще накарам да сложат варел за събиране на дъждовна вода на кърмата, да можем да събираме вода за тебе.

— Защо трябваше да влизам в съседната каюта?

— Защото не исках екипажът да те вижда в това — и той посочи към тъничката ѝ долна риза.

— И аз съм мръсна, и ризата ми е мръсна. Предполагам, не са ми сложили никакви дрехи в багажа?

— Не. Мога да ти дам една моя риза, ако искаш да се преоблечеш. Поне е чиста.

— Благодаря ти. Много мило от твоя страна.

Той се отправи към вратата между двете каюти, но тя пак го повика:

— О, Филип! — Той спря полуобърнат. — Имаш ли четка за коса и някакъв сапун?

След като Филип донесе нещата, които му беше поискала, и затвори вратата зад себе си, Фиделити свали мръсната долна риза и я хвърли на пода. Сипа няколко кани вода в коритото и влезе вътре. Беше студена и толкова приятна, че тя прекара доста време в сапунисване и плакнене. Накрая коленичи вътре и изми косата си. Когато свърши, изтри тялото и изцеди влагата от косата си. После уви косата си с кърпата и навлече ризата на Филип. Тя стигаше под коленете, а ръкавите, които се спускаха много под края на пръстите ѝ, трябваше доста да се навият.

Тя трепна, когато някой почука на вратата.

— Кой е? — запита стресната Фиделити.

— Кой мислиш, че може да е?

Филип влезе в каютата и ѝ се усмихна.

— Никога досега не съм забелязвал колко е хубава тази риза. Фиделити се разкикоти.

— Капитане, как така твоята каюта е свързана с моята?

— Защото са част от един и същи апартамент — поясни той. — Брат ми и жена му ги ползват, когато пътуват на кораба.

— Значи това не е истинската капитанска каюта?

— Не, тя е горе, точно под най-горната задна палуба. Помощникът ми я ползва. Аз се настанявам там само когато брат ми и жена му пътуват с кораба.

— Какво да правя с водата?

— С водата?

Тя посочи сапунената вода във ваната.

— Ще се погрижа.

Той отиде до вратата между прозорците и я отключи. Върна се, вдигна коритото и го изнесе през вратата навън, Фиделити стоеше до него, докато той изливаше ваната в разпенената струя, точеща се зад кораба.

— Мога ли да изляза вън, Филип?

— Не и в този вид! — Той посочи нагоре, към друга такава тераса. — Не бива да се показваш много извън перилата. Никак не ми се ще да загубя някого от екипажа си, защото се е навел твърде много, за да те зяпа! — Той се върна в стаята, заключи вратата и ѝ даде ключа. — Ела сега с мене, ще ти покажа откъде можеш да гледаш океана.

Филип я поведе към третата врата. Тя не беше заключена и когато излезе навън, Фиделити се озова на нещо като покрита тераска, обградена от всички страни, която висеше извън борда на кораба.

— И никой, освен мене, не може да идва тук, така ли?

— Никой. Има още една такава от другата страна на кораба. Удобство при бурно време.

В далечината Фиделити забеляза бързо движещ се кораб.

— Какъв е този кораб? — запита тя, сочейки към него.

— Точно заради него сме тук. Това е търговски кораб, а от другата ни страна има още един. Натоварени са със стока за Вирджиния.

— А този кораб натоварен ли е със стока?

— Не, с оръдия. Ние сме въоръжен ескорт и пазим търговските кораби от каперите.

— И каютите на брат ти са на този кораб? Мислех, че ще иска да е при стоката си на някой от другите кораби.

— Ако си в открито море и те нападнат капери, на кой кораб ще искаш да бъдеш?

Фиделити се засмя.

— Очевидно на този с многото оръдия на борда — съгласи се тя.

— Бързохващаш!

Филип се извини и отиде при екипажа си, за да поеме командването. След като той си тръгна, Фиделити въздъхна, напусна кабинката за наблюдение и се прибра в каютата си. Помисли си, че все пак е имала късмет в нещастията си.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА

Филип почука леко и влезе в каютата на Фиделити. Видя я още от вратата — изтегната върху възглавниците, тя четеше някаква книга, която беше намерила в библиотечката.

— Филип! — посрещна го тя усмихната. — Освободи ли се вече? Залезът позлатяваше небето над безкрайния океан и хвърляше край тях причудливи розови и пурпурни сенки.

— Да — отговори той и нави над лактите дългите си ръкави. — Не предвиждам никакви особени сътресения.

Той хвърли шапката си на масата и се наведе да си събуе ботушите. Вече по чорапи, прекоси стаята и седна на ръба на леглото ѝ.

Фиделити затвори книгата и разтри тила си.

— Стъмнява се вече, не може да се чете.

— Искаш ли да запаля фенер? — попита той.

— Ако искаш — и тя сви рамене. — Но така и така няма повече да чета тази вечер.

— Тогава ще те оставя да седиш на тъмно.

Фиделити се усмихна и се сети, че искаше да го пита нещо.

— Филип — започна тя, — като бях в оная кръчма в Лондон през нощта, когато...

— Когато те донесоха при мене — допълни той.

— Да. Имаше и друга жена, камериерката ми Пег. Младо момиче, Барбара Палмър ме накара да я наема, за да може да събира сведения за мене. Като я видях последния път, беше много лошо наранена. Струва ми се, че...

Той кимна, а изражението му беше сериозно. Пламъчето на надеждата угасна в сърцето на Фиделити, когато видя лицето му.

— Това беше част от споразумението — обясни той. — Трябваше да се погрижа за трупа ѝ.

Сълзи потекоха по бузите ѝ, докато чуваше някъде отдалече собствения си глас:

— Трупа ѝ?

— Беше мъртва, когато ви донесоха на борда. Както разбрах от думите им, имали са предвид, че тя така и така трябва да умре.

— Какво направихте с нея?

— Погребахме я няколко дни след като напуснахме пристанището. Направихме ѝ християнско погребение, каквото би получил всеки човек от екипажа ми, ако умре в морето.

— Хвърлили сте я в океана?

— Фиделити...

— О, Филип, Филип, вината е моя. Ако не я бях наела, щеше да е жива. — Тя скри лице в дланите си, разтърсвана от тъга и вина. — Аз я погубих! Все едно че съм я убила със собствените си ръце!

— Не, Фиделити. Това беше една безсмислена смърт и ти нямаш нищо общо с нея. Тя не е направила нищо сериозно, което да ѝ струва живота. Виновни са оная мръсница Барбара Палмър и Крайтън...

— Но тя тъкмо заради мене беше въввлечена във всичко това!

Фиделити отметна кувертюрата, за да стане от леглото. Филип я задържа и я прегърна, окуражавайки я да излее мъката си.

— Защо отидох в Лондон! — хлипаше тя. — Трябваше да си остана...

— С Никодимъс ли? — запита Филип. — Тогавата май че твоят труп щеше да се плъзне към океана от онази дъска. Или твоят врат щеше да бъде прерязан от наточената коса.

— Двама души — изхлипа тя, като си спомни Джейми Бойър и невинната му любов към нея, която му беше струвала живота. — Двама души вече умряха заради мене.

— Двама души умряха заради Никодимъс — поправи я той. — Този човек е луд. Не можеш да искаш разумно обяснение за постъпките на един луд. Но аз поне мога да му благодаря за нещо.

Тя се отдръпна и го изгледа смаяна.

— За какво можеш да му благодариш?

Лека усмивка се плъзна по лицето на Филип.

— Ако ти беше доволна стопанка на неговото имение, никога нямаше да яздиш през гората в онзи ден и нямаше да станеш чудесна стръв за горските разбойници.

Фиделити се разсмя.

— Знаеш ли, Филип, имам чувството, че никога не сме се разделяли.

Фиделити обви ръце около врата му и се остави да я утешава, да я люлее в прегръдките си като малко дете. Опря буза до грубата тъкан на ризата му и се облегна като на възглавница върху омачканата кърпа около шията му.

Когато Фиделити се събуди, в каютата беше тъмно. Тя лежеше под завивката, издърпана чак до брадичката ѝ. Вероятно е заспала и Филип я е настанил в леглото.

Както си лежеше, Фиделити усещаше лекото полюшване на кораба, носен от спокойните вълни. В такова полюшване минаваше досега пътят им през морето. Морският съд скърцаше и стенеше, от време на време Фиделити дочуваше някакви звуци откъм горните палуби, после откъм долните, а и от своята палуба. Тя лежеше и пред очите ѝ минаваха различни картини, а умът ѝ не успяваше да се справи с връхлетелите я чувства. Облекчението от това, че се е спасила, се вгорчаваше от чувството за вина заради смъртта на Пег, това услужливо, вярно и дружелюбно момиче.

Фиделити мислеше за хората в своя живот — за семейството си, което винаги я бе смятало за свое наказание и огромен товар. Наистина, майка ѝ я обичаше, но ако можеше да промени дъщеря си така, че баща ѝ да я хареса, не би се поколебала. Никодимъс... с две думи, той никога не я беше обичал, търсеше в нейно лице перверзната партньорка и след като тя не успя да му се хареса, я намрази. Братовчедите ѝ се грижеха за нея, но тя подозираше, че го правят главно за да увеличат собствената си популярност в двора. Кралят също не беше безразличен, но кой знае какво щеше да стане, ако тя му беше станала любовница? Може би щеше бързо да му омръзне... А Скайлър... Скайлър беше болката, която изгаряше душата ѝ. Искаше ѝ се да го мрази, мислеше, че ще го презира, но не можеше. Само ако влезеше в този момент при нея...

Тя тръсна глава, за да прогони мислите за Скайлър. Този мъж я беше предал, бе поставил парите по-високо от любовта си към нея. Не бива да мисли за него. Филип... ще мисли за Филип. Но докато стоеше така будна в каютата си посред нощ, мислите ѝ я отвеждаха неизменно към Скайлър.

Тя отметна решително кувертюрата и седна на ръба на леглото. Кракът ѝ потъна в дебелия килим, долната ѝ риза, единствената ѝ засега дреха, която сменяше с ризата на Филип, се плъзна покрай глезените ѝ и ръкавите покриха ръцете ѝ. Все още ѝ беше широка около врата, панделките на шията, на лактите и на китките бяха позахабени, въпреки че ги беше прала. Но все пак тази риза беше чиста и беше единствената дреха, останала от всички, с които онази вечер бе отишла в лондонската кръчма. Роклята и чорапите, както я уверяваше Филип, бяха безнадеждни.

Тя приближи безшумно до вратата, която свързваше нейната каюта с тази на Филип. Дръжката поддаде под ръката ѝ и вратата се отвори. Тя влезе в каютата на Филип и затвори вратата.

Каютата на Филип беше много по-осветена от нейната. Завесите на прозорците бяха отдръпнати и тя видя луната, грейнала над морето от безоблачното небе. Лунната светлина, отразена от водата, осветяваше стаята, а Фиделити си проправяше път през дрехите и принадлежностите, които Филип беше разхвърлял по пода.

Той лежеше в леглото, чаршафът му беше подпъхнат под дюшека. Гъстата му кестенява коса се разстиляше по възглавницата. Спеше по гръб. Беше отхвърлил настрани едната си ръка, китката ѝ бе скрита под възглавницата. Другата почиваше на корема му, пръстите лежах спокойно отпуснати. На устните му трептеше лека усмивка.

Фиделити коленичи до леглото, докосна внимателно една от къдриците, паднала над челото, и я отмести на възглавницата.

— Филип — прошепна тя.

Той се събуди веднага и с бързо движение измъкна ръката си изпод възглавницата, Фиделити се отпусна назад върху килима, стресната от насочения срещу нея лъскав нож.

— Предавам се! — извика тя.

— Фиделити! — Той се изсмя нервно. — Можех да ти прережа гърлото!

— Радвам се, че не го направи!

Тя се изправи, докато той прибираше ножа.

— Всяка нощ ли спиш с тоя меч? — запита тя.

— Не е меч — поправи я Филип, — нож е.

— Добре де, оръжие.

— Да — каза той.

— Случило ли се е нещо? — запита той.

— Не — отвърна Фиделити. — Нищо особено. Събудих се и започнах да си мисля.

— Никога недей да мислиш нощем. После много трудно заспиваш, особено ако мислиш за сериозни неща.

— Тъкмо така стана. — Тя се поколеба за миг, усещайки се плаха и несигурна, после внезапно се изправи и тръгна към вратата. — Лека нощ.

— Лека нощ — каза Филип и се опита да скрие веселостта си.

— Ще се видим сутринта — рече тя.

— Да, утре сутрин.

Тя направи крачка към вратата.

— Надявам се сега да мога да заспя.

— Сигурен съм, че ще можеш.

— Приятни сънища, Филип.

Той се изкиска.

— Приятни сънища, Фиделити.

Тя тръгна отново към вратата и се спъна в ботушите му, които лежах на пода. Падна и бузите ѝ пламнаха в яростна червенина, докато гръмовитият смях на Филип огласяше стаята. Тя се изправи и тръгна с неуверена крачка към вратата, опитвайки се да се справи с дръжката, която тъй лесно бе поддала при влизането ѝ.

— О, Филип! — извика тя, докато той продължаваше да се смее все по-силно.

Фиделити се обърна към него и видя как трие очите си. Взе единия ботуш и го запрати по главата му, но не улучи, защото не беше се прицелила добре. Ботушът профуча близо на метър от него.

— Фиделити.

Тя надникна иззад преплетените пред лицето ѝ длани.

Той протегна ръка към нея.

— Хайде, ела.

— Наистина ли, сър? Наистина ли безсрамието ви не познава граници?

Тя прие обидения вид на придворна дама, получила извънредно неприлично предложение.

— Муцунките ти не важат, миличка — поде той е възможно най-заплашителния моряшки тон, — когато ми стоиш така наред спалнята

посред нощ и луната прозира през ризката ти.

Тя се разсмя и пристъпи, този път по-внимателно, към леглото му.

Филип се отмести назад и вдигна завивките, за да може тя да се пъхне до него в леглото.

— Сър — възкликна Фиделити с престорено негодувание, — не ви ли е срам?

— Никак, ама никак — изсмя се той, издърпвайки още повече завивките от голото си тяло.

Фиделити се пъхна в леглото и изчака Филип да подвие одеялото. После той се надигна на лакът и я прегърна с другата ръка.

— Знаеш ли, Филип — поде тя, галейки ръката му над лакътя, — ти вече за втори път ме спасяваш.

— Удоволствието е мое, мадам — засмя се той.

— Наистина! — натърти тя.

— Знам. Кълна се, когато те срещнах за пръв път в гората в Англия, беше истинско удоволствие за мене.

— И за мене — призна тя.

Той зарови ръка в косата ѝ, която грееше като сребърна в осветената от луната каюта. Вдигна един кичур и го остави да се плъзне през пръстите му обратно на рамото ѝ.

— О, Филип — въздъхна Фиделити.

Тя го прегърна. Здравата му загоряла кожа беше учудващо мека. Плъзна ръце нагоре към раменете му, притегли го към себе си и се изви на дъга към него. Двамата се срещнаха в една дълга и нежна целувка, от която дъхът ѝ спря.

Филип хвана полите на ризата ѝ и я издърпа през главата ѝ. После я пусна на пода до леглото.

Обгорялото му от слънцето тяло разля топлината си върху нейното. Тя изтръпна в очакване, когато той я притисна към себе си. Широките му гърди с гъсти тъмни косми се притиснаха към нейните, ръцете и краката им се преплетоха.

Океанът люлееше кораба нежно и непрестанно. Това движение накара Фиделити да забрави миналото и всички съмнения и страхове, които тегнеха над главата ѝ. Беше намерила удовлетворение в прегръдките на един мъж, на когото бяха платили да бъде неин тъмничар и който за втори път ѝ спасяваше живота.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА

Фиделити седеше, завита в одеяло, понеже нейната риза и тази на Филип съхнеха в наблюдателницата до каютата ѝ. Беше ги изпрала и сега им трябваше малко повече време да изсъхнат. Филип влезе и тя въздъхна.

— Какво става тук? — направи се той на учуден. — Слънцето отдавна е изгряло, а вие, милейди, сте още в леглото!

— Извинете ме, милорд — отвърна тя иронично, — но както изглежда, гардеробът ми съхне доста бавно тази сутрин. — Тя махна кичур коса от рамото си. — Имаш ли някоя друга риза да ми дадеш назаем? Наистина имам нужда от нещо друго, само две дрехи не стигат.

Той се разсмя:

— Вечното оплакване на жените. — Но като видя опечаления ѝ израз, стана по-сериозен. — Ще видя какво мога да направя, миличка. Може би ще измисля нещо.

Наведе се да я целуне, но тя капризно извърна лице.

— А, разбирам! Ще видя какво мога да направя и ако постигна нещо, тогава...

— Тогава и аз ще видя какво мога да направя — довърши тя изречението.

Той пак се засмя и се наведе към нея.

— Ще се постарая, милейди, защото много ми се иска да прекарам една приятна вечер във вашата компания.

Фиделити седеше пред огледалото, което Филип използваше за бръснене, и четкаше косата си. Нейната риза изсъхна преди тази на Филип и тя я облече. Остави четката на масичката и вдигна косата си на темето. Много ѝ липсваха гребените, иглите, панделките и козметиката, които имаше в Уайтхол.

Дочу фамилиарно почукване на вратата между нейната каюта и тази на Филип, където седеше в момента.

— Влез! — извика тя и изтича към вратата.

Отвори я и отстъпи назад изненадана, а Филип влезе триумфално, носейки голям шарен дървен сандък.

— О, Филип? Какво е това?

— Ще разбереш, ако бъдеш така любезна да затвориш вратата.

Фиделити затвори вратата и побърза да се върне при Филип, който сложи сандъка на масата и го отключи. Вдигна внимателно капака и го остави настрана. Тя притаи дъх, като видя вътре купчина разкошен сатен в перленосиво и розово.

Филип извади тържествено едно перленосиво наметало, подплатено с нежнорозов сатен. Разстла го на стола и извади рокля с дълбоко изрязан корсаж, набрана пола и разцепени ръкави, под които трябваше да се подават дантелите. Цепките на ръкавите, също както цепката на предницата на корсажа, бяха пристегнати с перлени закопчалки. След като остави настрана роклята пред изумения поглед на Фиделити, Филип извади една розова брокатена подплата, розова сатенена долна риза и фуста от фина розова дантела.

— О, Филип! — пое си дъх Фиделити. — Откъде взе...

— Още не сме свършили — каза той.

Бръкна на дъното на сандъка и извади парче сатен, в който бяха увити няколко чифта розови копринени чорапи. Имаше също розови дантелени жартиери с перлени закопчалки и сиви пантофки с розови панделки, както и дълги до лактите сиви ръкавици.

— Ето — обяви Филип, сваляйки сандъка от масата, — казах, че ще видя какво мога да направя.

— Ти си магьосник! Вълшебник!

— Не. Капитан — поправи я той.

Фиделити се зарови в невероятно красивите дрехи, доста поомачкани от дългия престой в сандъка.

— Откъде взе всичко това? — запита тя.

— От Лондон — отвърна нехайно Филип.

Фиделити отново го погледна с оня поглед, който Филип вече добре познаваше — поглеждаше го така, когато хуморът му ѝ дойдеше малко множко.

— Всъщност — започна той, докато сядаше на леглото, — това е част от новия гардероб на снаха ми. Поръча го при един лондонски шивач последния път, когато беше там, а аз сега трябваше да ѝ го

доставя. Накарах да го донесат от един от другите кораби, там е натоварено всичко останало.

— Тя няма ли да се разсърди?

— Не. — Филип поклати глава. — Тя е много великодушна жена и няма да направи въпрос за един костюм.

Подпомогната от Филип, който изпълняваше ролята на камериерка, Фиделити съблече старата си долна риза и го изчака да нахлузи през главата ѝ луксозната нова риза от розов сатен. Над нея той надяна розовата дантелена фуста, после подплатата от розов брокат, която щеше да се показва под приповдигнатата пола на сивата рокля. Но преди да облече роклята, тя се сети за чорапите и обувките, седна на крайчеца на леглото и започна да събира богато набраната фуста, за да обуе чорапите.

— Чакай малко, миличка — намеси се Филип. — Остави на мене.

Той коленичи пред леглото, взе крака ѝ на едното си коляно и ѝ обу розовия копринен чорап. После направи същото и с другия крак, а след това закрепил над коленете дантелените жартиери с перлени закопчалки. Накрая обу едната пантофка, но за нейно разочарование беше доста по-голяма от крака ѝ.

— О! — въздъхна Фиделити. — Не стават!

— Няма страшно — усмихна се Филип.

Той извади от джоба си голяма кърпа, разкъса я на две и натъпка всяка половинка в носовете на пантофките. Когато Фиделити пак ги обу, бяха станали по-удобни, а когато завържеше добре панделките, всичко щеше да е наред.

Фиделити стана развълнувана и вдигна ръце, за да може Филип да ѝ облече сивата сатенена рокля. След като я облече, тя оправи деколтето и извади отгоре обточения с ширит край на сатенената долна риза, издърпа подръкавите, за да се виждат през цепките на горните ръкави, оправи и цепката на предната част на корсажа. Най-накрая издърпа надолу и дългите сиви ръкави.

След като Филип закопча от горе до долу задната част на роклята, Фиделити усети, че ѝ е съвсем по мярка. Корсажът беше скроен прилепнал, но беше малко широчък. Може би така е модно, предположи тя. Филип обаче обясни на Фиделити, че снаха му никога не е била толкова слаба като нея. Но независимо от всичко след

седмиците, прекарани в старата ѝ долна риза и тази на Филип, тя би припаднала от радост и пред далеч по-скромна рокля.

— Как ти се вижда? — запита тя, въртейки се бавно пред него.

— Направо си готова за Уайтхол, скъпа — отвърна той с лек поклон.

Фиделити взе наметалото с качулка, което допълваше костюма. Наметна го с размах и го завърза на шията си.

— Е, милорд Уилмингтън, мислите ли, че сега мога да изляза на терасата?

— Бих ви предложил нещо по-добро, госпожо Феърфакс. Искате ли да се разходим по палубата?

Фиделити отвори широко очи.

— По палубата? О, да!

Те излязоха от каютата и за пръв път Фиделити можа да види малко повече от кораба, освен своята каюта и тази на Филип. Качиха се по една стълба и се озоваха на кварталдека^[1]. Фиделити забеляза ескортираните търговски кораби, които плаваха от двете страни на „Вирджиниън“. Видя и как моряците се побутват един друг и сочат към нея. Екипажът май доста я беше коментирал.

Един висок мъж, облечен в тъмносиньо от глава до пети, се приближи към тях и ѝ се поклони дълбоко.

— Фиделити — каза Филип, — позволи ми да ти представя първия помощник на „Вирджиниън“ Джеймз Макрей.

— Мастър Макрей — кимна Фиделити.

Първият помощник се поклони отново.

— Мадам. Приятно ви е да видя, че сте тук и се разхождате. Честно казано, мислехме, че ще последвате другата жена зад борда.

Фиделити се усмихна. Нямахше смисъл да показва скръбта си по Пег. С нищо не можеше да ѝ помогне, а първият помощник не можеше да знае, че е държала на момичето.

— Имаше дни, когато и аз мислех същото, сър.

Първият помощник се поклони отново и се върна към задълженията си. Беше по-възрастен от Филип и изглеждаше достоен за доверие, човек не би се усъмнил в способностите му. Тя се запита защо ли такъв човек не е пожелал да стане капитан на кораб, а се задоволява да бъде само първи помощник.

Докато Фиделити беше на палубата, все се намираха моряци, които да запитат нещо капитана. Филип отговаряше, усмихнат закачливо, представяше тържествено всеки моряк и те се покланяха толкова сърчно, колкото умееха. Когато един моряк, изключително груб на вид, с рошава брада и с кожа, опалена до червено, под дебелия слой мръсотия, се опита да ѝ целуне ръка, другите последваха примера му, а онези, които само ѝ се бяха поклонили, започнаха да си блъскат главите какво да измислят, за да се приближат пак до нея и да повторят постижението му. Фиделити беше учтива и охотно подаваше ръка, без да показва, че ѝ е смешно, като ги вижда да трият ръце в ризите си, преди да поемат нейната ръка, а и от пресилената им учтивост и от обръщенията, изобилстващи с „милейди“ и „уважаемата госпожо“.

Всичко това престана, когато един моряк извика, че вижда в далечината някакъв кораб.

Беше, може би с около една трета по-малък от „Вирджиниън“. Пътуваше сам и Филип започна да го оглежда внимателно.

— Това е флойт — каза той накрая.

— Какво? — запита Фиделити, сложи ръка над очите си и се вгледа в приближаващия кораб, голям почти колкото придружаваните от „Вирджиниън“.

— Флойт, холандски търговски кораб. Пътува без охрана.

Филип започна да дава заповеди и след като „Вирджиниън“ и придружаваните от него кораби си размениха някакви сигнали, „Вирджиниън“ започна да завива и тръгна срещу холандския кораб.

— Прибери се в каютата си — нареди той.

— Какво става? Какво ще правите? — запита тя.

Филип не отделяше очи от холандския кораб, когато един моряк дотича при него и му донесе колан с чифт пистолети и с ножа му.

— Филип! — извика Фиделити. — Недей...

Той се обърна за миг към нея.

— Слез в каютата си или ще накарам да те отнесат там.

Морякът, който беше донесъл оръжията на Филип, се подсмихна.

— На драго сърце бих изпълнил такава заповед, капитане.

Фиделити се обърна и затича надолу по стълбите към каютата си, залости вратата и свали наметалото. Запъти се към покритата наблюдателница, но внезапно се хвана за облегалката на един стол, когато подът под краката ѝ се разтърси от оглушителен оръдеен залп.

Когато успя да стигне до остъкленото пространство извън борда, видя нападнатия холандски кораб, който бързо се приближаваше, без да може да избяга от далеч по-бързоходния „Вирджиниън“. Корабите бързо скъсяваха разстоянието помежду си, но холандецът не се и опитваше да отвърне на канонадата, с която го обсипваше Филип. Това беше само предупреждение, след малко корабите се изравниха.

Флойтът се още не предприемаше нищо в своя защита. Както видя Фиделити, дванадесетина мъже излязоха изпод палубата и застанаха мълчаливо, докато „Вирджиниън“ се приближаваше. Корабите се вкопчиха един в друг и екипажът на „Вирджиниън“ се изсипа като лавина на борда на холандския кораб.

Моряците заизмъкнаха изпод палубата сандъци, кутии и бурета и ги подаваха в ръцете на другарите си, прехвърлили се на борда на „Вирджиниън“. Група моряци държаха под стража екипажа на флойта, размахвайки пистолети и ножове, докато другите методично разтоварваха трюмовете. Когато на борда на холандския кораб не остана нищо ценно, въжетата, свързващи двата кораба, бяха прерязани и „Вирджиниън“ се отдалечи с натъпкани с плячка трюмове, а екипажът му надаваше възторжени викове.

Моряците на холандския кораб с примирен вид се върнаха към прекъснатата си работа, а разстоянието между жертвата и грабителя постепенно започна да расте.

„Вирджиниън“ зави и се върна към своите търговски кораби, които го очакваха. Фиделити скоро загуби флойта от погледа си.

Тази нощ „Вирджиниън“ празнуваше. Част от плячката бяха и бурета с алкохол, предназначени за Нови Амстердам^[2]. Те се паднаха на екипажа. А на Фиделити се падна да се разправя с един раздражен и почти вбесен Филип.

— Но, Филип — настояваше тя, — те не ни нападнаха.

— Не посмяха — аргументира се той. — Екипажът им не беше въоръжен. Тези корабчета плават с екипажи от по петнадесетина души, а ние имаме около сто и петдесет моряци. Десет към едно сме. А на всичкото отгоре тия мързеливи глупаци са толкова алчни за печалба, че се претоварват със стока, а не си правят труда да вземат поне едно оръдие да се защитават.

— Но те бяха просто търговци!

— Холандци. Холандците са ни врагове. Трябваше да ги потопя.

— Статхудерът^[3] на Холандия е племенник на нашия крал.

— И френският крал е братовчед на нашия крал, но не бих имал нищо против да пратя на дъното някой и друг французин.

— Ти си пират.

— Аз съм агент на брат си. А той е търговец. Защо, мислиш, сме предприели това пътуване? Във всеки случай, не за да не оставяме ония два кораба да пътуват самички, уверявам те!

— Не искам повече да говоря за това.

Филип кимна.

— И аз не искам. Предполагам, че тъй като е крадена стока, ще откажеш и това?

Той извади от джоба си малък пакет и го пусна в скута на Фиделити, която беше седнала на един стол.

Тя го отвори и намери разкошен комплект от сапфири в златен обков — висулка на верижка, обици, две гривни и пръстен. Фиделити се досети, че Филип ги е избрал специално за нея, защото щяха да ѝ отиват. Но би било непочтено да ги приеме. Тя протегна пакета към него.

— Благодаря ви, сър — каза тя меко, — но не отиват на роклята ми.

— Благодаря ви, сър — имитира я Филип, — но не отиват на роклята ми. — Той хвърли ядосано пакета на масата. — По-добре ги хвърли в морето, все едно ми е. — И се поклони подчертано официално. — Ваш слуга, мадам.

Без да дочака отговора ѝ, той излезе през вратата, която свързваше каютите им, и за пръв път, откакто бяха прекарали заедно нощта на кораба, тази врата се затвори.

Фиделити се разкъсваше между желанието да иде при него, за да се помъчи да изглади различията, и възможността да си легне и да се надява, че утре всичко ще бъде забравено. Реши да си легне.

Уви отново сапфирите и ги пъхна на дъното на едно чекмедже в сандъка, където лежаха старата ѝ долна риза, сега използвана за нощница, и ризата на Филип, Фиделити извади нощницата, сложи я на леглото и посегна назад, за да откопчае кукичките на гърба на роклята. Но те бяха скрити по такъв начин, че роклята можеше да се закопчава и откопчава само от друг човек, например от камериерка. Имаше възможност да я изхлузи през главата, понеже деколтето беше

достатъчно широко, макар че беше пристегнато, но талията беше плътно прилепнала и гърдите и раменете ѝ нямаше да минат. Не можеше да се съблече сама — или трябваше да спи с новата си рокля, или да помоли Филип за помощ.

Тя почука плахо на вратата между каютите.

— Какво има? — чу се сърдитият глас на Филип.

— Може ли да вляза?

Зад вратата се чуха стъпки, тя се отвори и Фиделити видя Филип. Беше по риза и държеше в ръка корабния дневник. Зачака с въпросително вдигната вежда.

— Моля те да ми помогнеш — каза тя кротко.

— За какво?

Фиделити тупна нетърпеливо с крак.

— Не мога да се измъкна от тая проклета рокля!

Филип я изгледа, отметна глава и се разсмя подигравателно.

— Не намирам нищо смешно — рече тя с леден тон.

Обърна се с гръб към него и зачака нетърпеливо, докато той откопчаваше една по една мъничките кукички на гръба на роклята. Тя беше притеснена и ядосана — по-скоро на себе си, отколкото на него, задето ѝ се беше присмял. Когато Филип разкопча всичките кукички, тя изтърси едно сухо „благодаря“ и затвори вратата под носа му. Това я изпълни донякъде с удовлетворение, докато не чу отново смеха му и стъпките, които показваха, че се връща към писмената си работа над дневника.

Фиделити беше все още сърдита, когато се пъкна в леглото и дръпна завивките до брадичката си. Настроението ѝ не се подобри и когато чу как Филип, чието легло имаше обща стена с нейното, си тананика весело, докато се приготвя за сън. Струваше ѝ се, че той е спечелил тази битка благодарение на едно нечестно предимство. Дълго не можа да заспи.

[1] Кватердек — офицерската палуба. — Б.пр. ↑

[2] Нови Амстердам — холандска колония, основана през 1626 г. на южния бряг на остров Манхатън; по-късно продадена на Англия. — Б.пр. ↑

[3] Статхудер — наследствена титла, носена отначало от управителя на всяка провинция, после от военния ръководител на

Обединените нидерландски провинции, специално от принцовете на Оранската династия. — Б.пр. [↑](#)

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ВТОРА

Корабът се клатеше силно и дъждът се стичаше на криволици по стъклата на прозорците в каютата на Фиделити. Валеше от два дни и влагата като че ли проникваше чак в костите ѝ.

Тя лежеше на леглото и прелистваше разсеяно книгата, която беше почнала да чете преди няколко дни. Спускащата се вечер, не потъмна от мрака на забуленото в облаци небе от предишните два дни, скоро щеше съвсем да ѝ попречи да чете. Не че особено много ѝ се четеше, беше прочела доста от книгата, но ако някой я попиташе за какво се разказва, едва ли би могла да каже.

Тя въздъхна и стана от леглото. Запъти се към библиотечната да остави книгата. Когато затвори остъклената вратичка, чу вратата на каютата на Филип да се затваря, чу и стъпки, заглушени от килима на пода.

— Филип? — повика тя, приближавайки се към отворената врата между двете каюти.

Беше облечена в старата си долна риза. Рядко слагаше сивата сатенена рокля, само когато излизаше на палубата. Искаше да я пази за деня, когато се срещне с близките на Филип. Ако трябваше да посрещат неканена гостенка в дома си, нека поне да бъде представителна. Пък и не искаше снахата на Филип да си мисли, че е съсипала един от новите ѝ лондонски тоалети.

Филип събличаше измокрените от дъжда дрехи и ги хвърляше на купчина на пода.

— Филип! — извика Фиделити. — Тия мокри дрехи ще съсипят килима!

— Ъхъ! — измърмори той, дръпна уморено кувертюрата и се напъха в леглото.

— Ама ти си мокър!

Фиделити беше самата загриженост. Грабна една кърпа, коленичи до леглото и почна да търка мократа му коса. Отметна завивките и взе да разтрива кожата му, по която блестяха ситни

капчици. Накрая го зави до брадичката. Положи ръка на челото му и се стресна от топлината, която излъчваше.

— Филип, да не си болен?

— Не — усмихна се той едва-едва. — Просто съм уморен.

— Тогава ще те оставя. — Тя стана нерешително от леглото. —

Нали ще ме извикаш, ако ти стане лошо през нощта?

— Да, ще те викна.

— Обещай ми, че ако ти стане лошо, ще ме повикаш, нали?

— Да, Фиделити, обещавам.

— Добре, щом казваш.

— Ъхъ.

— Филип...

Фиделити!

Лека нощ, Филип.

Тя излезе от стаята и затвори междинната врата, за да е сигурна, че няма да го събуди, ако шуми. Искаше да поговори с Филип за семейството му, за да знае какво ще прави по-нататък, когато се срещне с тях, но не можеше да го лиши от съня му. В края на краищата, той беше капитанът и сънят му беше необходим много повече, отколкото на нея ѝ беше необходимо да чуе какво би могло да се случи в някой бъдещ момент.

Дъждът ги преследваше, не искаше да ги пусне от ноктите си. Фиделити стоеше в каютата си, разхождайки се неспокойно насам-натам, понякога сядаше и почваше да наблюдава дъжда. Прекарваше цели часове отвън на наблюдателницата, понякога четеше там, понякога размишляваше над превратностите на съдбата, които я бяха сполетели, след като в онази бурна вечер Хенри и Дивайна Феърфакс бяха довели Скайлър Пиърпойнт във Феърфакс Хауз.

Мислеше за Скайлър. Дали е щастлив с жена си? Струваше ли си да се прави на обаятелен съпруг, който продава своята привлекателност срещу пари, с които да осъществи мечтите си?

Мислеше за него много по-безстрастно, отколкото си беше представяла, че ще е способна. Когато узна за женитбата му в Лондон, се почувства оскърбена, гордостта ѝ бе накърнена. Сега го разбираше. Нима Барбара Палмър не бе постъпила така с нея само за да се защити? Как щеше да постъпи тя самата, ако бяха заплашени най-съкровени ѝ цели и най-големите ѝ ценности?

Как ли се чувстваше Скайлър? Тя се взираше в дъжда и бушуващото море зад стъклата и не преставаше да мисли за него. Тяхната любов беше възвишена. Скайлър беше идеалният мъж, съвършен образец на галантен млад кавалер. Сега този образ бе пострадал малко, но мъжът не бе престанал да съществува. Макар да бе ужасно наскърбена, Фиделити мислеше какво ли би станало, ако той отново се появи в живота ѝ. Ако пак я пожелае. Не само старите рани стояха между тях. Между двамата сега стоеше и Филип.

Часове минаваха, а тя не преставаше да мисли за чувствата си към Скайлър. Вратата се отвори и в каютата влезе Филип.

Тя усети как се изчервява, като че ли я бяха хванали да върши нещо неприлично. Дължеше всичко на Филип. Дължеше му живота си. Какво щеше да стане с нея, ако в онази нощ я бяха предали на друг, а не на него? Ако бе попаднала в ръцете на някой капитан, който се интересува само от парите на Барбара и Никодимъс? Те навярно не бяха мислили какво ще стане с нея, след като я оставят на кораба или след като стигне в Америка. Някой непочтен човек сигурно нямаше и да се замисли дали тя ще стигне там най-малкото жива. Можеше да полети към дъното заедно с Пег. Можеше да попадне в ръцете на човек, който няма да се поинтересува жива ли е или мъртва. Тя се втренчи в сивото студено море. Господи, какво ли е да те хвърлят там жив!

Фиделити потръпна и взе да разтрива внезапно настръхналата кожа по ръцете си. Чу как вратата на нейната каюта се отваря и веднага пропъди мрачните мисли за миналото. Компанията на Филип решително ѝ беше по-приятна.

Тя седеше пред прозорците, които гледаха към морето. Покани го да седне на другия стол с лице към нея. Последните няколко дни беше стояла съвсем сама. Филип имаше много малко време за нея. Той седна и въздъхна уморено.

— Не си доспиваш — каза тя.

— Никой не си доспива — сви рамене Филип. — Дано това дяволско време да се оправи.

— Колко имаме още до Вирджиния?

Той пак сви рамене.

— Три дни. Или пет — зависи от времето. Ако се проясни и духне попътен вятър, можем да наваксаме малко от това, което сме

загубили.

— Какво ще кажат за мене брат ти и снаха ти?

Този въпрос я занимаваше непрекъснато и ставаше все по-важен, колкото повече се приближаваха към Вирджиния.

— Нищо няма да кажат. Ще бъдат щастливи, че племенницата ми ще си има компания.

— Дъщеря ли имат?

— И син. Дъщерята е на седемнадесет, казва се Хенриета. Синът е на четиринадесет, името му е Чарлз, както забелязваш, наречени са на покойния крал и на неговата кралица.

— Как изглежда Хенриета?

— Съвсем обикновено, не особено красива. Бих казал, нещастно омъжена.

— На седемнадесет и вече нещастно омъжена!

Филип се засмя.

— Ти на колко беше, когато се омъжи за Никодимъс Крайтън?

— На седемнадесет — изчерви се Фиделити.

— Омъжена е за един младеж на име Джон Хингам, плантацията на родителите му е нагоре по течението на реката, точно до тази на Едмънд.

— Едмънд?

— Брат ми. Снаха ми се казва Ан. — Явно обичаше да говори за тях. — Едмънд е на тридесет и пет години, почти пет години по-голям от мене. Ан е почти колкото него.

— Много млади са се оженили.

— Да, ожениха се през войната, не беше разумно да се изчаква в ония времена.

— Но ти не си се оженил.

— Никъде не съм се задържал дълго, за да си намеря подходяща жена, а и животът ми не беше такъв, че някоя да поиска да го сподели с мене.

— Сигурен ли си, че семейството ти ще има къде да ме настани?

Той се разсмя.

— Сигурно си се наслушала на разни истории колко дива била Америка, колко примитивна. Едмънд и Ан имат прекрасна къща — Уилмингтън Хол. Имението им е около двеста акра първокласна земя.

И в Англия трудно би се намерил по-величествен и по-съвременен дом от този.

— Значи няма да имат нищо против да приемат една гостенка?

— Почти няма ден, в който някой да не им гостува. Семействата, които живеят по реката, непрекъснато си ходят на гости. Свекърът и свекървата на Хенриета, например, идват често.

Когато спомена за свекъра и свекървата на племенницата си, тонът му се промени.

— Оставам с впечатлението, че не харесваш много Джон Хингам — отбеляза Фиделити.

— Не съм си представял, че Хенриета ще се омъжи за такъв като него. Не и че Едмънд може да се съгласи на този брак. Момчето е красиво, но изглежда глуповато, от сорта на ония, които можеш да видиш в Уайтхол — мислят само за модните дрехи и за къдриците на перуките си. Струва ми се, че тъкмо външността му е привлякла Хенриета. Той ще наследи плантацията на баща си и се задоволява да чака този ден, без да върши нищо съществено. Затова убеди Хенриета да живеят в дома на брат ми. Ако се преместят при родителите му, ще трябва да се захване с нещо. А така само стои със скръстени ръце и прекарва цели дни в разни развлечения.

— Може и да съм го срещнала в двора — засмя се Фиделити.

Филип кимна.

— Със сигурност си срещала негови подобия. Сама ще се убедиш, когато престане този проклет дъжд.

Дъждът не преставаше. Макар корабът да напредваше много бавно — по-бавно, отколкото в хубаво време, — той все пак се движеше упорито към набеязаната цел и колкото повече се приближаваха до сушата, толкова по-нервна ставаше Фиделити.

Тя се събуди през нощта, без да може да разсее обхваналите я съмнения. До нея лежеше Филип, заспал дълбокия праведен сън на преуморен човек. Но тя не можеше да спи. От време на време ставаше и отиваше в своята каюта, където можеше да се разхожда нагоре-надолу, без да рискува да го събуди.

След четири дни дъждът спря. Утринната зора изгря над ветровитото море, Фиделити чуваше как Филип си тананика весело, докато се облича. Той поне се радваше, че дъждът е престанал. А Фиделити изпита чувство на прикрита вина заради желанието си

дъждът да не спира. Мислеше за моряците, които работеха на открито в лошото време и спяха с мокрите дрехи, с които бяха изкарали целия ден. Но колкото и да беше егоистично от нейна страна, тя следеше недоволно как корабът преодолява миля след миля, доближавайки я към Вирджиния и Уилмингтън Хол.

Филип влезе при нея, облечен и готов за работа. Изглеждаше по-свеж и по-весел, отколкото го бе виждала последната седмица.

— Е, миличка — каза той бодро, — чака ни тежък ден!

— Наистина ли? Защо така?

— Ако времето се задържи така, с попътния вятър, ще стигнем във Вирджиния преди мръкване!

— О, колко хубаво!

Той усети липсата на ентузиазъм в гласа ѝ и я стрелна с хитра усмивчица.

— Нали не се притесняваш вече? Обясних ти, че няма за какво да се тревожиш. — Наведе се и я целуна по косата. — Ще те харесат, обещавам ти.

Целуна я пак и тръгна към палубата. Но грешеше, мислейки, че е успял да убеди Фиделити.

Тя започна да се приготвя за срещата е роднините на Филип с вида на осъден, когото хората ще видят за последен път от платформата на ешафода. Напълни ваната и изми косата и тялото си. После седна до отворения прозорец, който гледаше към кърмата, и започна да четка косата си, сушейки я на следобедното слънце. Как искаше да има някаква козметика или поне две-три игли за коса! Но може би ще я посрещнат по-добре, ако изглежда така, сякаш има нужда от помощта им.

Можеше да слезе на брега и по риза. Тогава сигурно щеше да събуди милосърдието им, а несъмнено и някои други чувства у Едмънд Уилмингтън. Мисълта я накара да се разсмее. Така със сигурност нямаше да получи гостоприемството на Ан Уилмингтън!

Отвори гардероба и погледна сивата сатенена рокля, която висеше там заедно с аксесоарите си. Щеше ли да бъде искрено гостоприемството на Ан Уилмингтън, ако види някаква съвсем непозната жена, накипена в една от новите ѝ рокли? Стомахът ѝ пак се сви в нервни спазми. Не си струваше да се притеснява, укори се Фиделити. Решително отхвърли всякакви мисли за предстоящи

неприятности — нямаше смисъл да се терзае. Но мисли за други неприятни неща нахлуха в ума ѝ.

Фиделити събра всичкия си кураж и започна да се облича. Успя криво-ляво да се справи със закопчалките на жартиерите и с панделките на обувките. Но нямаше как да си закопчае роклята. Точно както не беше могла онази вечер да я разкопчае, така сега нямаше начин да я закопчае сама, без помощта на Филип. Затова седна внимателно на един стол и зачака той да дойде, за да го помоли отново за помощ.

Слънцето слизаше към хоризонта, превръщайки се в огромен оранжев диск. Филип повика Фиделити на палубата. Беше слязъл преди това в каютата ѝ и ѝ беше помогнал да закопчае роклята. А когато си тръгна, Фиделити сгъна старата си долна риза, вече съвсем изтосена, и я сложи в големия сандък, откъдето бе извадила сивата рокля. Увити във втория чифт копринени чорапи, в сандъка намериха място и сапфирите, които Филип ѝ беше подарил. Имуществото ѝ едва закриваше дъното на големия дървен сандък, но поне не беше съвсем без нищо.

Тя излезе на кварталдека и усети как ветрецът подръпва роклята и гали лицето ѝ. Беше скрила цялата си коса под качулката, за да не се разроши.

— Фиделити! — извика я Филип от задната палуба.

Тя изкатери стъпалата и се облегна на перилата до него.

— Виж! — той вдигна ръка и посочи към хоризонта.

В лъчите на залязващото слънце пред тях се очертаваше земя. След повече от два месеца плаване те приближаваха към целта си.

Моряците ликуваха, Филип беше развълнуван, а Фиделити бе обзета от страх. Но независимо какво беше настроението им, несъмнено приближаваха към дома.

ЧАСТ ЧЕТВЪРТА
ВИРДЖИНИЯ

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА

Уилмингтън Хол беше разположен на един голям нос, който се врязваше в река Йорк недалече от залива Чизапийк.

„Вирджиниън“ и двата търговски кораба се поклащаха, закотвени в частното пристанище на имението.

Бяха пристигнали по тъмно, но стотици факли осветяваха нощта, докато моряците сновяха около корабите. Филип наглеждаше разтоварването и от мястото, където се намираще, Фиделити видя как един мъж отива при него.

Знаеше, че това трябва да е брат му — Едмънд, барон Уилмингтън. Бяха почти еднакви на ръст, приличаха си много по цвета на косата и кожата. Различаваха се едва забележимо — Филип беше красив, а брат му по-скоро изискан, но и двамата бяха много привлекателни мъже.

Тя разглеждаше внимателно барона, когато видя, че Филип сочи към нея. Брат му се обърна да я види. Тя се направи, че гледа как разтоварват корабите, и се обърна чак когато обутите им в ботуши крака заизкачваха стълбата към задната палуба.

— Фиделити — каза Филип, — позволи ми да ти представя брат си, барон Уилмингтън. Едмънд, това е Фиделити Феърфакс.

Баронът се поклони изискано, а Фиделити направи реверанс.

— Добре дошла в Уилмингтън Хол, госпожо Феърфакс. Филип ми разказа колко драматично е било пътуването ви. Сигурно сте много уморена. Позволете ми да ви съпроводя до къщата, където ще можете да се освежите.

Фиделити погледна към Филип.

— Не искаш ли да те изчакам?

Филип поклати глава.

— Ще бъда тук до късно през нощта. По-добре върви с Едмънд. Ще се видим утре.

— Добре — съгласи се тя. — Лека нощ, Филип.

— Аз ще съпроводя дамата, сър — чу тя глас зад гърба си.

Фиделити се огледа и за момент помисли, че е попаднала в Каменната галерия на Уайтхол.

Джон Хингам, съпругът на Хенриета, дъщерята на Едмънд Уилмингтън, бе застанал на задната палуба на „Вирджиниън“.

Фиделити прие ръката, която ѝ предложи баронът, двамата слязоха от кораба и тя изведнъж се олюля, когато стъпи на пътеката.

— О — възкликна тя изненадана, — извинете.

— Не се притеснявайте, драга — каза той. — Не бяхте ли неуверена, когато за пръв път стъпихте на кораб?

— Така е — призна тя.

— Ако на кораба сте успели да се приспособите към движението, значи сега трябва да се приспособите към отсъствието на движение.

— Да, сигурно е така... — започна тя, но спря, виждайки как някаква фигура тича към тях по слабо осветената пътека.

— Чарлз! — викна Едмънд.

Фигурата спря изведнъж на чакълестата пътека. Когато се приближи, Фиделити видя, че това е младо момче, на около четиринадесет или петнадесет години — племенникът на Филип, Чарлз.

— Да, сър — изрече момчето.

— Върви, недей да тичаш. Корабите няма да изчезнат, докато стигнеш там.

— Но чичо Филип... — започна хлапакът.

— Ще бъде там, когато пристигнеш. Кажи добър вечер на гостенката ни — това е госпожа Феърфакс, приятелка на чичо ти Филип.

Фиделити направи реверанс, а момчето се поклони.

— Приятно ми е да се запозная с вас, госпожо — каза той.

— На мене също, сър.

След като приключи с официалните поздрави, Чарлз се поклони на баща си и тръгна отново към пристанището. Измина няколко крачки и отново хукна да тича, изчезвайки бързо зад завоя на обраслата с дървета алея.

— Много хубаво момче — обърна се Фиделити към барона.

— Той е нашата гордост — каза баронът. — А това ме навежда на мисълта, че трябва да ви се извиня.

— Да се извините?

— Понеже съпругата ми не е тук. Една жена в съседната плантация се разболя. И тъй като е много добра приятелка на жена ми, лейди Уилмингтън отиде да наглежда домакинството ѝ, докато тя се оправи. Съжалявам, че не е тук да ви посрещне. Мисля, че би искала да е тук.

— Моля ви, не се извинявайте. Няма защо да се притеснявате как ще настаните неочакван и неканен гост.

— Всеки гост на брат ми е и мой гост. Ще пратя някого утре сутринта да доведе жена ми.

Те стигнаха до края на обраслата с дървета алея и излязоха на разчистеното от растителност пространство, сред което се извисяваше Уилмингтън Хол.

Светлината от множеството факли, закрепени по цялата ширина на фасадата, позволяваше на Фиделити да види колко голяма и внушителна е сградата. В миг от главата ѝ се изпариха всички предубеждения относно примитивните условия на живот, които предполагаше, че ще намери в Америка.

Уилмингтън Хол беше на два етажа и ширината му съвсем малко надвишаваше дължината. Редица високи тавански прозорци отваряха изглед от стръмния покрив. Над тях стърчаха четири масивни комина, а входът представляваше красив бял портик, който стигаше до равнището на втория етаж. Белите колони и капациите на прозорците контрастираха красиво с тъмните тухлени стени.

Когато приближиха къщата, един слуга, облечен в тъмносиньо, отвори входната врата и се поклони на Фиделити и барона, докато те влизаха във фойето. То беше осветено от един-единствен масивен многораменен свещник, поставен върху масичка, която стоеше срещу началото на голямото стълбище. Пламъчетата на свещите хвърляха леки отблясъци върху тъмната орехова ламперия по стените. Освен голямата врата, през която бяха влезли, във фойето имаше още три врати. Една от тях се отвори и Фиделити зърна красива малка приемна, тапицирана в зелено и осветена от кристален свещник. На вратата застана млада жена — това беше Хенриета, племенницата на Филип, облечена в жълта сатенена рокля.

Хенриета спря на вратата, изненадана от появата на Фиделити, хванала под ръка баща ѝ.

— Хенриета — каза баронът, когато девойката влезе във фоайето, — това е гостенка на чичо ти Филип. Госпожо Фиделити Феърфакс, това е дъщеря ми Хенриета Хингам. Запознахте се със съпруга ѝ на кораба.

— О, да — усмихна се Фиделити. — Радвам се да се запозная с вас, госпожо Хингам.

— Аз също, госпожо Феърфакс.

— Моля те, заведи гостенката ни в нейната стая — разпореди се Едмънд. — Мисля да я настаним в синята спалня.

— В синята ли? — отвори широко очи Хенриета.

— Хенриета — каза строго баща ѝ.

Хенриета направи малък реверанс.

— Да, татко.

Фиделити също направи реверанс пред барона, а той ѝ се поклони и тръгна към входната врата, отворена навреме от слугата.

— Седли — каза Хенриета.

Слугата се обърна и зачака заповедите ѝ.

— Иди на кораба и донеси багажа на госпожа Феърфакс. И на чичо ми също.

— Да ида на кораба ли, госпожо? — смая се лакеят.

— Добре де, прати някого. — Когато мъжът изчезна, Хенриета поклати глава. — Пази Боже домашният слуга да върши работата на дворните слуги!

— Видях много хора, които работеха на кораба — отбеляза Фиделити, докато едно момиче в простичка зелена рокля, повикано от Хенриета, вземаше наметалото ѝ.

— Това са докерите. Има и роби, които работят на тютюна.

— Роби?

— Да, нали знаете — чернокожи, докарани от Африка.

— Наистина ли?

Фиделити беше изумена. Досега само веднъж през живота си беше виждала чернокож — едно джудже, слуга на съпругата на френския посланик в английския кралски двор. Където и да отидеше, предизвикваше невиждана сензация.

— Колко роби имате?

— Ако сметнем и докерите, които не са роби, а само наемни работници, стават около двеста души.

— Двеста! — Фиделити тръгна след Хенриета, прекоси фоайето и се заизкачва по стълбите, плъзгайки ръка по красиво резбования парапет. — Толкова много роби ли са необходими за обработване на тютюна?

— Да — потвърди Хенриета. — Баща ми смята да купи още.

— Боже Господи! — възкликна Фиделити. — Не мога да си представя подобно нещо! Баща ми имаше само дванадесетина слуги да му помагат в земеделската работа.

— Баща ви земевладелец ли е?

— Да. — Фиделити също стигна до площадката и тръгна подир Хенриета по дългия коридор.

Той водеше към другия край на къщата. В дъното се виждаше висок прозорец с объл свод, през който проникваше светлината на горящите отвън факли. Коридорът се осветяваше от свещници, закрепени на равни интервали по дължината на стените му. Двете отминаха няколко врати и Хенриета посочи към една от тях.

— Оттук се влиза в стаята на съпруга ми и в моята. Искаше ми се да си имаме собствен дом, но сигурно трябва да почакаме.

Когато стигнаха до една врата почти в края на коридора, Хенриета я отвори и двете се озоваха в стая, тапицирана в бледосиньо.

Фиделити влезе и се огледа. Стаята беше голяма, двата високи прозореца гледаха към поляната пред къщата. Виждаше се и светлината на горящите навън факли — не само тези по фасадата, но и по пътеката към пристанището. Фиделити се обърна към Хенриета, която палеше свещите край леглото. После запали двете свещи в калаения свещник над камината, срещу него, и другата до прозореца. Завесите на голямото легло бяха от син и бял брукат. Килимът беше тъмносин с втъкани фигури в бледосиньо и бяло. Три врати, също боядисани в бяло, блестяха наред стените. Хенриета отвори едната и Фиделити видя доста големичък килер. Отваряйки третата врата, Хенриета се изкиска. Фиделити надникна и се намери в стая, тапицирана в бледозелено.

— Чия е тази стая?

— Не се ли сецаш? — засмя се Хенриета. — На чичо ми Филип! И отново се изкиска.

Вратата към коридора се отвори и влезе една слугиня. Тя взе грейката от камината и след малко я донесе напълнена с разжарени

въглени. Стъкна сръчно огъня в камината и стаята на Фиделити започна да се затопля.

— Ели — обърна се Хенриета към слугинята, — донеси топла вода и кърпи на гостенката ни. Гладна ли сте? — обърна се тя този път към Фиделити. — Мога да ви донеса нещо от кухнята.

— Не, благодаря. Не чувствам никакъв глад.

Хенриета махна на слугинята да си върви и започна да развежда Фиделити из стаята. Показа ѝ бюрото с принадлежностите за писане, перата и мастилницата.

На вратата се почука. Влезе един слуга, носещ шарения дървен сандък, в който Фиделити прибираще сивата си рокля. Постави го на шкафчето при леглото, поклони се на дамите и излезе.

— Къде е останалото? — запита Хенриета.

Фиделити вдигна рамене.

— Това ми е всичкият багаж.

Хенриета се приближи към сандъка, отвори капака му и надникна. Видя старата долна риза на Фиделити и ризата на Филип.

— Напуснах Англия по-скоро неочаквано — обясни Фиделити. — Нямах време да си приготвя багажа.

На устните на Хенриета напираха въпроси, но нещо в държанието на Фиделити и подсказа, че е рано да отегчава с ненавременно любопитство току-що родилото се между тях приятелство. Внезапно тя щракна с пръсти:

— Имам нещо, което ще ви свърши работа!

Хенриета изхвърча от стаята и Фиделити чу как стъпките ѝ бързо се отдалечават по коридора. После някаква врата хлопна и не след дълго стъпките отново се приближиха към нейната врата.

Хенриета влезе в стаята, размахвайки част от някаква пурпурна дреха, а подир нея влезе една слугиня с леген, пълен с вода, и две кърпи. Тя сложи всичко, което носеше, на скрина с чекмеджетата, напълни с въгленчета грейката, дръпна кувертюрата и завивките и прокара грейката по целия долен чаршаф. Слугинята вършеше педантично работата си, а Фиделити се чудеше какво ли е това, което Хенриета държи в ръцете си и явно изгаря от желание да ѝ го покаже. Накрая слугинята свърши и Хенриета я отпрати с махване на ръката.

Когато останаха сами, Хенриета разгъна пред Фиделити дрехата, която беше донесла от своята стая. Беше нощница от пурпурна

коприна, обточена с широка набрана кремава дантела.

— О, Хенриета, колко е красива! — възкликна Фиделити.

— Радвам се, че ви харесва — каза Хенриета. — Искам да я вземете!

— О, не — протестира Фиделити. — Не мога! Тази рокля, с която съм облечена, е на майка ви. Филип я взе за мене от новия ѝ гардероб.

Хенриета се сдържа да не зададе въпросите, които това изречение предизвика.

— Няма значение — настоя тя. — Вземете я. Много повече ще отива на вашата коса, отколкото на моята!

Фиделити трябваше да се съгласи. Макар да бяха с еднакъв ръст и подобно телосложение, косата на Хенриета имаше съвсем обикновен кафяв цвят — не беше нито златиста, нито кестенява. Пламъчетата на свещите не се отразяваха в нея и яркият пурпур на нощницата сигурно щеше да я прави още по-безцветна.

Тя прие с благодарност нощницата и видя как очите на Хенриета светнаха от удоволствие. Стори ѝ се, че младата жена жадува да намери приятелка и много иска да се сближи с нея.

След като спусна завесите на прозорците, Хенриета помогна на Фиделити да свали роклята, фустата и долната риза и ги окачи в килера, докато Фиделити слагаше обувките си в едно чекмедже и прибираше чорапите и жартиерите в шкафчето до леглото. Тя извади от сандъка ризата, която Филип ѝ беше дал, и старата си долна риза и бързо ги прибра в едно чекмедже, преди Хенриета да успее да ги разгледа по-отблизо. Сложи другите чорапи в чекмеджето при онези, които току-що бе свалила от краката си, и пхна пакета със сапфирите сред старите си дрехи.

Хенриета ѝ помогна да облече леката като перце копринена нощница, която се спусна чак до петите ѝ. Беше богато набрана и докосваше ефирно краката и тялото ѝ, а леките ръкави галеха ръцете ѝ.

— Красива е — каза тя на Хенриета.

Фиделити отиде пред огледалото в ъгъла на стаята, вдигна нагоре косата си и я разпусна върху пурпурната коприна. Контрастът беше поразителен — трябваше да признае, че Хенриета има право.

Домакинята пак излезе и след малко се върна със златен гребен и четка, Фиделити пусна косата отпред на раменете си и прекара гребена

през нея. После я отметна на гърба. Хенриета взе гребена и започна да я реши.

— Толкова ви завиждам — въздъхна тя.

— За какво?

— Защото сте красива. — Фиделити се наклони да протестира, но Хенриета поклати глава. — Не, знаете, че е така. Баща ми казва, че съм хубавичка, Джон също, но знам, че всъщност не е вярно. Виждам как Джон гледа другите жени, после гледа мене и знам, че ни сравнява.

— Но той е ваш съпруг.

Хенриета вдигна рамене. Усмихна се и смени темата.

— Идвате от Англия, нали?

Фиделити кимна.

— Ще ми разкажете ли? Бях много малка, когато родителите ми заминаха за Холандия. Бях само на петнадесет години, когато напуснахме Холандия, след като баща ми научи, че именията му са продадени. Разбираше, че няма полза да се връщаме в Англия. Там беше пълно с бедни благородници като нас.

— Значи баща ви е създал всичко това само за две години? — Фиделити посочи с жест плантацията.

— Не съвсем. Купи плантацията от друг човек. Но я разшири доста много, а и има големи успехи като предприемач...

— Разбирам. Той е... — Фиделити сподави една прозявка и Хенриета скочи на крака.

— О, съжалявам! Не ви оставям да спите!

Фиделити я увери, че не ѝ се спи, но не съжали особено, когато Хенриета ѝ пожела лека нощ. Никога не беше имала близки приятелки и намираше, че е доста трудно да се държи откровено, както сигурно би искала Хенриета.

Фиделити наля вода от каната и се изми над легена. Избърса лицето и ръцете си с една от меките кърпи, прозявайки се сладко. На вратата се почука. Момичето, което беше донесло водата, влезе в стаята и с реверанс отнесе нещата за миене.

Фиделити остана сама. Духна всички свещи и застана за миг пред пламтящия огън в огнището. После отиде до прозореца и отново се вгледа в далечните огънчета на факлите, осветяващи пристанището. Филип беше някъде там. Сигурно е уморен. Тя огледа стаята, която ѝ

бяха предоставили, и в сърцето ѝ се надигна вълна от благодарност към този мъж, който я беше довел тук през океана в този спокоен дом.

Тя спусна завесите, отправи се към леглото и се пъкна между затоплените завивки, леко ухаещи на лавандула. След няколко мига заспа дълбоко и спокойно.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

— Филип — каза Фиделити, седнала на ръба на леглото му, — какво си разказал на брат си за мене?

Той се засмя, посегна към ръката ѝ и я взе в своята.

— Казах му, че си братовчедка на граф и графиня Уиндам, че си била в двора и кралят много те е харесал, а неговата любовница организираща заедно с други хора заговор, за да те премахне от пътя си, и случайно аз съм бил онзи, с когото решили да се свържат, за да те пратят в Америка. Всичко е истина, нали?

Фиделити кимна.

— Да, истина е. Но не си споменавал за Никодимъс, нали?

— Ти искаш ли да им кажа за него?

— Не!

Тя се усмихна на Филип. Чувстваше, че опасностите, която я застрашават в Англия, включително и Никодимъс, са вече зад гърба ѝ. Тя се намираше в Уилмингтън Хол, почти на половин свят разстояние от Лондон и от дворцовите интриги.

Стаята на Филип беше мебелирана почти като нейната, но някои едва доловими разлики показваха, че това си е собствената му стая. Утринното слънце грееше ярко зад зелените кадифени завеси, но понеже бяха много дебели, помещението тънеше в полумрак. Докато стаята на Фиделити беше боядисана и тапицирана в синьо и бяло, тази на Филип пък беше в зелено и кремаво.

— Толкова съм ти благодарна, Филип — поде тя.

Той поклати глава и докосна устните ѝ.

— Няма защо.

Фиделити целуна пръстите му, наведе се над него и го целуна леко. Той я прегърна и точно тогава Фиделити чу как някой чука на външната ѝ врата.

— Фиделити! Фиделити? — през отворената междинна врата между нейната стая и тази на Филип се чу гласът на Хенриета.

— Хенриета е — въздъхна Фиделити.

— Какво мислиш за нея?

— Много е сладка и иска непременно да се сприятелим — каза Фиделити. Почукването се повтори. — И умее да избира най-неподходящите моменти. — Тя го целуна и се изправи. — Струва ми се, че трябва да я пусна да влезе.

Фиделити се върна в стаята си, затвори междинната врата и отвори на Хенриета.

Отстъпи настрана изненадана, когато Хенриета влезе заедно с две прислужнички. Те бяха натоварени с рокли във всякакви цветове и модели. Лен, кадифе, коприна и сатен се трупаха на купчина върху леглото ѝ. Влязоха и двама слуги с кутии в ръце. Оставиха ги на шкафа до леглото. Хенриета махна на всички прислужници да излязат и двете с Фиделити останаха сами в стаята.

— Хенриета! — възкликна Фиделити. — Какво е това?

— Как какво, рокли. Искам да ги вземеш всичките — каза тя весело и свойски.

— Не, не мога...

Хенриета помете с жест протестите ѝ.

— Глупости. Имам страшно много рокли. Тези никога не съм ги носила. Знаеш ли, има само една дамска шивачка в този район и когато дойде в Уилмингтън Хол, поръчвам си всички модели, защото все ме е страх, че няма да имам достатъчно рокли, преди тя да дойде пак. И все поръчвам цветове, които не ми отиват. С моята кожа и коса трябва да нося само пастелни тонове. Ярките цветове ме правят ужасно бледа. Но на твоята коса и кожа ще стоят разкошно!

Тя вземаше една по една роклите от купчината на леглото и ги показваше на Фиделити. Яркорозови, тъмносини, горскозелени, тъмновиолетови, блестящо прасковени — всички бяха много елегантни и добре ушити. С всяка рокля Хенриета отваряше и по една кутия и показваше аксесоарите ѝ. Обувки (за щастие съвсем по мярката на Фиделити), ръкавици, ветрила, голяма кожа, която вървеше заедно с една черна кадифена рокля, подплатено с кожа наметало с качулка. Накрая Хенриета отвори триумфално една голяма лакирана кутия и показа на Фиделити множество гребени, игли за коса, панделки и всякаква козметика. От ъгъла на тази кутия Хенриета извади друга, съвсем малка сребърна кутийка. Вътре имаше няколко малки черни изкуствени бенки от тафта, каквито Фиделити беше виждала по лицата на придворните дами.

— Нямам достатъчно търпение да си ги слагам и да ги нося — призна смутена Хенриета.

Фиделити се разсмя.

— Ще ги нося, ако искаш.

— Да! — съгласи се Хенриета. — Толкова се радвам, че дойде!

Те започнаха да сортират роклите, да ги пробват и да се шегуват. Фиделити сложи пред себе си една сапфиреносиня рокля и се огледа в огледалото, а в ума ѝ се мярна мисълта колко хубаво биха стояли на нея сапфирите, които Филип ѝ беше подарил. В това време Хенриета търсеше аксесоарите на роклята, Фиделити бе облечена в долна риза от фина кремава дантела, а на краката ѝ имаше кремави копринени чорапи и сини обувки с висок ток. Докато стоеше пред огледалото, бравата на входната врата изтрака леко. Помисли, че Хенриета се е върнала, и попита:

— Намери ли каквото търсеше?

— Така ми се струва — отвърна мъжки глас.

Фиделити се извърна, държейки роклята пред себе си по-скоро за прикритие, отколкото от кокетство. Видя Джон Уиндам, застанал на прага на стаята ѝ. Беше облечен в костюм от морскозелено кадифе със златна бродерия.

— Какво искате? — запита тя.

— Каквото не очаквам, че ще склоните да ми дадете — беше безсрамният отговор. — Всъщност, търсех жена си.

— Тя отиде във вашите стаи, за да...

Не довърши изречението, понеже Хенриета влезе в стаята.

— Охо, Джон — каза тя, сякаш очакваше да го намери тук. — Да не би да ме търсиш?

— Да — отговори той хладнокръвно. — Трябваше да ти предам, че майка ти скоро ще си дойде. Освен това — и че закуската вече ви чака долу.

— Много добре. Веднага щом Фиделити се приготви, слизаме.

— Тя изглежда много съблазнителна и в тези дрехи. — Студените му сини очи още веднъж огледаха Фиделити.

Хенриета изхихика.

— О, Джон! Какъв си противен! — И тя го избута весело от стаята, а после се обърна към Фиделити. — Все се опитва да ме накара да ревнувам! — И пак се изкиска. — Не му се сърди!

— Няма — увери я Фиделити.

Погледът в очите на Джон не беше от онези, които безобидните донжуановци мятат наляво и надясно. Толкова ли беше сляпа Хенриета, та не виждаше как съпругът ѝ я мами безогледно?

Фиделити облече една прелестна ленена рокля в прасковен цвят, обточена с дантела. Двете с Хенриета излязоха от стаята и се отправиха към трапезарията, за да закусят.

Ан, баронеса Уилмингтън, слезе от ладията, с която се бе върнала в Уилмингтън Хол, и се усмихна, като видя, че семейството ѝ се е събрало се да я посрещне на пристанището.

Беше красива жена, малко по-висока от Хенриета и Фиделити, но с по-пълничка фигура и с розови бузи. Кожата и косата ѝ бяха почти като на Хенриета, тя по-скоро приличаше на малко по-възрастно и по-пищно копие на дъщеря си.

— Добре дошла у дома, скъпа. — Баронът пристъпи напред и прегърна нежно съпругата си през кръста. — Както виждаш, Филип си е дошъл. Довел ни е и една очарователна гостенка.

Баронът отведе жена си при Фиделити и ги представи една на друга:

— Скъпа, това е госпожа Фиделити Феърфакс. Тя е братовчедка на Хенри и Дивайна Феърфакс. Фиделити, това е баронеса Уилмингтън.

Фиделити направи реверанс и отвърна на топлата усмивка на баронесата, която каза:

— А, графовете Уиндам! Как са братовчедите ви?

— Много добре, ваша милост. Посещават често двора.

— Колко вълнуващо! Трябва да ми разкажете най-новите клюки!

— С радост!

— И аз бих се радвала, но не казвайте на Едмънд!

Тя се наведе към Фиделити и ѝ прошепна достатъчно високо, за да чуе и съпругът ѝ:

— Едмънд не знае, че много обичам клюките!

Баронът се засмя и всички тръгнаха към къщата. Докато вървяха натам, Фиделити забеляза, че баронесата посрещна с голяма радост сина си и дъщеря си, поздрави топло Филип, но отмина зет си с едно кратко: „Здравей, Джон“. Явно мастър Хингам не беше най-популярният обитател на Уилмингтън Хол и Фиделити се зачуди какво

ли — освен откритото му нежелание да работи нещо и контешкият му вид — е причината за това.

Шапката с перо предпазваше лицето ѝ от яркото обедно слънце, а кадифеното наметало спираше хладния ноемврийски вятър. Така екипирана, Фиделити тръгна на разходка из градините зад Уилмингтън Хол. Филип я поведе да огледа плантацията.

— Филип — каза тя, когато преминаха през портата от ковано желязо и се отдалечиха от къщата, — защо брат ти и снаха ти не харесват съпруга на Хенриета?

— Ти намираш ли го особено приятен?

— Не — съгласи се тя, като си спомни какво се случи в стаята ѝ, — но ми се струва, че не одобряват не само мързела му и външността му. Понякога ми се струва, че направо го мразят.

Филип махна в отговор на поздрава на висок чернокож мъж, когото нарече Джошуа — роб, показал особено големи способности да отглежда екзотични растения и гледащ сега на тях като на своя запазена територия.

— Миналата година, скоро след като Хенриета и Джон се ожениха, стана скандал, в който беше замесена дъщерята на един наемен работник в плантацията на баща му. Джон, изглежда, е нападнал момичето и го е изнасилил. То забременяло и се удавило. Баща му от мъка поиска да убие Джон и самият той паднал убит — Джон го застрелял. Наистина, нападателят беше слуга, а Джон — синът на господаря на плантацията, затова не го обвиниха. Много малко хора разбраха. Хенриета не знае нищо нито за това, нито за слуховете, че деловите пътувания на Джон до съседните плантации всъщност са прикритие за тайните му срещи с жените и дъщерите на плантаторите. Говореше се, че се заинтересувал и от една млада робиня, но според мене засега това са само слухове.

— Разбирам — вдигна рамене Фиделити.

Тя съжали Хенриета и веднага след това си помисли, че всъщност е имала късмет, защото Никодимъс имаше само една любовница, нейната камериерка. Очевидно Джон също така беше способен на насилие, както и Никодимъс, но Хенриета поне беше защитена, защото живееше с родителите си. Фиделити реши, че трябва да стои възможно най-далече от мастър Хингам.

Те излязоха от градината и се отправиха към дългите открити навеси, където сушаха и обработваха тютюна. Оттатък навесите бяха бараките на робите и стопанските постройките на Уилмингтън Хол, а зад тях се простираха широките полета, където се отглеждаха тютюнът и зърното на имението.

— Толкова много земя — възхити се Фиделити.

— Необходима е — обясни Филип. — Тютюнът изтощава почвата за няколко години. Нивите трябва да се оставят на угар, за да възстановят плодородието си.

Далече в полето Филип забеляза бял мъж, възседнал голям кон, и му махна.

— Извини ме за малко — каза той на Фиделити. — Искам да поговоря с надзирателя.

Той тръгна към конника и остави Фиделити на пътеката.

Между постройките и полето имаше малка групичка дървета, оставени да растат на воля. Когато Фиделити се обърна натам, видя в края на горичката Джон Хингам, възседнал голям кафяв жребец. Стоеше там неподвижен и я гледаше, Фиделити замря, прикована към мястото си, ужасена от мисълта, че той може да дойде при нея. Погледна към Филип, видя, че е свършил разговора си с надзирателя и идва към нея. Когато се обърна пак към дърветата, Джон го нямаше. Беше изчезнал. Фиделити знаеше, че навярно е влязъл навътре в горичката, но видя лошо предзнаменование в неговото мълчаливо, потайно появяване и изчезване.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЕТА

Няколко седмици след Нова година Фиделити отпразнува своя деветнадесети рожден ден в Уилмингтън Хол. Тържеството премина с такива церемонии и в такава радост, сякаш тя беше член на семейството, а не гостенка.

Пищната вечеря бе поднесена в красивата трапезария на Уилмингтън Хол, облицована с тъмна ламперия и осветена от кристални свещници. Златни сервизи и кристални чаши отразяваха щедро светлината на свещите. След вечеря всички отидоха в библиотеката на барона, където Фиделити откри с изумление, че голямата маса с масивни крака е отрупана с подаръци за нея.

— Не трябваше — прошепна тя, трогната от великодушието на домакините. — Наистина не биваше да...

— Глупости! — изсмя се Хенриета. — Отвори ги!

С изключение на ветрилото, изработено от инкрустирано абаносово дърво и черна венецианска дантела, всички останали подаръци бяха накити. Перли, изумруди, колие от диаманти в комплект с обици — Фиделити смаяна затаи дъх пред всичко това. Никога не беше притежавала толкова много скъпоценни камъни.

Почувства как сълзи се стичат от очите ѝ.

— Не знам какво да кажа — пророни тя.

Филип се наведе и я целуна.

— Няма нужда нищо да казваш, скъпа моя.

Накрая тя успя да намери подходящи думи на благодарност и пожела на всички присъстващи лека нощ. Двамата с Филип тръгнаха нагоре към стаите си.

Той я остави пред нейната врата.

— Трябва да ида на пристанището. Скоро ще се върна.

Фиделити не повика камериерката, защото корсажът ѝ се закопчаваше отпред и можеше сама да се съблече. Тя свали дрехите си и се плзна в хладната мекота на ленената нощница. Запали една свещ и се отпусна в креслото до прозореца. Чувстваше се толкова добре сред хора, които се грижеха за нея и я харесваха, които бяха щастливи

да ѝ предложат гостоприемството си без задръжки или задни мисли. Облегна глава назад на креслото и затвори очи. Щеше да си почине малко, докато се върне Филип.

На вратата се почука. Тя отвори очи озадачена. На външната ѝ врата ли се чукаше, или на междинната? Не можеше да е на междинната, защото познаваше почукването на Филип, а това, което чу, не ѝ беше познато.

Пак се почука. Тя стана от креслото, отиде до вратата и я отвори.
— Да?

Фиделити откряна вратата, мислейки, че камериерката е дошла да я пита дали не иска нещо, преди да си легне. Надникна, но в следния миг отхвъркна настрана — Джон Хингам я бутна грубо и влезе нахално в стаята.

— Махай се оттук! — изсъска Фиделити. — Ще повикам Хенриета или барона!

Той я изгледа безсрамно.

— Викай когото искаш! Хенриета и баронесата са долу в другия край на къщата, а пък баронът и Филип, чичото на скъпата ми женичка, са на пристанището. — Той затисна устата ѝ с ръка, а пръстите му намериха вдлъбнатинката точно под ушите ѝ. — Ако гъкнеш, ще натисна още по-силно. Разбра ли?

Фиделити кимна. Той отслаби хватката, а тя го блъсна и хукна към стаята на Филип. Но не беше преценила бързината на рефлексите му — той се пресегна и я хвана, докато минаваше край него, събори я на пода и се стовари с цялата си тежест върху нея.

Фиделити напрегна всичките си мускули, за да го отхвърли, но той само се забавляваше от безплодните ѝ усилия.

— Не си хаби силиците! — изфуча той в ухото ѝ.

— Не! Пусни ме! Филип!

Джон се изсмя.

— Казах ти, видях го да отива към пристанището.

— Но не си ме видял да се връщам.

Джон замръзна на място. Вдигна поглед и видя Филип, застанал на прага на вратата, която свързваше стаята му с тази на Фиделити. В ръката му заплашително стърчеше пистолет.

Племенникът се изправи неуверено и се вгледа в дулото на пистолета. В това време Фиделити стана от пода, дръпна нощницата си

и се скри зад гърба на Филип.

— Ако я погледнеш дори с крайчеца на окото си, ще те убия — изръмжа Филип. — Ти си едно копеле и негодник. Не съм те издал само заради сляпата любов на Хенриета. Но няма да се поколебая, ако те видя да се пъхаш там, където не те искат. Сега изчезвай!

Джон тръгна към вратата, но спря, като чу гласа на жена си, която го викаше откъм стълбището. Обърна се пак към тях.

— Излез през моята стая — каза Филип. — Кажи й, че си обсъждал нещо с мене.

Джон се насочи към вратата.

— За последен път лъжа заради тебе, Хингам! — викна Филип след него.

Вратата се затвори зад гърба на Джон и Фиделити скри лице на гърдите на Филип.

— Искаш ли да останеш сама тази нощ? — запита той.

— Не! Не! — поклати глава Фиделити. — Това е последното нещо, което искам сега.

Фиделити лежеше в прегръдката на Филип. Огънят в камината беше угаснал, но това нямаше значение. Пролетта идваше във Вирджиния, зимният хлад отстъпваше пред ласкавата топлина на южната пролет.

— Фиделити? — Филип помръдна едва забележимо.

— М-м-м!

— Фиделити?

— Будна съм.

— Заминавам в края на месеца.

— Това е чудесно, Филип. — Тя въздъхна доволно и в следния миг се изправи в тъмнината. — Какво каза? — Фиделити се взря в тъмното. — Заминаваш? Защо? Къде?

— Чакай малко. — Той я притегли отново в топлината на прегръдката си. — Заминавам за Барбадос. Брат ми купи наскоро една плантация там и аз трябва да видя дали я управляват както трябва.

— Може ли да дойда с тебе?

— Не. Районът е опасен. Край острова гъмжи от капери — англичани, французи, испанци. Ще съм спокоен, ако знам, че си тук на

сигурно място.

— Но, Филип, ако ти си в опасност, искам да съм с тебе!

— Смелостта ти е похвална, поздравявам те, но ще се чувствам по-добре, ако знам, че ти си на сигурно място.

— Но, Филип... — и тя седна отново.

Той сложи полака пръст върху устните ѝ.

— Тихо сега. Ще бързам колкото мога, като знам, че ме чакаш.

— Колко време ще бъдеш там?

Филип замълча, съзнавайки, че отговорът му ще предизвика нейния протест.

— Колкото е необходимо, за да се постави плантацията под надеждно и компетентно ръководство.

— Избягваш въпроса ми, Филип. Колко време?

— Най-малко два месеца.

— Два месеца! — извика възмутена Фиделити. — Два месеца! Не искам да стоя тук сама два месеца!

— Не може да се каже, че ще си сама!

— Знаеш какво искам да кажа.

— Да, знам. Но аз работя за брат си и трябва да си свърша работата. Моля те, Фиделити, не прави нещата по-трудни, отколкото вече са.

Фиделити преглътна протеста, който се бе надигнал на устата ѝ. Щом Филип трябваше да замине, не биваше да го изпраца с горчивина. Тя легна пак до него и му позволи да я прегърне, но дълго след като той заспа и задиша спокойно и ритмично, тя остана да лежи будна, вперила тъжен поглед в мрака. Едва когато дойде време той да стане и да се залови с работата си, Фиделити потъна в тежък и неспокоен сън.

Дните минаваха страшно бързо. Неусетно дойде и денят, когато Филип щеше да отплава от Уилмингтън Хол. Фиделити бродеше из напъпилите градини, както преди година в Крайтън Манър.

— Фиделити! — извика я Хенриета иззад портата от ковано желязо, която отделяше къщата от градините.

— Тук съм, Хенриета — отговори ѝ Фиделити и я изчака на пътеката.

— Защо си толкова тъжна напоследък? — запита Хенриета, когато двете седнаха на пейката под един клонест дъб.

— Знаеш, Филип скоро ще замине за Барбадос.

— Да, да. Трябваше да се сетя. — И Хенриета потупа ръката на Фиделити. — В такива моменти осъзнавам колко съм щастлива с Джон. Той няма никакво желание да пътува по море и да посещава далечни екзотични места.

„Няма никакво желание да върши нещо друго, освен да преследва чужди жени“, помисли Фиделити, но не каза нищо.

— Сега животът на Филип е свързан с морето — каза тя на Хенриета. — И е по-хубав от онзи, който водеше при първата ни среща.

— Какво искаш да кажеш?

Фиделити се поколеба. Филип беше казал на брат си, че се е запознал с нея, когато са я довели на кораба му. Сигурно Хенриета също беше чула тази история, най-вероятно от самия барон.

— Ние... Филип и аз... всъщност се познавахме, преди да ме заведат на кораба му. Бяхме се срещнали веднъж в Англия, една година преди това. Съвсем за кратко, незначителна среща. Филип беше изпаднал в затруднение, както повечето роялисти тогава.

Хенриета даде вид, че приема обяснението, Фиделити беше благодарна, че не пита при какви обстоятелства се е срещнала тогава с Филип.

— Времето ще мине много бързо — увери я Хенриета. — Трябва да се приготвим за бала в Стантън Хауз. Това ще те накара да не мислиш непрекъснато само за Филип!

Фиделити се усмихна, но не се успокои.

Топлото мартенско слънце огряваше Фиделити. Тя стоеше на пристанището и гледаше как товарят „Вирджиниън“. Мъчеше се да си придаде спокоен израз. Не искаше Филип да замине със спомен за някаква разревана и подсмърчаща Фиделити. Когато свършиха с товаренето и екипажът се качи на борда, Филип я хвана за ръка и я отведе извън пристанището, далече от изпращачите, включително семейство Уилмингтън и неколцина делови партньори на барона, дошли тук заедно със семействата си.

Заведе я на поляната пред Уилмингтън Хол, където любопитните погледи не можеха да стигнат до тях през стената от дървета и гъсто израснали храсти. Отметна качулката на тафтеното ѝ наметало и я

целуна нежно. Но Фиделити обви ръце около врата му и го стисна здраво, сякаш нямаше намерение да го пусне.

— О, Филип! Филип! Вземи ме със себе си! — замоли го тя, преглъщайки сълзите, готови да рукнат от очите ѝ. — Моля те!

Филип я притисна до гърдите си, но гласът му беше твърд.

— Знаеш, че не мога, Фиделити. Дори и да искам.

Тя се дръпна от него.

— Значи не искаш, така ли?

— Не това исках да кажа. Само... не, за Бога, така е. Не искам да те взема със себе си там, където можеш да попаднеш в ръцете на пиратите. Не знаеш какво правят те с жените.

— Не ме интересува, Филип! Знам, че ще ме защитиш!

— Фиделити, моля те! Не прави нещата по-трудни, отколкото са. Отговорен съм преди всичко за моя екипаж и за моя кораб. Длъжен съм да пазя имуществото на брат си.

— И това е по-важно от мене, така ли?

— В този случай — да!

Фиделити, искам да си на сигурно място, за да мога да се съсредоточа в работата си.

— Добре тогава, мастър Уилмингтън — изрече тя, съзнавайки, че точно сега няма нужда да казва такива думи, но не можеше да се спре, — сигурно ще се радвате, ако си намеря някого да ме защитава, за да можете да де съсредоточите в работа си!

Тя очакваше Филип да се разтревожи или да прояви ревност, но се излъга. Той отметна глава и се разсмя.

— Ако мислиш, че можеш да намериш някого, миличка, давай! Колкото и да обичам тази страна, не си правя илюзии, че човек може да намери тук подходяща компания. Да не би да имаш предвид някой богат млад плантатор? Или Джон Хингам ти е взел ума?

— Пфу! — ядоса се Фиделити и забърза обратно към пристанището.

Филип беше по-бърз от нея и я хвана, преди да е успяла да излезе от заслона на дърветата и да се озове на открито, където можеха да ги наблюдават и от пристанището, и от кораба.

— Целуни ме, Фиделити — каза той. — И се усмихни, преди да е дошло време да отплавам.

Тя му позволи да я прегърне и вдигна към него лицето си за целувка, но мигът на раздялата, който трябваше да бъде горчиво-сладък и романтичен, бе помрачен от самата нея поради собствената ѝ глупава гордост.

Тя остана на пристанището, докато корабът се плъзгаше бавно по реката и се отправяше към залива Чизапийк. Махаше с ръка и се опитваше да се усмихне, но накрая остана неподвижна на кея, гледайки безпомощно как Филип се изгубва от очите ѝ.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА

Фиделити остана на кея много след като другите изпращачи се бяха върнали в къщата. Не чу приближаващите се стъпки и подскочи стресната, когато Хенриета обви ръка около талията ѝ.

— Хайде да се връщаме у дома — подкани я момичето. — Дошла е шивачката на майка ми. Трябва да си приготвим роклите за бала в Стантън Хауз.

— Добре — съгласи се Фиделити; Филип и корабът му се бяха изгубили от погледа ѝ, нямаше защо да стои и да гледа подир него.

Двете седнаха в дневната на баронеса Уилмингтън и зачакаха кога шивачката ще свърши пробата на новата рокля на баронесата. Една слугиня донесе кафе във великолепни чаши, Фиделити мразеше кафето. Сръбна малко, като се мъчеше да не прави кисели физиономии.

— Разкажи ми за двора — помоли неочаквано Хенриета.

— Защо се сети за това?

— О, татко говореше с мама за краля. Чух как тя каза, че ти завижда, защото си била в двора и си станала любимка на негово величество.

— Да, дворът е наистина вълнуващо място, но не е много изискано. Човек би могъл да предположи, че придворните се държат учтиво и се стараят да дават добър пример на обикновените хора, но единственият пример, който дават, е как да излезеш на първо място в Англия по развратност, пиянство, ругаене и прахосване на собствените доходи!

Хенриета кимна.

— Горещо-долу така беше и когато кралят живееше в изгнание в Холандия.

— Ти си била там, нали?

Хенриета вдигна рамене.

— Само за малко. Татко живееше там, но мама, Чарлз и аз живяхме известно време с кралицата майка във Франция.

— Интересно ли беше?

— Не. Кралицата беше много бедна и носеше траур за съпруга си крал Чарлз I. Живеехме на издръжка на френския крал Луи XIV.

— Значи не сте се познавали отблизо с крал Чарлз?

— Ами аз му бях представена. Мама и аз живеехме в Холандия, когато за пръв път го видяхме. След това сме ходили понякога, а после дойдохме във Вирджиния. Всъщност не мога да кажа, че го познавам. И той сигурно не ме е запомнил. Беше лудо влюбен в Луси Уолтър.

— Майката на Джеми?

— Да, тя му роди дете и го нарече Джеми. Откъде знаеш?

— Той дойде да живее в двора, след като кралят се върна на престола. Красиво момче.

— Луси беше красива жена. Жалко, че не доживя да види как кралят се връща в родината. Но сега ми разкажи какво става в двора, разкажи ми за крал Чарлз.

— Ще ти разкажа, обаче и ти трябва да ми разкажеш за Франция и за крал Луи.

Хенриета се съгласи и Фиделити ѝ разправи за бала в Банкетната зала, когато за пръв път я представиха пред краля, за бала в Уиндам Хауз, за апартамента ѝ в Уайтхол, за ревността на Барбара Палмър. Завърши разказа си с момента, когато Барбара и Никодимъс я примамиха в кръчмата, и внимателно избягваше да споменава за Скайлър Пиърпойнт. Когато свърши, каза на Хенриета:

— Сега е твой ред. Разкажи ми за Франция.

На свой ред Хенриета разправи на Фиделити всичко, каквото си спомняше за френския кралски двор. Беше заминала оттам преди женитбата на Луи с испанската инфанта, затова спомените ѝ бяха от онзи двор, в който управляваше кралицата майка Ана Австрийска заедно с кардинал Мазарини, за когото се шепнеше, както спомена и Хенриета, че бил неин любовник и дори може би таен съпруг. Тя разказа за баловете в Лувъра и за скромния, студен и спартански обзаведен апартамент на овдовялата английска кралица в двореца Сен Жермен.

— Кажи за краля — помоли Фиделити.

Хенриета сви рамене.

— Не се познавахме с него. Не бяхме достойни за вниманието му. Той е много суетен. Станал е крал на пет години, майка му го обожава, говори му, че е въплътен бог и други такива. Според мене

съвсем естествено е да бъде толкова суетен и да се занимава единствено със себе си. Много е красив и това само допринася да бъде още по-суетен. Не е толкова висок като крал Чарлз, всъщност не е много по-висок от мене или от тебе. Има по-светла коса от тази на крал Чарлз, светлокестенява, а очите му са сиви.

— Мисля, че повече ми харесва Чарлз. По-хубав е, отколкото Луи, както го описваш.

Хенриета се съгласи.

— А придворните дами в Англия хубави ли са?

— Е, поне повечето от тях са.

— Но няма много като вас, сигурен съм.

Джон беше застанал на вратата. Поклони се, когато двете погледнаха към него, и изчезна.

— Пфу! — изсумтя Хенриета. — Винаги ласкае другите жени, за да ме кара да ревнувам.

Фиделити я погледна, мъчейки се да разбере как е възможно да обича толкова сляпо възгупавия Джон Хингам с неговите отблъскващи навици и държание на мошеник.

Появата на баронесата, която излезе от спалнята си, облечена в пеньоар, прекрати разговора им. Тя изпрати Хенриета и Фиделити да пробват роклите.

Фиделити стоеше наред спалнята на баронесата, облечена в балната си рокля. Беше ушита от бял сатен, покрит от златиста дантела, гъсто обшита с малки златни пайети, които проблясваха при всяко нейно движение. Ръкавиците, ветрилото, чорапите и обувките ѝ бяха в златисто, косата ѝ трябваше да бъде вдигната високо и в нея да бъдат вплетени златни панделки. Златно колие, златни обици и златни гривни, всичкото това украсено с топази, допълваха тоалета.

— О, Фиделити — възкликна Хенриета, когато я видя напълно готова, — изглеждаш великолепно!

— И ти си много хубава, Хенриета!

Хенриета застана до Фиделити, погледна двете фигури, които се отразяваха в гладката повърхност пред нея, и въздъхна.

— Ти си толкова красива. Никой няма да ме забележи, щом ти влезеш.

— Глупости, ще приковеш всички погледи от първия миг.

Те се разсмяха и Хенриета изохка:

— Не мога да го дочакам тоя бал. Разбираш ли ме — просто не мога!

Фиделити, Хенриета, Джон, малкият Чарлз, баронът и баронесата слязоха на пристанището на Стантън Хауз, оставяйки зад гърба си закотвената ладия, с която бяха пристигнали, и последваха слугата, облечен в ливрея, който ги поведе по терасовидната пътека към голямата къща. Тя не се различаваше много от Уилмингтън Хол по външен вид, само не беше и толкова украсена и имаше допълнително дълго крило, което се простираше в задната ѝ част, така че къщата приличаше на буквата „Г“.

Слугата ги поведе не към вътрешността на къщата, а към страничната ѝ фасада, откъдето се откриваше гледка към градината и към няколко групи от дами, господа и деца на различна възраст. Те се отправиха към по-рано дошлите гости и Фиделити забеляза, че прислужничките, които бяха дошли с тях, влизат вътре в къщата. Те носеха балните рокли и аксесоарите на баронесата, Хенриета и Фиделити, защото беше едва следобед и нямаше смисъл да обличат красивите си тоалети, преди вечеря.

Когато минаха през портата в стената, която опасваше градината, един мъж и една жена се отделиха от групичката, с която говореха, и се запътиха към тях с протегнати ръце.

Мъжът изглеждаше малко по-възрастен от барона, може би на около четиридесет години, докато жена му може би с няколко години по-млада. Представиха ги на Фиделити като Джордж Стантън и съпругата му Мери. Не бяха нито изключително красиви, нито пък грозни. Нямаше нищо във външността им, което би ги отличавало сред тълпа хора. Когато се обърнаха, за да заведат новодошлите при останалите гости, Джордж Стантън каза на барона:

— Впрочем, Уилмингтън, казах ли ви вече? Продадох Йоркби.

— Как така! — възкликна баронът. — Мислех, че тази плантация ще е сватбен подарък за Мелинда, когато се омъжи.

— Струва ми се, че по-скоро би се зарадвала на парите от нея! Тя без съмнение ще се омъжи за човек със собствени имения. Този, на когото продадох имението, иска да се присъедини към нашето дружество. Ще ти го представя по-късно, още не е пристигнал.

— Пак работа! — обърна се с въздишка Мери Стантън към баронесата. — Винаги работа! Хайде, елате при другите дами.

Мелинда! Хенриета пристигна!

Мелинда Стантън излезе от центъра на групичката млади жени. Беше колкото Хенриета, току-що навършила осемнадесет години, и наистина беше дъщеря на майка си и баща си — със същия невзрачен и неподдаващ се на описание външен вид. Носеше рокля от бежова коприна, която нито подчертаваше лицето ѝ, както яркозелената рокля на Фиделити подчертаваше сребристорусите и коси, нито пък го обезличаваше, както тъмнокафявата рокля обезличаваше Хенриета. Не беше нито красива, нито грозна, но беше доста вятърничава и по детски очарователна.

— Хенриета — каза тя, след като бе направила реверанс пред баронесата, — къде е дяволски красивият ти съпруг?

Хенриета се изкикоти, както правеше винаги, щом някой споменеше за Джон.

— Сигурно се перчи пред останалите господа.

— Перчи се с какво? — пошегува се Мелинда и двете избухнаха в нескончаем кикот, който зарази и Фиделити.

Хенриета представи Фиделити на Мелинда, която изглеждаше леко раздражена от това, че такова очевидно хубаво момиче е нахлуло тук, когато тя се опитва да бъде красавицата на бала. Някои млади мъже, включително Джеймз, двадесет и две годишният брат на Мелинда, и някои от по-възрастните господа вече хвърляха погледи към Фиделити и я обсъждаха. Когато тя видя как към тях се присъединява Джон Хингам, си представи с лека горчивина какви ли истории ще им разкаже за нея.

Мелинда поведе Хенриета и Фиделити към групичката момичета, които бе изоставила за момент, за да ги посрещне, а те приеха Фиделити с малко кисело възхищение пред красотата ѝ и с огромно желание да разберат защо е тук със семейство Уилмингтън.

Вечерята бе поднесена и изядена, а след това господата се оттеглиха в библиотеката да поговорят по работа, докато по-възрастните дами седнаха да си починат в салона, преди да облекат балните си рокли. Дъщерите им и младите омъжени дами отидоха на горния етаж в спалнята на Мелинда Стантън, за да си починат малко и да поклюкарстват, докато стане време да се облекат и да слязат в балната зала.

— Баща ти на кого продаде Йоркби? — заинтересува се една млада дама на име Сюзън.

Мелинда сви рамене.

— Не знам. Не се занимавам с делови неща. Само се надявам той да е красив, а жена му да е грозна!

Момичетата се разкикотиха.

— Хенриета — извика едно от тях през стаята, — знаеш ли, че мъжът ти един ден ще си изяде боя. Кълна се! Наскоро ми помогна да сляза по стръмнината към брега и ръцете му не бяха от най-послушните.

Другите млади дами изглеждаха леко шокирани, макар и недотам учудени, но Хенриета само се изсмя.

— Не му се връзвайте на Джон — каза тя. — Само иска да ме накара да ревнувам.

В стаята настъпи тишина, но след миг отново всички заговориха. Фиделити усещаше, че не е единствената жена в стаята, на която Джон Хингам е досаждал с претенциите си.

След малко Хенриета се умори от клюките и внезапно рече:

— Знаете ли, че Фиделити е живяла известно време в Уайтхол?

Окуражена от вниманието, с което бе посрещнато изказването ѝ, тя продължи гордо:

— И кралят е бил влюбен в нея!

Всички нападаха Фиделити с въпросите си. Тя чакаше да я облекат за бала и стоеше сред стаята само по долна риза и фуста, така че беше немислимо да се скрие от тяхното любопитство. Затова започна да отговаря тактично, макар и понякога непълно и се почувства ужасно щастлива, когато прислужничките дойдоха да ги викат, за да се присъединят към родителите, братята, сестрите и съпрузите си долу в балната зала.

Фиделити слизаше по стълбите към балната зала. От едната ѝ страна беше Мелинда Стантън, решила да се представи като първокласна домакиня пред такава изключителна светска личност, от другата вървеше Хенриета, горда, че е довела сензацията на бала.

Балната зала на Стантън Хауз се намираще в задното крило на къщата, по-точно го заемаше цялото. Прекрасното помещение богато осветено от свещници и аплици, беше тапицирано в бледорозово, а таваните бяха ослепително бели. Двата реда прозорци, разположени на

двете срещуположни дълги стени, имаха високи бели капаци; в средата на всяка стена се възвишаваше по една огромна мраморна камина. Подът представляваше лакиран паркет, подреден в изключително красиви фигури, а блестящата му тъмна повърхност отразяваше светлината на огромния полилей.

Фиделити изостана малко, пропускайки пред себе си останалите момичета заедно с Мелинда. Лека музика се преплиташе с разговорите, а в малкото преддверие, което свързваше балната зала с останалата част на къщата, беше толкова приятно, че на Фиделити не ѝ се искаше веднага да се впусне в шемета на запознанствата в огромната бална зала. Тя отвори златното си ветрило и започна лениво да си вее. Зърна с крайчеца на окото си своето отражение в две големи огледални врати и остана възхитена от начина, по който златните пайети на роклята и златните накити привличаха светлината. След това си помисли колко лекомислена би се сторила на някого, който можеше да я зърне точно в този момент, изчерви се и влезе в балната зала тъкмо когато Мелинда отиваше към майка си и баща си, които говореха с друг мъж, стоящ с гръб към Фиделити. Тя чу господаря на Стантън Хауз да казва на дъщеря си:

— Мелинда, позволи ми да ти представя новия собственик на Йоркби — барон Скайлър Пиърпойнт. Милорд, дъщеря ми Мелинда.

Високият светлокос мъж в тъмносин костюм се обърна и се поклони над ръката на Мелинда, докато тя, изчервена, правеше реверанс. Групата момичета, които бяха слезли заедно с Мелинда, си зашепнаха възхитени и никой не забеляза как Фиделити, застанала до тях, пребледнява, добивайки цвета на белия сатен, от който бе ушита красивата ѝ рокля.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И СЕДМА

Фиделити се промъкна покрай стената на балната зала, търсейки начин да се отдалечи възможно най-много от мястото, където стояха Скайлър Пиърпойнт и Джордж Стантън. Стантън представяше Скайлър на други господа, които щяха да имат делови взаимоотношения с него. Обилната светлина в залата разкри и друга гледка пред Фиделити — Мери Стантън представяше баронеса Ана Пиърпойнт на по-възрастните дами, които седяха край отворените прозорци точно до една от незапалените камини.

Бракът не се бе отразил добре на Ана Пиърпойнт. Беше много остаряла след внезапната си женитба, нямаше накъде повече да старее. Сърцето на Фиделити се сви при вида на тази грохнала жена. Тя имаше толкова много пари, с които беше платила за мечтите на Скайлър и по този начин бе купила живота му. Баронесата — подобна на презрял цитрусов плод с роклята си от оранжев сатен, с ярко гримираните си бузи, наред които аленееха неестествени червени петна, с черната си, прекалено явно боядисана коса, се запознаваше с гостите на семейство Стантън и чуруликаше, когато я обсипваха с комплименти за красивия ѝ млад съпруг. Фиделити обърна гръб на гостите в залата, застана на отворения прозорец и се загледа към градината. Сепна я приятен мъжки глас:

— Госпожо Феърфакс?

Видя брата на Мелинда, Джеймз Стантън, който се навеждаше с учтива молба към нея.

— Мога ли да имам честта да ви поканя на този танц?

Не беше особено красив, но не беше и невзрачен като сестра си и родителите им. Малко по-висок от Фиделити, той беше строен младеж, но костюмът от жълто-кафяв сатен с бяла дантела не му помагаше да изпъква сред останалите.

Фиделити се поколеба, но не можа да намери изискан претекст да му откаже.

— Разбира се, сър — усмихна се тя най-накрая и тръгна редом с него към танцуващите двойки.

Музикантите засвириха плавна мелодия и Джеймз поведе Фиделити, а другите сякаш повтаряха движенията им. Фиделити внимаваше да гледа само в горното копче на яката на Джеймз, за да не срещне нечий поглед, но когато минаваха покрай една друга двойка, тя дочу острия глас на Мелинда да я вика сред глъчката:

— Джеймз! Фиделити! Запознахте ли се с лорд Пиърпойнт, новия собственик на Йоркби?

Джеймз се усмихна и кимна леко към Скайлър, продължавайки да танцува. Като разбра, че не може повече да бяга от неизбежното, Фиделити вдигна очи и срещна слисания поглед на Скайлър.

— Милорд — промърмори тя. — Извинете ме, че не мога да направя реверанс.

— Всичко е наред, мадам — отговори той със същия мек кадифен глас, който тя така добре помнеше.

— Мадам? — изхихика Мелинда, защото не беше запозната с навика на благородниците от кралския двор да се обръщат така към дамите, независимо дали са омъжени или не. — О, Фиделити Феърфакс не е омъжена, милорд. Тя е гостенка на лорд Уилмингтън, или по-скоро на брата на лорд Уилмингтън, Филип.

— Извинете ме, милейди Феърфакс — поправи се баронът. — Надявам се, че ще имаме възможността да... се запознаем.

Танцът раздели двете двойки и Фиделити дочу високия кикот на Мелинда, която се смееше на нещо, казано от Скайлър. Какво ли й говореше той, запита се Фиделити. Когато музиката спря, Фиделити се усмихна извинително на Джеймз Стантън и се оттегли в убежището си до прозореца в дъното на залата. Седна с надеждата, че никой няма да я забележи в този ъгъл и няма да я покани на танц. Но надеждите й се оказаха напразни.

— Фиделити — чу тя гласа на Скайлър точно зад гърба си.

— Скайлър, моля те. Танцувай с Мелинда или с жена си.

— Искам да танцувам с тебе.

Тя тръгна с въздишка и почти с нежелание позволи на Скайлър да я завърти в един весел и бърз народен танц, който някога бе играла с краля в Уайтхол. Когато танцът свърши, тя тръгна към своя прозорец, но Скайлър не я пусна. За огорчение на Фиделити следващият танц се оказа бавен и чувствен, партньорите трябваше да се движат в идеален синхрон.

— Какво правиш във Вирджиния? — запита Фиделити, докато продължаваха да танцуват.

— И аз мога да те питам същото — отвърна той.

Тя обърна лице и не пожела да му отговори.

— Много добре — съгласи се Скайлър. — Ще ти кажа. Продадох земите си в Барбадос, понеже Ана не понася живота на островите. Нали знаеш, обикновените оплаквания — тропически жеги и липса на общество.

— Значи, все още играеш по гайдата на жена си? — ухапа го Фиделити.

— А ти все още ме ревнуваш от нея, така ли? — върна сарказма й Скайлър.

— Да ревнувам ли? — извика тя доста високо.

— Шшшт! — изшътка той. — Хората ни гледат.

Тя не му обърна внимание и той продължи:

— Сега ми кажи защо си тук, във Вирджиния.

— Само ако ми обещаеш да не казваш на никого.

Скайлър кимна и тя заразказва:

— Кралят ме хареса. Барбара Палмър се уплаши да не би да я изместя. Научила, че съм била омъжена за Никодимъс. Срећнала се с него и двамата се разбрали да ме премахнат от пътя си. Примамиха ме в Лондон и ме упоиха. После ме натоварили на кораба на Филип Уилмингтън. Според мене изобщо не ги е интересувало дали ще стигна жива във Вирджиния.

— А този Филип Уилмингтън просто предложи да те заведе в дома на брат си, така ли?

— Е, не е съвсем така — съгласи се тя.

Не искаше да му каже, че точно Филип Уилмингтън е онзи разбойник, който я беше завел в Лондон.

— Преди време се бях запознала с Филип в Лондон и за мое щастие се случи, че Барбара и Никодимъс ме натовариха точно на неговия кораб.

— Наистина за щастие! — съгласи се той с обичайния си подигравателен тон. — Колко хубаво е, че имаш толкова много почитатели. Кажи, Фиделити, докъде стигна онова невинно момиче, заради което твоят баща едва не ме уби?

Музиката свърши и Фиделити посрещна иронията му с презрително вдигане на брадичката. Направи нещо като подобие на реверанс, обърна се и се отдалечи, връщайки се към своя прозорец, където беше седяла, преди той да дойде да я покани на танц.

Седна и започна да си вее — не толкова за да охлади кожата си, понеже откъм прозореца долиташе приятен ветрец, а за да разсее гнева, безсилието и смущението, които я бяха обзели.

— Малко вино, госпожо Феърфакс?

Пак беше Скайлър.

Фиделити го погледна с крайчеца на околото си и повдигна вежди.

— Много сте недискретен, милорд — каза тя, докато той присядаше край нея.

Взе чашата с вино и я стисна с две ръце, за да прикрие треперенето им.

— Всички мъже тук ми завиждат, защото се радвам на твоето внимание. Усмихни ми се, Фиделити, не искам да се караме.

— Стига, Скайлър. Имам свой собствен живот. Ти също. Всеки има отговорности.

— Отговорности ли? Работя за парите, които ми дава жена ми. Инвестирам ги и се опитвам да ги умножа.

— Тогава аз имам отговорности, щом ти нямаш. Дължа много на Филип. Дължа му живота си — в буквалния смисъл на думата. Той ме обича, Скайлър. Знам, че е така.

— А ти обичаш ли го?

— Не ми е безразличен.

— Къде е той сега?

— Отиде в Барбадос. Брат му е купил плантация там и... — Тя спря, защото Скайлър почна да се смее. — Твоята плантация? Баронът е купил твоята плантация?

— Доколкото знам, напоследък само аз съм продал там една плантация. Така че братът на новия ти любовник улесни твоя стар любовник да дойде тук.

— Скайлър... — каза тя умолително.

— Каза, че Уилмингтън не ти е безразличен — не каза, че го обичаш. Другого ли обичаш? Може би мене?

Фиделити вдъхна дълбоко хладния вечерен въздух и сведе очи.

— Внимавайте, лорд Пиърпойнт — каза тя. — Ще скандализирате новите си съдружници, ако ви чуят.

Той се засмя.

— По-скоро ще ги разсърдя, защото съм обсебил най-красивата жена в залата и нямам намерение да им я отстъпя цялата тази вечер!

— Може би е по-добре да не стоим тук.

Тя се наклони да стане, но той хвана ръката ѝ над китката.

— Нека да идем в градината — прошепна ѝ той.

— Скайлър, непоправим си!

Тя се изсмя, без да иска, и хвърли поглед наоколо. Смехът ѝ замря, когато срещна сърдития поглед на Ана Пиърпойнт.

Баронесата като че ли слушаше какво ѝ говори друга възрастна дама, но си личеше, че е разярена, защото и останалата част от лицето ѝ беше станала яркочервена като грима по бузите. Тънките ѝ устни бяха опънати в права черта.

— Жена ти май си мисли, че е трябвало да си останете в Барбадос! — каза тя.

Той хвърли поглед над главата на Фиделити и потупа леко ръката ѝ.

— Няма да се сърди дълго. Цупенето ѝ не трае много, знам как да я успокоя.

— Как?

Той вдигна комично вежди и Фиделити се разсмя. Внезапно Скайлър взе двете чаши с вино и ги остави на пода.

— Ще танцуваме ли? — предложи ѝ той ръката си с нехаен жест.

Те минаха плавно край баронесата и Скайлър ѝ хвърли мил поглед:

— Забавляваш ли се скъпа?... Дами! — и се поклони към жените, с които говореше жена му.

Двамата изчакаха удобен момент и се включиха в танца.

— Жена ти ще те удуши, докато спиш! — прошепна му Фиделити.

— Никога! — отвърна той. — Тя е луда по мене!

Когато танцът свърши, баронеса Пиърпойнт веднага сви юздите на мъжа си. Скайлър прекара остатъка от вечерта като неин пленник. Танцуваше само с нея и никоя от младите дами не посмя да предизвика гнева ѝ, не пое риска да привлече вниманието му.

Фиделити, освободена от компанията на Скайлър се превърна в красавицата на вечерта. Когато гостите се запътиха към определените им спални да подремнат, нощта вече превалеше, а тя беше танцувала с почти всички кавалери.

Младите дами, които бяха почивали следобеда в спалнята на Мелинда Стантън, се събраха пак там, за да поспят малко в оставащите часове преди разсъмване. Никой от поканените не беше предвидил да си тръгне преди пладне. Стаите не достигнаха, за да се настанят в отделни спални новобрачните двойки, просто нямаше къде. Много от по-възрастните съпрузи бяха настанени в отделни спални, но младите мъже и жени, семейни и несемейни, трябваше да спят в общи помещения, все едно бяха в някакъв манастир — няколко мъже в една стая, няколко жени в друга.

— О, Фиделити! — възкликна Хенриета, докато прислужничките ги събличаха. — Как успя да привлечеш вниманието на този страхотен барон Пиърпойнт?

— Да — присъедини се с мъничко злоба Мелинда, — как го направи?

Фиделити въздъхна.

— Трябва да ви призная нещо. Не се запознах с лорд Пиърпойнт тази вечер. Познаваме се от Лондон. Той е стар приятел на братовчед ми, лорд Уиндам.

— Знаех си! — изписка Сюзън. — Знаех си, че той я познава! Не ви ли казах?

Фиделити с облекчение се измъкна най-накрая от роклята и се приготви да легне. Свещите бяха угасени. Тя трябваше да спи в едно легло с Хенриета и с Мелинда. Намести се в самия му край откъм отворения прозорец. През него се виждаше поляната пред къщата, в далечината проблясваше и реката.

Фиделити вдъхна дълбоко свежия влажен въздух. Скайлър беше последното, което искаше да ѝ се случи, защото и без това се терзаеше заради чувствата си. Проклинаше трепването, предизвикано от появата му, ненавиждаше се, че настръхва, когато е близо до него. Срамуваше се от мисълта, че иска да го докосва и той да я докосва така, както го бяха правили в Уиндам Хауз в Лондон.

— Фиделити? — прошепна Хенриета в тъмното.

— Какво има? — запита тя.

— Ще ме представиш ли на лорд Пиърпойнт?

— Помоли Мелинда — отсече Фиделити. — Той е гост на баща й.

— Той ще идва често в Уилмингтън Хол.

— Защо?

— Нали ще се присъедини към дружеството на крайречните плантатори. Сигурно често ще го виждаме.

— Хайде, Хенриета! Заспивай!

— Той ще идва и когато се върне чичо Филип.

Фиделити се обърна и изсъска на Хенриета:

— И какво? Обвиняваш ли ме в нещо?

Двете замълчаха за миг, уплашени да не са събудили Мелинда, която спеше от другата страна на Хенриета. После Хенриета, която имаше вид, сякаш щеше да се разплаче, прошепна съвсем тихо:

— Само се пошегувах, Фиделити.

— Извинявай, Хенриета. Много съм уморена, моля ти се, не ми се сърди! Не исках да ти викам!

— Няма нищо. Лека нощ. Фиделити?

— Да?

— Знаеш ли, може да ти се стори безнравствено, но много ми се искаше тази нощ да съм в една стая с Джон.

— Хенриета! Ах, ти, похотливке! — пошегува се Фиделити.

Хенриета изхихика и двете се приготвиха вече да спят. Но Фиделити не можеше да заспи, много добре разбираше какво изпитва Хенриета. Мисълта, че Скайлър е някъде тук и ще спи под един покрив с нея, се преплиташе с чувствата й към Филип и всичко това ужасно я измъчваше.

Не можа да заспи дълго след като Хенриета се беше унесла. Внимавайки да не събуди никого в стаята, Фиделити се измъкна изпод завивките и седна край пурпурните колонки на балдахина. Дръпна леко завесите на прозореца и се загледа във великолепните ливади на Стантън Хауз.

Някаква фигура привлече вниманието й на осветената от лунните лъчи поляна пред къщата. Фиделити напрегна очи, за да разпознае кой е това. Сянката, която бе помръднала преди малко, се раздвои и двете сенки излязоха на осветеното пространство. Фиделити затаи дъх и погледна към спящата Хенриета, за да се увери, че наистина спи и

няма да види какво става долу на поляната. Защото там, под слабата лунна светлина, отчасти скрити зад храстите, здраво прегърнати и слети в страстна целувка, стояха Шарлот Бърдет — младата и доста привлекателна съпруга на възрастния Питър Бърдет, собственик на плантацията Спринг Гроув — и Джон Хингам, когото Хенриета сигурно сънуваше в този момент.

Фиделити пусна завесата. Бе очаквала, че ще намери една примитивна и дива Америка! Явно наред с уважението към семейството и националните традиции заселниците бяха донесли със себе си и интригите.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ОСМА

Скоро след бала в Стантън Хауз Скайлър Пиърпойнт официално се присъедини към търговското дружество на плантаторите от крайречните плантации. Тъй като барон Уилмингтън беше председателят на сдружението, повечето от деловите срещи се устройваха в Уилмингтън Хол. Скайлър непрекъснато, намираще причини да идва в имението и както подозираше Фиделити, не всичките бяха свързани с работата. Идваше за много сделки, които лесно можеха да се уредят писмено или да изчакат, докато по-наложителни неща накарат партньорите да се съберат.

Тъй като стана ясно, че двамата с Фиделити се познават — новината се беше разнесла мълниеносно след бала у Стантън, — никой не се учудваше, че Скайлър се отбива да я поздрави, когато идваше при барона или си тръгваше от среща с него.

Хенриета откри смаяно, че Фиделити упорито избягва срещите със Скайлър — прибираше се внезапно в стаята си или се скриваше някъде из разцъфналите градини.

— Фиделити! — извика веднъж Хенриета, когато двете наблюдаваха Скайлър, който отиваше към лодката си, след като се бе срещнал с барона. — Защо не идеш да размениш две думи с него? Вижда се, че е дошъл заради тебе — не стоя дори пет минути при баща ми.

— Не разбираш — отговори Фиделити, извъръщайки се от прозореца. — Има много неща, които не разбираш.

— Тогава ми кажи! Нали сме приятелки?

— Така е. Приятелки сме. О, Хенриета, не мога да се справя с всичкото това. Всичко, което мога да ти кажа, е, че навремето в Англия ние със Скайлър... имахме връзка. Тя ми донесе много неприятности и не искам да започвам всичко отначало.

— Но той е страхотен! Повечето жени, които познавам, биха дали всичко за да имат връзка с него!

— По-страхотен ли е от Джон? — закачи я Фиделити.

— Фиделити! Не сменяй темата!

— Скайлър е женен — припомни й Фиделити. — А аз съм гостенка на чичо ти. На какво ще прилича това — аз да тръгна с женен мъж, докато чичо ти Филип го няма?

— Всеки, който е видял лорд Пиърпойнт, ще те разбере!

Фиделити си спомни вечерта, когато Филип я беше довел в Уиндам Хауз в Лондон и виждайки как тя се целува със Скайлър, беше избягал в нощта. Поклати глава.

— Не мисля, че Филип би разбрал.

Фиделити се разхождаше покрай лехите с разкошни цветя. Беше началото на май и въпреки че отчаяно искаше Филип да се върне, тя съзнаваше, че трябва да го очакват чак след една-две седмици. Чувайки приближаващи се стъпки, Фиделити бързо се скри под една полукръгла пергола, гъсто обрасла с лози. Знаеше, че това е Скайлър, бе видяла лодката му закотвена на пристанището. Седна със затаен дъх на едната от двете срещуположни пейки под перголата. Но беше твърде късно. Той наближи без колебание и надникна през гъстите листа на лозите.

— Какъв хубав ден, мадам Крайтън... ъ-ъ... извинете ме, госпожо Феърфакс.

— Няма нужда да ми напомняте за миналото ми, милорд — каза Фиделити, без да поглежда към него. — Много добре осъзнавам положението си на омъжена жена. Чудя се дали вие можете да кажете същото.

Той се разсмя и седна на пейката срещу нея.

— Днес май нещо не сме в настроение?

— Бихте ли ми казали, милорд — запита тя, хвърляйки му студен поглед, — кой управлява плантацията ви, щом изобщо не стоите там?

— Имам много компетентен надзирател.

— Жалко, че надзирателят ви няма също тъй компетентен господар. Не ви ли е страх, че някой ден може да ви застрелят, ако надзирателят не ви познае ви вземе за някой натрапник?

Скайлър се разсмя, поглаждайки светлорусите си мустаци.

— Умът и езикът ти днес са остри като бръснач!

— Какво искаш, Скайлър? — запита тя нетърпеливо.

— Само да ме удостоиш с вниманието си. Да се потопя в твоята свежест и очарование.

— Всеки път, когато се срещнем, очаквам някакъв отговор.

Той се премести на пейката до нея, но тя се дръпна рязко и не му позволи да я прегърне през раменете.

— Искам да те видя, Фиделити. Искам да бъда с тебе.

— Няма смисъл да се срещаме — каза тя. — Филип всеки момент ще си дойде.

— Филип, Филип — изфуча Скайлър. — Довел те е във Вирджиния, семейството му те е приело в дома си. Това значи ли, че си тяхна собственост? Значи ли, че не можеш да се виждаш със старите си приятели?

— Със старите приятели — може би. Но старите любовници са друго нещо. И тъй като беше така любезен да ми напомниш за съпруга ми, мога ли още веднъж да ти припомня, че си женен мъж?

— Твоят съпруг, дано адът отнесе мръсната му душа, няма значение за мене. Защо не мислиш така и за моята жена?

— Първо, защото съпругът ми е на половин свят отук, и второ, не съм се омъжила доброволно за него, нито доброволно съм делила леглото му.

Той се усмихна многозначително.

— Ами Филип?

— Няма да обсъждам Филип с тебе — отсече тя.

Скайлър протегна облечената си в сатен ръка и я обви около раменете ѝ.

— Фиделити, какви игри играеш? Знаем, че още ме обичаш, очите ти го издават. Погледни ме. — Той я хвана за брадичката, вдигна лицето ѝ и тя погледна в зелените дълбини на очите му. — Нищо не дължиш на семейство Уилмингтън. Каквото са ти дали, направили са го, защото са искали. Целуни ме, Фиделити, както тогава в Лондон.

Той я целуна, притискайки я плътно към себе си. Фиделити усети как нерешителността ѝ се изплъзва между пръстите ѝ също като копринените руси коси на Скайлър, докато галеше раменете му. Когато устните им се разделиха, тя го отблъсна, въпреки че той се канеше отново да я целуне.

— Не, Скайлър! Моля те, недей! — Той я стисна здраво и тя започна да се бори. — Скайлър!

— Извинете, госпожо. — Джошуа, чернокожият градинар застана пред перголата със страшна на вид тризъба вила в ръката. — Имате ли нужда от помощ?

— Благодаря ти, Джошуа. — Фиделити използва сепването на Скайлър, изплъзна се от ръцете му и профуча покрай градинаря, излитайки изпод перголата. — Всичко е наред.

Джошуа сви рамене и тръгна по алеята, Фиделити, все още разтреперана от целувките на Скайлър и от собствената си яростна реакция, затича към къщата. Смяташе, че Скайлър ще излезе от градината и ще иде на лодката си, но не се обърна да види дали той си отива.

Фиделити слезе по стълбите с книга в ръка. Смяташе да седне да почете някъде под топлото пролетно слънце — не в градината, където беше имала доста неприятни срещи, а при ябълковите дръвчета, празнично разцъфнали в розово и бяло.

Когато слезе във фойето, Фиделити чу гласове пред входната врата на къщата. Реши да изчака хората да влязат, вместо да се мъчи да се скрие някъде. След миг вратата се отвори и във фойето влязоха барон Уилмингтън и възстарикият Питър Бърдет.

— Фиделити! — усмихна се баронът. — Колко хубава си днес.

— Благодаря, милорд — отговори Фиделити с реверанс.

— Нека да прибавя и моите комплименти, госпожо Феърфакс — каза Питър Бърдет, облягайки се тежко на бастуна си, който явно не представляваше само моден аксесоар.

— Много сте мил, мастър Бърдет — усмихна му се Фиделити.

Стана ѝ малко жал за Питър Бърдет. Беше стар, на около шестдесет и пет години, а животът в колониите беше доста труден дори за мъже на половината от годините му. Той се гордееше с двадесет и две годишната си съпруга Шарлот, която — както гласяха клюките — била богата наследничка в Англия и попечителите ѝ направили изгодна сделка, като разменили нейната съблазнителна персона срещу чара на Питър Бърдет. Значи, разсъждаваше Фиделити, той би трябвало да очаква, че и другите мъже ще бъдат съблазнени от нея и че тя също ще бъде съблазнена от другите мъже.

Фиделити се раздели с двамата мъже, които отиваха в кабинета на барона, за да говорят за работата, която никога не свършва, и излезе през страничната врата. Запъти се към ябълковата градина.

Денят беше прекрасен и Фиделити тръгна бавно по страничната поляна покрай очертаните с тухли лехи, пълни с цветя, които щяха да разцъфнат по-късно през лятото. Когато отмина каменната пейка, една

от няколкото пейки, които заедно с няколко каменни вази очертаваха границата между страничната градина и ябълковите насаждения, тя чу един глас да я вика:

— Фиделити! Фиделити! — Беше Хенриета.

— Здравей, Хенриета!

Фиделити се помъчи да прикрие разочарованието си, явно и днес нямаше да може да чете. Но любопитството я жегна — Хенриета нямаше навик да се усамотява.

— Какво те води към най-отдалечените кътчета на двора?

— Исках да остана за малко сама, да поразмисля. — Хенриета изхихика, обикновено не отделяше много време за мислене. — Фиделити, можеш ли да пазиш тайна?

— Разбира се.

— Седни — и тя потупа мястото до себе си на пейката.

Фиделити въздъхна мислено и седна до Хенриета, очаквайки да чуе новината.

— Трябва да пазиш тайна, никой не знае, освен мама. Даже Джон не знае още.

Фиделити започна да губи търпение.

— Мога да пазя тайна, Хенриета — каза тя твърдо.

— Ами... — Хенриета се наведе плътно към нея, сякаш бяха в стая, пълна с любопитни хора, а не в огромен и безлюден двор. — Бременна съм.

Фиделити затаи дъх — помисли си не за Хенриета, а за бащата на детето, което носеше тя.

— Чудесна новина — каза тя накрая. — Моите поздравления.

— О, Фиделити! — възкликна възторжено Хенриета. — Нямаш представа какво е да си бременна.

Фиделити погледна настрана. Разбира се, Хенриета не подозираше, че и Фиделити беше узнала, макар и за кратко, какво е да носиш дете някъде дълбоко в тялото си. Но трябваше да признае, че случаят с Хенриета е по-различен. Тя обичаше съпруга си, въпреки че беше негодник и недостоеен за нея. Фиделити не бе обичала бащата на своето дете, презрения Никодимъс Крайтън, и не бе оплаквала загубата на детето си така, както би го сторила, ако беше от любим мъж. Помъчи се да измисли какво да каже, но не се наложи, защото

чернокожото момче, което баронът и баронесата използваша като паж, дотича при тях и каза на Хенриета, че майка ѝ искала да говори с нея.

Фиделити пожела приятен следобед на Хенриета и с надеждата, че най-накрая се е освободила от светски задължения, се запъти пак към ябълковата градина с книгата в ръка.

Но както изглеждаше, в голямата плантация нямаше място, където Фиделити да се оттегли поне за малко в самота и спокойствие, които ѝ бяха толкова нужни сега. Тя седна под едно обсипано ебели цветове ябълково дърво и отвори книгата — нов роман, наскоро дошъл от Англия за колекцията на баронеса Уилмингтън. Историята така я погълна, че тя не чу обувките в ботуши крака на Джон Уиндам, който влезе в ябълковата градина и се приближи към дървото, под което седеше Фиделити.

— Добър ден, госпожо Фиделити — каза той, прокарвайки облечената си в ръкавица ръка през косата ѝ.

— Остави ме, Джон Хингам — викна тя. — Иди в къщата и намери жена си. Извинявай, че съм така недискретна, обаче тя носи дете от тебе. Време е да си влезеш в ролята.

Той вдигна рамене, безразличен към току-що чутото, и се изсмя неприятно.

— А, проповед за добро държание, значи! И то от такава прелестна проповедничка!

Той я дръпна грубо към себе си и започна да я целува, но целувките му не бяха нито толкова нежни като на Филип, нито така чувствени като на Скайлър. Тя го отблъсна погнусена.

— Махни си ръцете от мене! — изсъска разярена Фиделити.

Той продължи да нахалства и тя го цапна с книгата през лицето. Хингам се дръпна, защото ударът попадна точно в носа му.

— Мръсница! — изсумтя той. — Не си заслужава човек да се хваща с тебе. Пази си я тая твоя съмнителна непорочност! Има доста жени, които не се скъпят толкова с прелестите си.

— Тогава върви при тях! — викна му Фиделити; беше се изправила и стоеше във войнствена поза. — Не мога само да си представя коя жена, освен онова заслепено от любов момиче, което те е взело за мъж, ще приеме доброволно ухажванията ти.

Той се обърна, без да каже нито дума, и се махна от ябълковата градина, Фиделити притисна ръка към сърцето си, което биеше лудо, и

го изгледа как се изгубва през задния вход на плантацията, възседнал големия си кафяв жребец. Тръгна по тясната, рядко използвана алея за езда и изчезна от погледа ѝ зад ябълковите дървета и зад гъстата растителност покрай алеята.

Фиделити си отдъхна. Явно и сега нямаше да е в състояние да се съсредоточи в книгата. Щеше да направи най-добре, ако се върне в къщата — сигурно би могла да помогне с нещо на баронесата. Замръзна при мисълта, че пак ще чуе хихикането на Хенриета и ликуването ѝ от радостното събитие, особено сега, след като беше видяла „идеалния“ ѝ съпруг да отива в галоп на среща с някоя от омъжените си любовници.

Фиделити излезе от ябълковата градина и тръгна към предната част на къщата, решена да не обръща внимание на вятърничавостта на Хенриета. Точно когато стигна до входната врата, оттам излязоха баронът и Питър Бърдет. Бяха свършили деловия разговор и отиваха към лодката на мастър Бърдет, закотвена на реката.

— Мастър Бърдет — усмихна се Фиделити, снишавайки се отново в реверанс.

— Пак се срещаме, госпожо Феърфакс — усмихна се старият господин, който не беше по-висок от нея.

Той се облегна на бастуна с позлатена топка на края и притисна сухата си ръка към хълбока си.

За миг Фиделити помисли, че нещо внезапно го е заболяло, но когато го видя да се отправя бавно към реката, разбра, че това е привично движение — ръката му почиваше не върху хълбока, облечен в дреха от зелен и златист брокат, а върху украсената дръжка на един пистолет.

След като видя двамата мъже да се изгубват зад завоя, Фиделити се обърна и влезе в къщата.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА

Джон Хингам беше мъртъв. Поплар Хил, плантацията на родителите му, потъна в черен креп отвън и отвътре, а тялото му лежеше за поклонение върху черна катафалка в най-голямата приемна на имението.

От съседните плантации идваха близки и приятели на семейство Хингам. Още с пристигането си те получаваха черни нощни дрехи, черни тоалетни принадлежности, траурни ръкавици и шалове.

В присъствието на членове на семейство Хингам тонът на разговорите беше учтив и съчувствен, но когато двама или повече гости останеха за миг насаме, започваха оживени разисквания за истинските обстоятелства около смъртта на Джон Хингам.

Томас Хингам, бащата на Джон, и барон Уилмингтън решиха да обявят, че смъртта на Джон е резултат на нещастен случай — застрелял се, докато си чистел пистолета. Не бяха дадени никакви обяснения как така е успял да се самопростреля в гърба.

Сред близо триста души, намиращи се в момента в плантацията — близки, приятели, роби, — може би само двама не подозираха каква е истинската причина за смъртта на Джон Хингам. Това бяха Хенриета, към която се отнасяха изключително внимателно поради бременността си и поради това, че нероденото ѝ още дете беше наследникът на Поплар Хил, и майката на Джон — Елизабет Хингам, която не преставаше да плаче и ако узнаеше истината, сигурно не би преживяла удара.

Мълвата обаче се разнасяше като горски пожар сред гостите и робите в околните плантации и вечерта преди погребението двете жени, заради които беше съчинена благовидната история, бяха единствените, които още ѝ вярваха.

Много хора, които знаеха за връзката на Джон с Шарлот Бърдет, потвърдиха слуховете. Още повече че тъкмо тази дама и съпругът ѝ кой знае защо отсъстваха от траурната церемония.

Джон Хингам беше умрял същия ден, когато се натрапи на Фиделити в ябълковата градина на Уилмингтън Хол.

Питър Бърдет, когото Фиделити бе видяла да си тръгва от имението малко след като Джон бе напуснал в галоп плантацията, се бе прибрал у дома си по реката. Когато стигнал, отишъл право в стаята на жена си, както бил свикнал, отворил вратата и я заварил да се люби необуздано с Джон Хингам.

Слугите, които се осмелили да го последват до стаята на Шарлот, разказват, че Питър за момент се вкаменил. После без никакво вълнение извадил украсения пистолет, чиято дръжка бе опипвал с привично движение преди броещи минути, и докато жена му пищяла и бързала да закрие голотата си с ухаещите на лавандула чаршафи, застрелял Хингам в гърба, докато той се мъчел да стане.

След това, продължаваше клюката, Питър Бърдет накарал двама дворни слуги да държат здраво Шарлот, а третият налагал гърба и с каруцарски камшик, докато бялата ѝ кожа се сцепила и се свлякла на килима, смесвайки се с кръвта на нейния любовник, чието тяло бързо изстивало на пода до нея.

По време на наказанието Питър Бърдет седял в едно кресло, без да показва никакви признаци на вълнение, и галел нежно отново заредения си пистолет.

Фиделити научи за смъртта на Джон, докато помагаше на баронесата да прегледа останалите в къщата детски дрешки, за да намери нещо за детето на Хенриета. Двете бяха чули конски тропот пред къщата, бяха изтичали веднага по стълбите и чуха смаяното възклицание на барона, когато му съобщиха новината.

Той бе изкачил стълбата с окаменяло лице и им бе казал с две думи страшната вест, оставяйки ги да съобщят на Хенриета, спяща в блажено неведение в леглото, което вече никога нямаше да дели със своя съпруг женкар.

Тялото на Джон почиваше в ковчег, покрит с черен кадифен покров. След като дошлите за погребението изядоха сервираната студена вечеря, траурното шествие излезе от имението и се насочи към един самотен хълм, където се намираше фамилната гробница на семейство Хингам.

Както беше обичаят сред плантаторите, погребението трябваше да се извърши вечерта. Времето бе студено и ветровито, черни бухлати облаци закриваха луната и заплашваха с проливен дъжд.

Пронизващият вятър люлееше пламъците на факлите, с които робите осветяваха пътя.

Траурното шествие се виеше по пътя сред ливадите и накрая образува полукръг пред зеещия на хълма гроб, до който бе оставен ковчегът.

Най-отпред вървяха членовете на семейство Хингам — бащата и майката на Джон, които подкрепяха Хенриета. Тя бе скрита под дълъг черен воал, който щеше да носи до смъртта си или до деня на повторната си женитба. Воалът я скриваше от глава до пети и се влачеше по земята след нея. Тя подсмърчаше непрестанно и бършеше лицето си с омачкана черна кърпичка.

След тях идваха близките роднини — малко на брой. Семейство Уилмингтън бяха в тази групичка и Фиделити вървеше заедно с тях.

След тях вървяха другите плантатори заедно със семействата си. В края на шествието идваха надзирателят, помощниците му и робите, наредени по важност на задълженията — първо къщните, после дворните слуги.

Фиделити стоеше заедно със семейство Уилмингтън — барона, баронесата и младия Чарлз — сред тълпата облечени в черно хора. Заупокойната служба се нарушаваше само от изхлипванията на Хенриета и свекърва ѝ, вкопчени една в друга. Малко по-далече стояха робите от Поплар Хил, доста от които познаваха Джон Хингам още от люлката. Не бяха много онези от тях, които жалеха за смъртта му — Джон беше жестоко дете, обичаше да мъчи и малтретира робите на баща си. Когато порасна, макар че за това се говореше само шепнешком, не се стесняваше и да посяга на младите робини, нападайки ги в леглата им.

Заупокойната служба привърши. Дошлите започнаха да се отдалечават от гроба и тръгнаха вкупом към потъналото в черен крепимение, където щяха да прекарат останалата част от нощта, преди да се върнат по домовете си.

— Фиделити! — Дълбокият мъжки глас като че ли изникна от пронизващия нощен бриз.

Фиделити погледна през рамо и видя Скайлър, чиято руса коса, също както и нейната, контрастиреше рязко с черната му дреха. Беше застанал зад нея, осветен от люлеещите се пламъци на факлите. Жена

му вече отиваше към къщата, прегърнала съчувствено Елизабет Хингам през раменете.

— Моля те, Скайлър — каза раздражена Фиделити, — това не е най-подходящото време и място за интимни срещи!

— Пфу! — изпухтя той. — Не ставай лицемерка! Ти мразеше това копеле точно толкова, колкото и другите, може би даже повече — ако не беше го отблъснала, щеше да бъде в твоето легло, а не в това на Шарлот Бърдет!

— Тогава какво искаш?

Двамата стояха близо до отворения гроб и чуваха как гробарите хвърлят първите лопати пръст върху ковчега. Фиделити осъзнаваше, че хората, дошли за погребението, вече приближават портите на гробищата и мнозина от тях мятат любопитни погледи към двете изоставаци назад фигури.

— Трябва да говоря с тебе.

— Тук ли?

Той сниши глас и я дръпна по-далече от робите, които бързаха да заспят гроба на Джон. Не искаше до сутринта да разнесат разговора им из всички колиби.

— Познаваш ли тукашната градина?

— Да, бяхме там следобеда с Мелинда Стантън.

— Значи знаеш беседката. — Тя кимна. — Тогава да се срещнем там в три часа, след като всички заспят.

— В три часа през нощта ли?

— Да, в три часа през нощта. Ще дойдеш ли?

— Ще се опитам — обеща тя.

Фиделити лежеше будна, след като Мелинда Стантън, с която бяха в една стая, отдавна беше заспала...

Прислужничката облече Фиделити в черна нощница, също като всички останали в този ден. След като спуснаха черните завеси, тя легна в постланото с черни чаршафи легло.

Мелинда, винаги готова да клюкарства, я побутна в тъмното:

— Чу ли какво разправят за Джон Хингам?

— Да — призна Фиделити.

— Истина ли е?

— Откъде да знам!

— Хайде де! — Мелинда се подразни, защото Фиделити не беше склонна да откровеничи. — Ти живееш със семейство Уилмингтън, трябва да знаеш какво е станало!

— Джон Хингам нямаше навика да ми се доверява — каза хладно Фиделити. — И нямам намерение да одумвам съпруга на Хенриета. Има много други, които с радост биха си поклокарствали с тебе.

— Ах, каква принципна млада дама! Не си мисли, че никой не ви е видял как си шушукате с лорд Пиърпойнт на гробищата. И не ви е за първи път!

Мелинда се извърна рязко с гръб към Фиделити в леглото, застлано с черни чаршафи, притихна и не след дълго заспа.

Фиделити обаче не можа да заспи. Беше решила да не отива на среща със Скайлър в градинската беседка, но не спеше и чу как часовникът над камината удря полунощ, после един, после два пъти. Решителността ѝ отслабваше с всеки изминал час и тя не смееше да помръдне до заспалата Мелинда, очаквайки ту с ужас, ту с радост часа на срещата.

Представяше си как Скайлър я чака в беседката, представи си разочарованието му, когато види, че тя няма да дойде, но усещаше как ужасно желае да го види. Защо, питаше се Фиделити. Тя имаше Филип, влюбен и готов да я защити дори с цената на живота си. И въпреки това копнееше да види Скайлър, който никога не ѝ беше донесъл нищо друго, освен болка. Привличането им един към друг беше чисто физическо и въпреки това имаше нужда от него.

Чу в тъмнината как часовникът над камината удря три пъти. Поколеба се за миг, после леко се измъкна от леглото. Застана за секунда, да се увери, че не е събудила Мелинда. Но тя продължаваше да спи, дишайки леко и равномерно. Дори не се размърда, Фиделити стигна пипнешком до гардероба и извади едно черно копринено наметало. Обу някакви черни пантофи, наметна шумолящата коприна на раменете си, дръпна черната качулка над разбърканата си коса и завърза връзките под брадичката.

Фиделити спря и притихна за миг, чудейки се какво може да каже на Мелинда, ако тя за нещастие се събуди тъкмо сега. Но тъй като Мелинда продължи да спи, тя си отдъхна, отиде на пръсти до вратата,

отвори я толкова тихо, колкото можеше, и се плъзна в дългия, тих и студен коридор на третия етаж.

Там нямаше жива душа. Изтича бързо по коридора, а стъпките ѝ заглъхваха в дебелия килим.

Когато стигна до стълбата, Фиделити спря, послуша се, но не чу нищо. Слезе внимателно по тъмните стъпала, придържайки с една ръка нощницата и наметалото си. С другата се държеше предпазливо за парапета. Спря на последното стъпало, изчака в средата на коридора на втория етаж и след това пак така предпазливо се спусна по другите стъпала, които водеха към входа на къщата.

Когато стигна до фойето, Фиделити намери страничния изход, отвори вратата и потъна в студения нощен въздух.

Спря за миг под портика на страничния вход и едва тогава си пое дъх. За миг ѝ хрумна да се върне, но вече беше стигнала толкова далече. Тя пое дълбоко дъх, отвори вратичката на портика и слезе по трите стъпала, които отвеждаха към поляната отстрани на къщата.

Пред нея се откриха високите и широки градински порти на Поплар Хил, а някъде отвъд тях, скрита зад терасите на хълма, беше градинската беседка.

Скайлър я очакваше в беседката.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТА

Фиделити се промъкна през красивата градинска порта от ковано желязо. Въздухът ставаше още по-студен и по-влажен, отколкото беше, докато погребваха Джон. Бухлатите тъмни облаци се бяха сгъстили още повече и закриваха изцяло небето, нямаше нито звезди, нито луна. Тя потрепери. Беше чувала, че избягали роби и индианци, които все още представляваха заплаха за района, предприемали нощни нападения. Забърза, когато чу някакъв шум в тъмното, молейки се само това да е някое животинче, което броди из храсталаците.

Напрегна очи, за да различи беседката в сгъстилата се тъмнина. Къде беше? Дали не се е объркала и не е отишла в невярна посока? Не познаваше много добре градините на Поплар Хил, само се беше поразходила из тях предния ден. Чудеше се дали да не се върне, преди да се е изгубила окончателно.

Една светкавица освети внезапно градините и този кратък миг беше достатъчен, за да види беседката недалече пред себе си.

Фиделити въздъхна с облекчение и забърза натам. Светкавицата оцвети бялата беседка в розово, но когато угасна, Фиделити продължаваше да я вижда като тъмен сив силует, изправен пред далечните дървета.

Беседката имаше проста, но елегантна форма. Колони, построени в кръг, поддържаха куполовидния покрив, под който се гушеха две малки пейки, обърнати една към друга.

Когато наближи беседката, Фиделити видя там Скайлър, който я чакаше, седнал на едната пейка. Той стана и излезе да я посрещне.

— Мислех, че няма да дойдеш — каза Скайлър, поемайки ръката ѝ, и двамата влязоха в беседката.

— Казах ти, че ще се опитам. Трябваше да съм сигурна, че Мелинда е заспала, преди да изляза.

— Но мислеше да не идваш, нали?

Фиделити сведе поглед. Скайлър винаги усещаше намеренията ѝ.

— Да — призна тя. — Така смятах.

Тя потръпна от внезапния полъх на вятъра, който духаше през колоните на беседката. Съжали, че е излязла така леко облечена, с тънката копринена нощница и наметалото. Скайлър бе в костюма от черен сатен, с който се бе явил на погребението, а над него носеше черно кадифено наметало, Фиделити му завидя за топлите дрехи.

Зачака с нетърпение той да заговори. Позволи му да седне поблизо, отколкото би допуснала при други обстоятелства.

— Ти трепериш — каза той най-накрая.

— Ами, студено е! — сопна му се тя.

— Трябваше да се облечеш, преди да излезеш — каза той.

Като видя, че тя се кани да каже нещо, побърза да продължи:

— Знам, не си искала да събудиш Мелинда Стантън. Признавам обаче, че изпитвам огромно удоволствие да те гледам в такова очарователно neglije.

— Скайлър! — изрече тя заплашително.

— Съжалявам, скъпа.

Той метна края на наметалото си върху раменете ѝ и я притегни към себе си.

При други обстоятелства тя веднага щеше да се дръпне, защото знаеше как ѝ влияе близостта му, но сега топлината на тялото му беше като дар от небето и тя не можеше да се застави да се отстрани от него.

— Ще ми кажеш ли защо сме тук? — настоя Фиделити, когато той млъкна окончателно.

Скайлър продължи да седи мълчаливо и тя се учуди какво ли означава това мълчание. Когато обърна лице към него, той погледна надолу към нея и тя усети топлите му устни върху хладното си слепоочие.

— О, Скайлър, недей! — изстена тя.

Той беше така горещ, така защитена се чувстваше тя в топлата му прегръдка. Помъчи се със слабо движение да избяга от устните му, но те започнаха леко да целуват пръстите ѝ. Фиделити поиска да се изправи.

— Добре — отстъпи той. — Седни. Ще съжаляваш, ако не останеш тук с мене.

— Затова ли ме повика тук, да съжалявам?

— Видях те днес на гробищата и исках да ти кажа колко много мисля за теб. Знаех, че много съм те наранил, когато се ожених...

— Доста небогоугодни мисли в момент, когато се предполага, че се молиш душата на Джон Хингам да намери вечен покой!

Скайлър се изсмя и поклати глава, разтърсвайки перата на черната си шапка.

— Душата на Джон Хингам най-вероятно ще намери вечния си покой в ада! И сигурно е отишла там. Дано сатаната запали огън под нея и заради мене.

— Скайлър!

Той се засмя още по-весело.

— Хайде, скъпа. Кога напусна Феърфакс Хауз? Преди една година ли? Или година и половина? Хайде, не оставяй пуританското си възпитание да изплува след толкова много време.

— Значи, единствената причина, поради която съм тук в тоя никакъв час и на този студ, е, за да чуя, че винаги те е било грижа за мене, независимо че се ожени за друга?

Тонът ѝ беше извънредно саркастичен.

— Не можеш да се ожени за тебе, вече беше омъжена.

— И бедна — добави тя. — Откровено казано, Скайлър, толкова пъти сме говорили за това, че вече не ми е интересно. Ако ме извиниш — и тя се отдръпна от него, замлъквайки за малко. — Това има ли нещо общо с факта, че Филип се връща след една седмица?

— Донякъде — потвърди той.

— И за това сме говорили вече.

Тя се опитваше да бъде твърда, да говори строго и отбранително, но пак трепереше и ѝ се искаше да се вмъкне отново в топлата му прегръдка. Пребори се с това желание и продължи:

— В никакъв случай няма да се виждам с тебе, след като Филип си дойде, освен когато е неизбежно да се срещнем. Няма да разочаровам Филип, докато живея в Уилмингтън Хол, издържана от семейството му. — Тя изчака за отговор, но Скайлър мълчеше. — Е?

Той се усмихна.

— Много си хубава в черно, трябва по-често да носиш този цвят.

— Скайлър! — стрелна го разярена Фиделити. — Невъзможен си!

Тя подскочи, когато една светкавица удари наблизо в гората и гръмотевицата избоботи над Поплар Хил.

— Фиделити — Скайлър използва стряскането ѝ, за да заговори отново, — мисля, че ще е по-добре да напуснеш Уилмингтън Хол. Това ще промени ли положението?

— Какво предлагаш?

— Можеш да дойдеш да живееш в Йоркби. Тогава няма да си задължена на Филип Уилмингтън.

Тя се загърна по-плътно в наметалото си.

— Съмнявам се дали жена ти ще се зарадва на присъствието ми в плантацията, която ти е купила, за да...

— Хайде, хайде — протегна ръка Скайлър. — Няма да говорим за финансовото ми състояние. Колкото до жена ми, ще се справя с положението.

Фиделити отвори широко очи.

— Но... невъзможно е да получиш развод, дори в Англия не е възможно! Освен ако с жена ти свидетелстваме си импотентен — и тя се усмихна лукаво.

— Искаш ли да разбереш дали жена ми има основание да ме обвини в подобно нещо? — запита той безочливо.

— Отклоняваме се от темата — сръза го тя незабавно. — Можеш ли да убедиш жена си да се върне в Англия? Децата от първия ѝ брак са там, нали?

Скайлър поклати глава.

— Тя няма да замине. Поне докато аз съм тук. Доста много е инвестирала в мене.

— Тогава какво точно ми предлагаш?

— Има една вилчка до Йоркби. Доста далече е от къщата, от другата страна на градините, стига се по една малка пътека до края на горичката. Много е красива, на един етаж, но е като миниатюрно имение. Има сервизни помещения, тухлена кухня, стаи за слугите, конюшня...

Той видя, че Фиделити се кани да го прекъсне и настоя:

— Наистина можеш да живееш там много удобно. Ще ти осигурия всичко, от което имаш нужда — слуги, кочияш, коне, лодка... всичко, каквото искаш.

Той спря за миг и вдигна яката на жакета си, защото заваля и макар че бяха вътре в беседката, покривът не ги пазеше от дъжда, който вятърът носеше на яростни струи.

— Никой няма да те безпокои.

Фиделити замълча за момент, дръпна напред качулката си и се изви с гръб към дъжда, който бързо проникваше през тънкото наметало и ефирната нощница.

— И ти ще идваш от време на време, така ли да го разбирам?

— Да, разбира се. Нали точно затова ти го предлагам?

— Как смееш! — В яда си тя забрави за дъжда и за студа. — Как смееш да ми предлагаш да напусна Уилмингтън Хол и да ти стана тайна любовница!

— В края на краищата — отговори той, като се изправи, — няма да ти е за пръв път да ми бъдеш любовница.

Фиделити остана права, шибана от вятъра и студения дъжд. Пресметливият му цинизъм идваше толкова скоро след уверенията му, че я обича... Беше смаяна. Той винаги умееше да остроумничи обедно, когато отхвърляе някой негов каприз. Внезапно Фиделити разбра колко е смешна тук, застанала пред него, и се извърна рязко.

Изскочи от беседката, препъвайки се под дъжда и силния вятър. Не беше направила и няколко стъпки, когато усети пръстите му да хващат ръката ѝ през мокрите дрехи. Тя се спъна, залитна и щеше да падне, но той я дръпна силно и я извъртя към себе си.

Фиделити започна да се бори с него, а дъждът се изливаше като из ведро отгоре им.

— Остави ме! — извика тя, докато гръмотевиците трещяха. — Пусни ме!

— Ти ме обичаш! Знам го, не можеш да ме излъжеш! — извика Скайлър, дръпна я и я стисна здраво. — Кажи, че ме обичаш!

— Мразя те! — изсъска Фиделити и вдигна глава към него; качулката ѝ падна, а дъждът започна да мокри вече овлажнилата ѝ коса. — Мразя те повече от всеки друг на света!

Той сграбчи косите на тила ѝ, изви главата ѝ назад и започна да я целува, а дъждът се лееше отгоре им.

Когато най-накрая я пусна, тя се сви на гърдите му и сълзите, които течаха от очите ѝ, се смесваха с дъждовните капки.

— Признай си — заповяда Скайлър. — Признай, че обичаш мене, а не Уилмингтън.

— Защо? — хленчеше Фиделити. — Защо правиш това с мене? Имаш всичко, което си искал, защо не ме оставиш?

— Трябва да знам! Хайде, кажи ми!

Тя стоеше победена, с лице, притиснато към кадифеното му наметало. Да потвърди, че го обича, щеше да означава нещо повече от признание в любов пред него — така тя щеше да признае това и пред себе си. Накрая тя вдигна очи и погледна лицето, което се извисяваше над нея.

Ако се беше надявала да открие поне искрица съчувствие в погледа му, беше сгрешила. Ако се беше надявала да излезе с ненакърнена чест от тази схватка, очакванията ѝ бяха излъгани. Знаеше, че няма да се измъкне от ръцете му, ако не си признае, а ако откажеше да го стори, щеше да стои тук така чак до зазоряване. Тя отвори уста, пое дъх, преглътна студения пронизващ нощен въздух и изрече:

— Да... да... обичам те. Никога не съм обичала друг, освен тебе, и бъди проклет заради това!

Отстъпи назад и побягна през градината към къщата. Не знаеше дали той я следва, но сред гръмотевиците чуваше победоносния смях на мъжа, когото сега мразеше със страст, подобна единствено на любовта, която беше изпитвала към него.

Докато тичаше обратно към къщата, Фиделити усещаше, като че ли градината е започнала да се върти пред погледа ѝ, стъпките ѝ ставаха все по-несигурни и започна неудържимо да я тресе. Досега беше изпитвала само неприятен студ, но сега студът ставаше непоносим, а от време на време я обливаха горещи вълни. Изпитваше непреодолимо желание да легне, но успя да се добере до градинската порта, а после и до къщата.

Когато стигна до каменната пътека в края на ливадата, през която тичаше, Фиделити се спъна и падна. Протегна напред ръце, за да се задържи, но одра дланите и коленете си в острите камъчета.

Най-накрая, когато почти беше изгубила надежда, че ще се прибере в къщата, тя достигна портата от ковано желязо и успя да я отвори достатъчно, за да се провре през нея. Изкачи с мъка трите стъпала и отвори вратата. Стори ѝ се по-тежка, отколкото преди, когато бе излязла от къщата преди не повече от час. Мина през фойето пред главния вход. Спря пред витата стълба, която водеше нагоре към стаята ѝ през два етажа и през четири крила на къщата, Фиделити се отпусна

тежко на първото стъпало и опря глава на причудливо оформената централна колона на стълбището.

— Госпожо? — разнесе се женски глас зад нея.

Фиделити отвори очи и видя едно младо момиче. То носеше черна нощница или нещо подобно, направена от вълнен плат.

— Какво? Ти коя си? — промълви Фиделити.

Не се сещаше да е виждала това момиче преди.

— Казвам се Роуз, госпожо. Господарят ми каза, че сега ще работя за вас. Прати ме да ви помогна да си смените дрехите и да ви сложа да си легнете.

— Господарят ти? Кой е господарят ти?

— Как кой? — учуди се момичето. — Ами, милорд Пиърпойнт!

Фиделити се вгледа в момичето. Беше почти на нейната възраст, ниско и набито, със златисти къдрави коси, Фиделити помисли, че трябва да го отпрати обратно при Скайлър. Раздразни се от неговата увереност, че я е спечелил — дотолкова уверен, че дори ѝ беше намерил прислужница... но тази нощница, която носеше момичето, изглеждаше толкова суха и топла! Да си легне — това звучеше тъй хубаво, дори ако трябваше да го стори до похъркващата Мелинда Стантън!

Фиделити позволи на момичето да я придружи до приемната, да ѝ помогне да съблече мокрото наметало и нощницата и да я изтрие с кърпата, извадена някъде изпод гънките на вълненото наметало. Вдигна ръце и Роуз нахлузи през главата ѝ дебелата нощница. После отнесе някъде мокрите дрехи, които Фиделити беше съблякла. Не знаеше къде ги отнася тази Роуз, не искаше и да знае. Когато се върна, момичето помогна на новата си господарка да изкачи стълбите и я настани в леглото до Мелинда, която наистина похъркваше.

— Къде ще спя, госпожо? — попита шепнешком Роуз.

Фиделити само простена в отговор.

Усещаше как я наляга огромна умора, а така желаната топлина все не идваше.

— Къде ще спя? — повтори тихо Роуз.

— Там има диван — и Фиделити махна към тапицирания с брокат диван до прозореца. — Можеш ли да спиш на него?

— О, да, госпожо — усмихна се Роуз.

— Вземи юрган от скрина, ако искаш — Фиделити не съзнаваше какво точно казва.

— Да, госпожо. Благодаря, госпожо! Много ще ми хареса да работя за вас, повече, отколкото за лейди Пиърпойнт! Ужасна, отвратителна крастава жаба, кълна се! Извинявайте, че говоря така за благородниците, госпожо, обаче ако тя е благородничка, аз съм... — тя спря, осъзнавайки, че Фиделити вече спи дълбоко.

Роуз взе с усмивка един юрган от скрина при долния край на леглото и легна на дивана. Щеше да ѝ хареса тази нова работа, сигурна беше! Наистина, лорд Пиърпойнт щеше да ѝ липсва. Тя въздъхна — какъв красив мъж, Боже мой! Никога не беше спала с благородник, преди да започне да работи за лейди Пиърпойнт. Но сега, както говореха в Йоркби, тази млада жена щеше да се настани във виличката като негова любовница. Роуз ѝ завидя. Но нали и самата тя щеше да живее там като прислужница. Лордът щеше да посещава господарката ѝ, която сигурно някой път щеше да е неразположена. Не изглеждаше кой знае колко здрава. Роуз се зави и се усмихна на себе си. Да, колко хубаво щеше да бъде новото ѝ положение — камериерка на госпожа Фиделити Феърфакс!

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА

Фиделити се събуждаше бавно. Измъкваше се от унеса си като човек, гмурнал се на голяма дълбочина, който усеща, че никога няма да може да изплува на повърхността. Пред очите ѝ сякаш имаше някаква пелена, беше ѝ ужасно горещо и се потеше от тежките завивки, метнати върху изгарящото ѝ в треска тяло.

Въпреки че завесите бяха спуснати, тя видя слънчевата светлина, която се процеждаше през тях, и като дочу, че някой се движи из стаята, попита със слаб глас:

— Колко е часът?

Някаква размазана фигура се наведе над нея и Фиделити дочу непознат женски глас:

— Господарке? Чувате ли ме?

— Аз... аз... — промърмори Фиделити, усещайки главата си невероятно тежка и сякаш омотана във вълна. — Кой е?

— Ами, аз съм, Роуз — каза фигурата. — Вашата камериерка.

— Роуз?... — опита се да си спомни Фиделити.

— Чакайте — изрече непознатата. — Ще ида да викна...

Името на човека, когото щеше да викне, се изгуби в отварянето и затварянето на вратата.

— Роуз — повтори Фиделити, опитвайки се да не заспива. — Роуз...

Главата я заболя от усилието, но все пак си спомни момичето с това име Роуз. Прислужничката, която Скайлър ѝ бе пратил, когато бяха в дома на семейство Хингам. Още ли е в Поплар Хил? Огледа се с усилие наоколо. Въпреки че погледът ѝ все още беше замъглен, успя да различи, че не е в траурно наредената стая, заемана от нея в Поплар Хил. Значи си е у дома, в Уилмингтън Хол. Но Роуз също е тук. Скайлър я беше пратил. Скайлър. Спомни си нощта и бурята, и беседката в градината на Поплар Хил. Снощи ли беше? Колко време е била болна — защото със сигурност е боледувала... Никой не се чувстваше толкова зле, колкото тя сега. Нишката на мисълта ѝ започна да се губи, сънят отново я обсебваше.

Фиделити вече потъваше в дрямка, граничеща с безсъзнанието, когато чу смътно как вратата се отваря и някакви стъпки се приближават към леглото. Роуз отново се наведе над нея.

— Роуз? — прошепна Фиделити.

— Още е будна, сър — каза Роуз.

Фиделити чу още едни стъпки да се приближават. Някаква поедра фигура се надвеси над нея от другата страна на леглото и една голяма ръка легна върху горещото ѝ чело. Толкова хладна беше тази ръка! Фиделити въздъхна със затворени очи, когато попи потта, избила по челото ѝ. Толкова нежна беше тази ръка, тъй ласкава. Фиделити отново въздъхна, фигурата се надвеси още по-близо над нея и един нисък мъжки глас прошепна името ѝ. Тя се усмихна едва-едва, припомни си нощта и беседката, гласа на Скайлър. Отвори с мъка сухите си, напукани от треската устни и промълви, без да обръща внимание на болката в гърлото:

— Скайлър! О, Скайлър!

Фигурата се отдръпна назад, стана още по-мъглява и Фиделити окончателно престана да се бори със съня, който натежаваше на клепачите ѝ.

Филип Уилмингтън, който беше дотичал от току-що закотвения кораб, стоеше край леглото и гледаше спящата Фиделити. Скайлър! Тоя проклетник, който ги раздели в Лондон, сега пак се вмъкваше между тях. Вдигна очи към Роуз. Срещна я за пръв път преди малко, когато бе дотичала на пристанището, за да повика лейди Уилмингтън, която му разправяше за болестта на Фиделити. Когато разбра, че Фиделити се е събудила, Филип така и не се сети да попита кое е това момиче, което вижда тук за пръв път.

— Тя ви взе за лорд Пиърпойнт! — изкиска се Роуз и си каза, че този мъж е доста красив, обаче все пак би предпочела предишния си господар с хубавата руса коса.

Филип беше объркан. Ако Фиделити е разказвала на това момиче за Скайлър, значи не е преставала да мисли за него.

— Ти познаваш ли лорд Пиърпойнт? — обърна се той към Роуз.

Тя пак изхихика.

— Ами как да не го познавам! Бях камериерка на жена му, преди да ме прати да работя при госпожа Фиделити. И тя като се оправи и иде да живее с него, значи пак ще ми е господар!

— Какво искаш да кажеш с това, че щяла да живее с него?

— Ами в Йоркби, в неговата плантация. — Роуз се плесна през устата. — Ау, май не биваше да ви го казвам. Щото жена му не трябва да разбере, обаче ми се струва, че скоро ще научи къде живее любовницата на мъжа ѝ — точно на другия край на плантацията.

Тя погледна с любов към Фиделити и въздъхна:

— Луд е по нея! Срецнаха се тайно, затова се разболя тя!

Филип се отпусна на един стол, а Роуз, доволна, че е намерила слушател, окончателно се развихри:

— Стана на погребението на мастър Хингам, в Поплар Хил. Те се срещнали в беседката в градината — тъкмо нощта след погребението! Взе да вали и тя излязла само по копринена нощница и едно наметало, и се измокрила страшно! Нищо чудно, че така настина — щеше да умре! Лорд Пиърпойнт ме прати да ѝ помогна да си легне след това. — Тя видя изражението на Филип и млъкна за момент. — Да не съм казала нещо лошо, сър?

Филип не отговори. Стана от стола и без да погледне пак към Фиделити, излезе от стаята.

— Е какво пък толкова! — каза си Роуз, вземайки реакцията му за отегчение. — Нали вие ме попитахте!

Два дни по-късно, малко преди обяд Фиделити се вдигна от леглото — за пръв път от близо две седмици. Седна в голямата вана и Роуз ѝ помогна да се изкъпе, а после изсуши косата ѝ и я изтри до блясък със сурова коприна. Когато започна да се облича, Фиделити забеляза какво беше направила болестта с нея.

— Дрехите ми се въртят! — възкликна тя, докато Роуз връзваше дантелените връзки на сиво-синята ѝ копринена рокля, обточена с тъмносиньо. — Тази рокля ми е нова, стоеше ми разкошно!

— Много отслабнахте от тая болест — потвърди Роуз.

— Ужасно ли изглеждам? — запита Фиделити със страх.

— Божичко, госпожо! Де аз да имах половината от вашата хубост! Дайте да стегна малко тия дантели.

— Хенриета защо не дойде да ме види?

Роуз задърпа със зъби възела и когато го отвърза, отговори:

— Щото тя изобщо не си дойде от Поплар Хил! Старата госпожа Хингам я уговори да стои при нея и двете да правят панихиди за младия мастър Хингам.

— Разбирам. Е, надявам се тя да не прекара остатъка от живота си във вечен траур по него. Сигурно е много безбожно да го казвам, обаче не мога да скърбя за човек като Джон Хингам!

Когато свършиха с обличането, Роуз я придружи до стълбището. Фиделити се зарадва на свежия въздух, така ободрителен след задушната ѝ стая. Надяваше се лейди Уилмингтън да прати някоя прислужница да проветри хубаво, преди да се върне там.

— Още ми е малко горещо — каза тя на Роуз, докато слизаха към първия етаж. — Иди ми донеси ветрило от стаята.

И Фиделити застана на площадката, за да изчака прислужницата да ѝ донесе ветрилото. От мястото си можеше да вижда почти цялото фоайе. Видя, че вратата на приемната се отваря. Оттам излезе някакъв непознат господин.

Той погледна нагоре, видя я и веднага се заизкачва по стълбите. Беше нисичък и по-скоро възпълен, с груба кожа, по която ясно личаха следи от едра шарка. Носеше костюм от пурпурен сатен с много широки панталони, стигащи до коленете, и къс жакет, който не стигаше дори до кръста му. Между жакета и панталоните се виждаше доста широка ивица от снежнобялата му риза. Нагръдникът и маншетите на ризата преливаха от разкошни дантелени водопади, а костюмът изобилстваше с пурпурни и бели галони.

— Мадмоазел! Мадмоазел! — извика той. — Не бива да се разхождате! Тъкмо казвах на мадам баронесата, че трябва да ви се пусне кръв, за да прогоним от тялото ви лошите сокове.

— Да ми се пусне кръв ли? — запита Фиделити и го изгледа объркана.

Не беше чувала наоколо да има някакъв французин.

— Mais oui! — настоя той. — Аз съм квалифициран...

И взе да бърка в предния джоб на панталона, а после извади ръка и ухапа палеца си със сподавено възклицание. Бръкна отново в джоба, извади един ланцет и триумфално го протегна към нея.

Като зърна малкия двуостър нож, Фиделити отстъпи една-две крачки назад.

— Благодаря, мосю — каза тя, без да изпуска ланцета от погледа си. — Сега съм много по-добре.

— Ами соковете! — не се предаваше той. — Ако не им позволим да се оттекат...

— Гастон, остави дамата и соковете ѝ на мира!

Фиделити погледна зад човека и видя една жена, застанала точно на вратата на приемната, откъдето беше излязъл той. Без съмнение и тя беше францужойка.

— Но, Орор — започна мъжът, — тя може пак да се разболе.

— Според мене изглежда напълно здрава! Елате, мадмоазел, преди Гастон да е опитал ланцета си върху вас!

Роуз, появила се откъм стаята на Фиделити с едно синьо ветрило, отвори широко очи, като видя странно обличения мъж със заплашителен, хирургически инструмент в ръка, мина предпазливо покрай него, притискайки се към стената, и стигна при Фиделити и францужойката точно когато баронеса Уилмингтън излезе от приемната.

— О, Фиделити! — възкликна тя. — Колко хубаво, че си станала! Разбрах, че вече си по-добре, но нямах представа, че така бързо се възстановяваш. Мога ли да ти представя маркиз и маркиза Дьо Сен Кентен? — Тя посочи мъжа на стълбите и жената, която бе спасила Фиделити от ланцета. — Мадам, мосю, това е Фиделити Феърфакс, гостенка на девер ми Филип, макар че по-скоро я възприемаме като член на нашето семейство.

Фиделити направи реверанс пред маркизата — нисичка и пълна жена, доста приличаща си със своя съпруг, макар кожата ѝ да не беше белязана от шарка като неговата. Обърна се, за да направи реверанс и пред маркиза, но той така ненадейно взе ръката ѝ и я целуна, че тя забрави за реверанса.

— Елате в приемната — каза баронесата. — Фиделити има да научи толкова много неща!

Гастон, маркиз Дьо Сен Кентен, се извини, че трябва да намери барона, и се оттегли, покланяйки се на жена си и на домакинята, а после се обърна към Фиделити и каза:

— *Mademoiselle Fidelite, vous etez tres belle et tres charmant*^[1].

— *Merci, Monsieur le Marquis*^[2] — отвърна Фиделити.

Надяваше се той да я остави, защото уроците по френски в Лондон отдавна се бяха изпарили от главата ѝ.

Надеждите ѝ се оправдаха. Маркизът ѝ целуна ръка, обърна се и излезе.

— Не знаех, че говориш френски — обърна се към нея лейди Уилмингтън, кога го маркизът се оттегли.

— Страхувам се, че преди малко демонстрирах целия си запас от думи — призна Фиделити.

Дамите се засмяха и Фиделити запита учтиво:

— Откога е във Вирджиния госпожа маркизата?

Маркиза Дьо Сен Кентен приглади полите на ръждивокафявата си копринена рокля, чийто цвят подчертаваше червеникавата ѝ коса.

— Само от два дни — каза тя. — Дойдохме от Мартиника заедно с мосю Уилмингтън. Когато той тръгне за Англия, ще заминем с него. Сестра ми се омъжи за англичанин, докато крал Чарлз беше в изгнание. След като я посетим, ще се върнем във Франция.

— А, разбирам — каза Фиделити. — Дошли сте с мосю Уилмингтън? — Тя погледна към баронесата. — Да не би Филип да се е върнал?

— Да — отвърна баронесата. — Веднага щом пристигна, отиде да те види, но ти сигурно си била много болна и не си го познала.

— Къде е сега?

— На пристанището. Двамата с Едмънд наглеждат ремонта на корабите.

Фиделити се изправи, поклони се набързо към двете дами и помоли за извинение.

— Трябва да отида на пристанището. Ще ме извините ли?

— Разбира се — казаха двете в един глас.

Баронесата добави:

— По-добре си вземи наметало. Няма да е хубаво пак да настинеш, след като едва си оздравяла.

— Разбира се! — каза със смях и маркизата. — Ако пак се разболеете, трябва да сложим пазач пред вратата ви, за да ви пази от Гастон и неговия ланцет!

Фиделити излезе във фойето и завари там Роуз, която говореше с един от слугите на барона.

— Роуз — повика я тя, — донеси ми едно наметало. Тъмносиньото, сатененото.

— Да, госпожо. — И Роуз изтича послушно нагоре по стълбите, а слугата отиде да си върши работата.

Когато Роуз се върна, Фиделити едва я изчака да нагласи наметалото на раменете ѝ и да го завърже под брадичката. То беше без качулка и косата ѝ, превързана само с една тъмносиня панделка, се спусна като сребърен водопад върху тъмната материя.

— Ще искате ли да дойда с вас? — осведоми се Роуз.

— Ако ти се идва — отговори Фиделити.

— Добре тогава, и аз ще си взема наметало.

— Побързай — почти извика Фиделити.

Не искаше да говори рязко на момичето, но едва се сдържаше. Стори ѝ се, че Роуз се бави с часове. Най-накрая тя се появи, двете излязоха от къщата и се отправиха към пристанището.

Реката отразяваше слънчевите лъчи в чудесния ранен следобед. Гледката напомни на Фиделити за собственото ѝ пристигане в Уилмингтън Хол. Трескава работа кипеше на „Вирджиниън“ и на двата търговски кораба. Тя разглеждаше внимателно групичките от хора, търсейки да зърне Филип.

Най-накрая го откри. Той беше на кея между два кораба и говореше с Едмънд Уилмингтън и с маркиз Дьо Сен Кентен. Фиделити го гледаше, без да помръдне, и изпиваше с очи суровата му красота. Беше още по-красив, отколкото си го спомняше. А толкова често се бе сещала за него през тези два месеца... Тя тръгна към него, без да се притеснява от присъствието на барона и маркиза, но спря, когато чу някой да я вика по име иззад дърветата, които отделяха пристанището от поляната пред Уилмингтън Хол. Фиделити се обърна тъкмо когато иззад дърветата изскочи в галоп един огромен сив кон, управляван от умелата ръка на Скайлър Пиърпойнт.

Той дръпна юздите, изравни се с нея и скочи от седлото.

— Добре дошла отново сред живите! — каза Скайлър. — Много се натъжих, когато разбрах, че аз съм причинил болестта ти.

— Не мога да говоря с тебе, Скайлър — каза тя нетърпеливо. — Трябва да видя Филип.

— Да, чух, че се е върнал — подметна небрежно Скайлър. — Дойдох да видя как се справя с работата си. Нали съм член на дружеството — значи, работи и за мене.

Той се ухили към Роуз и я щипна под брадичката.

Фиделити хвърли учуден поглед към прислужницата си, която се изчерви и изхихика.

— Сигурна съм, че ужасно ще ти се зарадва — отбеляза тя саркастично.

— Пиърпойнт! Елате да се запознаете с брат ми! — извика барон Уилмингтън.

— Така — каза Скайлър на Фиделити. — Ей сега ще разберем колко много ще ми се зарадва!

Той хвана здраво ръката на Фиделити и тя се видя принудена или да тръгне с него към Филип, или да направи сцена, ако поиска да се отскубне от хватката му. Избра първото и тръгна заедно с него към тримата мъже, застанали на кея.

Фиделити погледна Филип извинително. Той обаче спря очи върху нея само за миг, а после извърна леден поглед към Скайлър.

— Фиделити — каза Едмънд Уилмингтън, — радвам се, че вече си достатъчно добре и излизаш от стаята си. Тя много ни разтревожи напоследък — думите бяха отправени към Филип. — Жалко, че те нямаше тук, когато ѝ беше най-зле.

Филип не сваляше очи от Скайлър.

— Сигурен съм — отвърна той, — че докато ме е нямало, е била в извънредно компетентни ръце.

Едмънд не схвана подтекста на забележката, а Скайлър не сметна за необходимо да отговори на словесното обвинение, отправено към него. Само простодушният маркиз забеляза:

— Щеше по-бързо да се оправи, ако ѝ бяха пуснали кръв!

— Със сигурност — отвърна учтиво Едмънд.

После се обърна отново към Филип:

— Лорд Пиърпойнт купи плантацията Йоркби от Джордж Стантън. Вече е и член на нашето сдружение.

— Разбирам — каза Филип, без да сваля очи от лицето на Скайлър. — Дано не съжалите за това.

— Сигурен съм, че няма да съжалявам — отговори Скайлър с арогантно самоуверен тон. — Вече получавам някои неочаквани и доста приятни дивиденди от сближаването си с Уилмингтън Хол.

Двамата мъже се гледаха мълчаливо. Накрая Едмънд наруши тишината:

— Лорд Пиърпойнт, молю Дьо Сен Кентен, елате в къщата и нека оставим Филип да продължи работата си.

— Да — каза Филип, — имам да свърша много неща, макар че, както подозирам, не разбирате много от кораби.

Забележката му бе насочена към Скайлър, а почтителното „милорд“ нарочно бе пренебрегнато.

— Да, признавам, че не разбирам — съгласи се Скайлър, — но човек няма нужда да разбира, ако има на разположение достатъчно служители, които да вършат работата вместо него.

Фиделити видя как ноздрите на Филип се разширяват и беше извънредно благодарна на Едмънд, който тръгна към къщата, подканвайки Скайлър и маркиза да го последват. Тя се помъчи да остане на мястото си, но ръката на Скайлър я държеше като в менгеме и я дърпаше неумолимо.

— Не бива да стоиш близо до реката, още първия ден, след като си почнала да оздравяваш — каза той. — Вятърът тук е доста влажен и можеш много лесно да настинеш.

— Но... аз... — опъна се тя.

— Той е напълно прав — подкрепи го Едмънд.

— Но аз исках да... — опита се да протестира Фиделити.

— Не, не, не! — намеси се и маркизът. — Ако изстинете, ще се разболеете отново и ще трябва да ви се пусне кръв!

— Но аз исках да говоря с Филип! — успя тя да се доизкаже.

Бяха стигнали вече до дърветата и Фиделити се обърна, търсейки да види Филип край корабите.

Той стоеше на кея, където го бяха оставили, и ги гледаше как отиват към къщата. Когато обаче Фиделити успя да се извърти в желязната хватка на Скайлър и да погледне през рамо, той се обърна, скочи на кораба и се изгуби сред работниците.

— Ти може и да искаш да говориш с него — обърна се Скайлър към Фиделити, — но той, както се вижда, не иска да говори с тебе. Ако искаш да чуеш мнението ми, скъпа, бих казал, че твоят любим капер е в лошо настроение.

— О, Скайлър! Престани! — извика тя, отскубна се от него и хукна да настигне барона и маркиза, които ги бяха изпреварили.

Скайлър вдигна рамене. Вече бяха отминали дърветата и вървяха през поляната пред Уилмингтън Хол. Той намигна на Роуз, която се изкикоти високо. Въпреки че дърветата ги закриваха, беше сигурен, че Филип ще чуе от пристанището кикотенето на Роуз и собствения му

висок смях. Щеше ли Филип да разбере, че това е кикотът на Роуз, а не на Фиделити? Едва ли, помисли си Скайлър. Щеше ли Филип да допусне, че Фиделити се кикоти на някоя думичка или фриволен жест на любовника ѝ? Несъмнено, реши той.

[1] Госпожице Фиделити, вие сте много красива и много очарователна (фр.). — Б.пр. ↑

[2] Благодаря, господин маркизе (фр.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ВТОРА

Уилмингтън Хол тънеше в мрак. Всички негови обитатели вече си бяха легнали с две изключения — Филип Уилмингтън, който още не се бе върнал оттам, където бе отишъл следобеда, и Фиделити, която очакваше връщането на Филип.

Роуз спеше на леглото на колелца в стаята на Фиделити необезпокоявана от нищо, с отворена уста, издавайки разнообразни звуци.

Семейство Сен Кентен спяха в стаите, обитавани доскоро от Хенриета и Джон Хингам. Баронът и баронесата също отдавна бяха заспали в своите стаи в другия край на дългия коридор.

Фиделити обаче не можеше да намери покой. Въртеше се на всички страни и най-накрая се примири с безсънието. Легна по гръб и се заслуша с мъничко завист в похъркването на прислужницата си.

Чу как часовникът удари един часа. Филип можеше и да не се прибере. Сигурно е решил да остане там, където е отишъл, и да се върне чак на сутринта. Тя се сви примирена на една страна и дръпна завивките чак до брадичката. Нямаше никаква полза да лежи будна цяла нощ, ако Филип не се прибере.

Изведнъж скочи и се послуша в тъмното. Не се ли чуваха някакви стъпки по стълбите? Тя наостри уши и долови стъпки от ботуши по коридора. Отминаха и спряха пред вратата на Филип. Значи си е дошъл! Тя се накани да стане, но изведнъж замря. Може би е решил веднага да си легне? А ако нямаше такова намерение, по какъв начин би могла да иде при него и да поговорят за Скайлър? Може би ще е най-добре това да стане сутринта. Сигурно сега е уморен и няма да я посрещне много любезно.

Тя пак си легна и се загледа в ивицата светлина, която идваше изпод междинната врата. След малко светлината угасна. Филип навярно щеше да заспи веднага. Тя обърна гръб към стената между двете стаи и затвори очи, но се унесе едва когато часовникът удари три часа.

Фиделити се събуди от издрънчаване на счупен порцелан. Роуз беше изпуснала легена за миене и той се бе разбил на хиляди малки парченца.

— О, госпожо! — изви Роуз. — Не исках да го изпусна. Кълна ви се, не исках!

— Разбира се, сигурна съм, че не си — измърмори Фиделити, разсънвайки се.

Тя загледа как Роуз събира счупените парчета от легена и слага малките в по-едрите. Часовникът над камината започна да отброява часовете и Фиделити по навик се заслуша в ясните камбанни звуци. Един... два... три... четири... пет... шест... седем... осем... девет... десет. Десет! Скочи от леглото и изтича към прозореца. Дръпна рязко тежките завеси и се вгледа в двора и в пристанището, където кипеше обичайният всекидневен труд.

— Боже Господи, Роуз! — викна тя. — Не биваше да ме оставяш да спя толкова много!

— Не казахте кога да ви събудя — оправда се Роуз, клекнала на пода. — И така хубавичко си спяхте!

Фиделити навлече пенъоара над нощницата и прекоси внимателно стаята, пазейки се да не настъпи парчетата от легена. Стигна до междинната врата. Въпреки че много щеше да се учуди, ако беше заварила Филип тук в този късен час, тя почука и след като никой не отговори, отвори вратата и влезе. Стаята беше празна. Филип го нямаше.

— По дяволите! — изкънтя гласът ѝ в празната стая.

— Какво има, госпожо? — обади се Роуз.

Тя тъпчеше парченцата от легена в каната, която вървеше в комплект с него. Сега комплектът вече беше развален и трябваше да се махне. Лейди Уилмингтън сигурно щеше да го даде на някого от слугите. Роуз отиде до вратата, на чийто праг стоеше като закована Фиделити, и надникна в съседната стая.

— Чия е тая стая? — запита тя. — Мислех, че е килер или нещо такова.

— Това е стаята на Филип Уилмингтън — отговори троснато Фиделити. — Исках да говоря с него, преди да е отишъл на пристанището. Сега сигурно ще има много работа. Трябва да почакам.

— Значи тук била стаята на мастър Уилмингтън — поклати глава Роуз. — Не мисля, че милорд Пиърпойнт ще одобри това.

Фиделити хлопна вратата.

— Не ме интересува какво харесва или не харесва лорд Пиърпойнт — продължи тя с рязък тон. — Да върви по дяволите твоят лорд Пиърпойнт!

Роуз отстъпи назад шокирана.

— Това няма да продължи така — каза тя авторитетно, — когато се преместим в Йоркби.

— Няма да се местим в Йоркби!

— Но мастър Скайлър ми каза...

— Мастър Скайлър! Милорд Пиърпойнт! Само това ли знаеш? Не знам какво ти е казал Скайлър, но онази нощ в Поплар Хил аз му казах, че няма да бъда негова любовница и няма да живея във вилата в имението му! Дай ми дрехите, няма да стоя тук затворена цял ден!

Шокирана, понеже беше свикнала с мисълта, че ще отиде да живее в Йоркби с господарката си, Роуз мълчаливо тръгна да изпълни заповедта ѝ. Когато закопчаваше отзад бледозелената ѝ рокля, тя се осмели да каже:

— Вие самата викахте мастър Скайлър, докато бяхте болна! Даже нарекохте мастър Уилмингтън „Скайлър“, когато дойде да ви види.

Фиделити се извъртя и застана с лице към камериерката.

— Какво съм казала?

Роуз кимна самодоволно.

— Точно това. Когато той се наведе над леглото ви, след като се събудихте за пръв път, казахте: „Скайлър! О, Скайлър!“ Сякаш сънят ви се беше сбъднал.

Фиделити пребледня.

— А Филип какво направи?

— Стана бял като сняг, както вие сега. Попита ме коя съм и аз му казах. Казах му, че мастър Скайлър ме е пратил да се грижа за вас, след като сте се срещнали с него в градината на Хингамови. Казах му и че ще се връщаме в Йоркби и вие ще живеете там като любовница на мастър Скайлър.

— Казала си му всичко това? — Фиделити така се разтрепери, че трябваше да седне.

Роуз вдигна рамене.

— Ами, тогава мислех, че е така. Откъде да знам, че ще се скарате с горкия мастър Скайлър?

Фиделити стана и тръгна към вратата.

— Трябва да говоря с Филип! Трябва да му обясня...

Роуз поклати глава.

— Горкичкият мастър Скайлър...

— Ако толкова те е грижа за горкичкия ти мастър Скайлър — изрече ядосана Фиделити, докато профучаваше покрай нея, — защо не си идеш в Йоркби да спиш с него?

Роуз вирна брадичка. Много я беше заболяло от това, че Скайлър полагаше такива усилия да спечели Фиделити, докато тя би се задоволила и да му бъде любовница само от време на време както досега.

— Няма да ми е за пръв път — рече гордо Роуз.

Фиделити хвърли един поглед към прислужницата и в нейната сляпа загриженост за Скайлър видя самата себе си. Знаеше, че няма да има полза, ако се помъчи да убеди Роуз, да ѝ отвори очите, да я накара да разбере, че няма никаква надежда някога да си спечели дори мъничко местенце в сърцето на Скайлър. Сърцето му принадлежеше на онзи, който имаше достатъчно пари, за да го купи. Роуз нямаше да ѝ повярва — както и тя не бе повярвала тогава на родителите си. Без да каже нито дума повече, Фиделити излезе от стаята и забърза към пристанището, за да се срещне с Филип.

Тя изтича покрай стаите на семейство Сен Кентен. Точно в този момент вратата се отвори и маркизът излезе в коридора.

— Mademoiselle Fidelite — каза той, произнасяйки по френски името ѝ, — изглеждате бледа. Да не сте болна?

— Не, мосю — увери го настойчиво Фиделити.

Маркизът, както изглеждаше, много би желал да приложи върху нея своеобразната си терапия. Фиделити не се и съмняваше, че някъде из джобовете на тези бухнали панталони, много модерни напоследък във Франция, ще се намери наточен ланцет, готов да се пробва върху всяка охотно предоставила се вена.

— Мосю — запита тя, — не сте ли виждали тази сутрин Филип Уилмингтън?

— Philippe? — повтори той. — Не съм го виждал. Не е ли тук?

— Не. Исках да говоря с него, но се успях сутринта. Моля, извинете ме.

Тя направи малък реверанс и без да дочака поклона му, хукна надолу по стълбите към вратата.

Излезе от къщата и спря да помисли. Къде ли можеше да е Филип? На полето? На пристанището? Може да е и вътре в къщата, да говори с Едмънд или с някой от партньорите в сдружението. Далече напред по пътеката, която водеше към реката, тя забеляза Чарлз Уилмингтън, който очевидно идваше от пристанището.

— Чарлз! — извика тя, за да привлече вниманието му, преди да е решил да свие нанякъде.

Момчето спря и тя се затича към него.

— Добър ден, Фиделити — поздрави я с усмивка племенникът на Филип и направи поклон, в който Фиделити долови стила на изискания маркиз Дьо Сен Кентен.

— Добър ден, Чарлз — отговори тя.

Не се учуди, че той се обръща към нея с кръщелното ѝ име. Отдавна се бяха разбрали, че тя не е жена на чичо му и следователно няма защо да я нарича „лельо“, а бяха и твърде близки по възраст, за да ѝ казва „госпожо“.

— Виждал ли си чичо си Филип тая сутрин?

— За малко, преди да излезе.

Фиделити беше съкрушена.

— Излязъл ли е?

— Взе кон и отиде до Поплар Хил да види Хенриета. Не я беше виждал, откакто се върна. След смъртта на Джон... каза, че трябвало да иде да ги види.

— Разбирам. Каза ли кога ще се върне?

Чарлз поклати глава.

— Не. Може да иде и до Стантън или до Спринг Гроув.

— Спринг Гроув ли? Работа ли има с Питър Бърдет?

— Питър Бърдет вече не е тук. Двамата с Шарлот се качиха на един кораб за Англия малко след като той зае... искам да кажа, след като умря Джон.

Чарлз се изчерви. Бяха му казали да не разправя на никого, че Питър Бърдет има пръст в смъртта на зет му.

— Ще продават Спринг Гроув — побърза да продължи момчето.
— Надзирателят и икономът го управляват сега. Баща ми обеща, че ще помоли чичо Филип от време на време да ходи там.

— Разбирам — каза Фиделити.

Тя видя, че Чарлз поглежда към един роб, който водеше няколко коня към реката. Явно искаше да говори с него, затова тя се сбогува:

— Благодаря ти, Чарлз. Няма да те задържам повече.

Чарлз се поклонил с широк жест и Фиделити, засмяна, му отвърна с нарочно небрежен реверанс. Изоставяйки формалностите, Чарлз се обърна и хукна след конете, които отиваха към реката.

Нощта отново се спусна над Уилмингтън Хол след един, както се стори на Фиделити, безкраен ден. Тя едва-едва докосна вечерята си, предизвиквайки загрижените забележки на Ан Уилмингтън и Орор Дьо Сен Кентен, както и замислените погледи на Гастон Дьо Сен Кентен. Извини се в първия удобен момент и се прибра в стаята си.

Седна в креслото до прозореца. Залязващото слънце пращаше последните си лъчи към земята. Чу, че вратата на стаята се отваря, но разпозна тромавите стъпки на Роуз и не се обърна.

— Госпожо? — каза Роуз след няколко дълги минути мълчание.

— Да? — обади се Фиделити, все още с лице към прозореца.

— Съжалявам за това, дето го казах на мастър Филип.

Фиделити най-накрая се обърна.

— Разбирам, Роуз, мислила си, че му казваш истината — каза тя.
— Не си искала да го лъжеш. Макар че, дори да беше истина, нямаше нужда да го разправяш на всички.

— Да, госпожо — съгласи се Роуз с такъв вид, като че ли всеки момент щеше да се разплаче. — Ако искате, ще си събера нещата и още утре ще си ида оттук.

Фиделити не каза нищо. Но знаеше, че Скайлър няма да приеме отново Роуз. Не се съмняваше, че е пратил това момиче, за да я убеди да приеме предложението му, а щом Роуз се беше провалила, Скайлър вероятно щеше да я изпъди.

— Няма нужда — каза Фиделити. — Ако искаш да останеш, нямам нищо против.

— Благодаря ви, госпожо — изхлипа Роуз. — Ще кажа на мастър Филип истината, ако искате. Ще му кажа, че съм сбъркала, дето съм му разправила за вас и мастър Скайлър.

Фиделити поклати глава и се обърна отново към прозореца.

— Не. Аз трябва да му го кажа. И ще го направя, стига само да се върне!

Седя на прозореца, докато вън стана съвсем тъмно. Тя се обърна — Роуз тъкмо палеше свещите над камината и в свещника при леглото ѝ. Беше издърпала своето легло на колелца изпод леглото на Фиделити и отметна завивките.

— Да ви помогна ли да се преоблечете? — запита прислужницата, когато Фиделити стана от креслото.

— Да — прие Фиделити. — И после можеш да си лягаш. Няма нужда да ми правиш компания.

Роуз ѝ помогна да съблече роклята и да облече нощницата и пенъоара. След това Фиделити седна на стола, а Роуз започна да я реши с гребена от злато и слонова кост, който Филип ѝ беше донесъл от Мартиника.

— Каква хубава коса имате — въздъхна Роуз.

Нейната глава беше покрита със ситни къдрици, което я изпълваше с огромна тъга.

Фиделити не каза нищо. Предпочиташе да седи, без да говори, да се отпусне под ласките на гребена, който преминаваше с дълги плавни движения през косата ѝ. После тя щеше да се спуска като сребрист водопад на раменете ѝ — Роуз редовно я миеше и я търкаше със сурова коприна.

— Достатъчно, Роуз — каза тя накрая. — Можеш да си лягаш.

— Да, госпожо.

Роуз послушно смъкна простичката кафява рокля и легна по риза в леглото си.

— Лека нощ, госпожо — каза тя.

— Лека нощ, Роуз — отвърна Фиделити, угаси свещите над камината, оставяйки само тази до леглото си.

По навик Роуз заспа веднага.

Часовникът над камината удари единадесет и половина, когато Фиделити чу, че Филип минава край вратата ѝ и влиза в стаята си. Тя затаи дъх, помисли, че той може да види изпод вратата светлата ивица от свещта и да влезе при нея. Но не стана така. Чу го как отваря и затваря вратата на килера си, после отваря прозореца, след това

някакви чекмеджета и накрая избутва назад стола от бюрото си. Явно нямаше намерение веднага да си ляга.

Фиделити почака малко, за да събере кураж. Накрая, когато часовникът удари полунощ, тя стана, загърна пенъоара си, заобиколи леглото с хъркащата Роуз и отиде до вратата, която свързваше двете стаи.

Ръката ѝ докосна дръжката, но в следния миг по навик се вдигна и почука леко на вратата.

Настъпи тишина. Фиделити помисли, че той може да не иска да ѝ отговори, но след един безкраен мъчителен миг от другата стая се чу гласът му.

— Влез.

Дръжката поддаде под ръката ѝ и тя отвори вратата. Филип седеше на бюрото си с перо в ръка. Другата лежеше върху отворената пред него счетоводна книга. Беше по панталон и бяла риза с широки ръкави. Бе свалил кърпата от врата си и тя лежеше на топка на бюрото. Ботушите му се търкаляха на пода. Беше бос, по чорапи. Погледна нагоре към нея и отметна назад глава, за да отмахне един кичур кестенява коса, паднал върху рамото му.

— Мога ли да вляза? — попита плахо Фиделити.

— Разбира се — отвърна той.

Тонът му бе на сърдечен стар приятел, но не и на влюбен мъж.

Тя мина през стаята и седна близо до него, намествайки се неуверено на крайчеца на стола. Пое дълбоко дъх, докато той оставяше перото и затваряше книгата, и накрая изрече:

— Роуз ми разказа какво се е случило, когато си дошъл да ме видиш по време на болестта ми. — Тя спря, но Филип чакаше мълчаливо, със свършено безизразно лице. — Наистина отидох да се срещна със Скайлър онази нощ, след погребението на Джон. Той наистина ми предложи да ида да живея във вилата край Йоркби. Но аз отказах! Отвърнах му, че няма да ида там, че няма да му бъда любовница! Роуз дойде при мене онази нощ, вече бях настинала и болна, не можех да разсъждавам ясно. Скайлър ѝ казал, че ще ми бъде камериерка, когато се преместя в Йоркби, а аз бях толкова изморена и ми беше лошо, тресеше ме. Никой не ѝ е казал каква е истината. Така че, когато ти си дошъл, тя е мислела, че ще се преместя в Йоркби. А това, че съм те нарекла Скайлър... ох... За мене Роуз бе свързана със

Скайлър, мислех, че още съм в Поплар Хил, виждах те съвсем замъглено...

Тя пак замълча, искаше Филип да каже нещо, но когато той продължи да стои мълчалив, Фиделити се наведе напред и хвана ръката му с две ръце.

— Моля те, Филип, моля те, кажи, че ми вярваш! Чу самата истина!

Тя спря задъхана, замълча и зачака отговора му.

Накрая той пророни:

— Вярвам ти. Но вярвам и че ти още обичаш онзи Пиърпойнт.

Фиделити сведе очи и почувства как по бузите ѝ избива ярка червенина.

— Признавам, че е така, Филип, но трябва да ме разбереш. Когато срещнах Скайлър, бях толкова млада, толкова наивна. Той изглеждаше като излязъл от мечтите ми, целият в кадифе, коприна и дантели. И беше толкова красив! А когато започна да ме ухажва, просто не можех да повярвам! Влюбих се в него. Сега знам какъв е той — егоист и използвач, но все още пазя онзи негов образ в паметта си. Застанал там в хола на Феърфакс Хауз... сякаш нещо невероятно блестящо и разкошно нахлу тогава в живота ми. — Тя въздъхна. — Вече не харесвам човека, но още съм влюбена в образа.

Филип кимна.

— Предполагам, това ще отмине с времето. Вероятно докато се върна от Англия.

— Англия? — Фиделити се облегна назад. — Кога заминаваш за Англия?

— След няколко седмици. Трябва да откарам някои стоки и да купя там други. Освен това ще отведе маркиз и маркиза Дьо Сен Кентен в Лондон.

— Вземи ме със себе си! — примоли се Фиделити. — Моля те!

Филип поклати глава.

— Нали знаеш какво те чака в Англия? Никодимъс Крайтън и Барбара Палмър. Знаеш, че Никодимъс може да поиска наказанието ти като прелюбодейка.

— Ти ще бъдеш там и ще ме защитаваш.

Той се усмихна, но не се остави да го убеди.

— Мисля, че искаш да дойдеш с мене само за да се измъкнеш от това положение със Скайлър.

Фиделити се нахрани да каже нещо, но Филип продължи:

— Отсъствието ми ще ти даде възможност да сложиш ред в чувствата си. Не можем да бъдем напълно щастливи, докато ти не дойдеш при мене, без да има друг мъж в мислите или в сърцето ти. Никога не си ми казвала, че ме обичаш. Това е много честно от твоя страна и съм ти извънредно благодарен, че когато ме погледнеш право в очите и ми кажеш: „Филип, обичам те“, наистина ще знам, че окончателно си престанала да изпитваш каквито и да било чувства към Пиърпойнт.

Фиделити не пророни нито дума. Той стана и ѝ предложи ръка:

— Сега, скъпа моя, ще те изпратя до стаята ти.

Тя разбра, че няма какво повече да си кажат по този въпрос.

Положи ръка върху неговата и двамата тръгнаха към вратата, през която тя бе влязла преди няколко минути. Филип я отвори и Фиделити мина в своята стая. Обърна се към него с надеждата, че поне ще я целуне за лека нощ, но той само кимна учтиво и решително затвори вратата пред лицето ѝ.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА

Барон и баронеса Уилмингтън, Чарлз, Филип, Фиделити, маркиз и маркиза Дьо Сен Кентен седяха край тежката, полирана и отрупана с блюда маса в трапезарията на Уилмингтън Хол. Вечерята беше към края си и разговорът се въртеше около незначителни неща, за да се отклони неизбежно, към темата, която Ан Уилмингтън обозначаваше с израза „тази нескончаема работа“.

— Струва ми се — каза маркиза Орор Дьо Сен Кентен, — че е много мило от страна на мосю Пиърпойнт да даде бал в наша чест. Не мислиш ли, Гастон?

— Да, да, наистина — потвърди маркизът. — Надявам се, че няма да имаме затруднения с отпътуването за Англия. Колко жалко, че е избрал тъкмо вечерта преди нашето заминаване.

— Всичко ще бъде наред — увери ги Едмънд. — Ще се върнем рано сутринта. Ако Йоркби беше по-близо, бих предложил да се върнем още същата вечер, след бала, но тъй като е доста далече...

Той вдигна рамене, за да покаже, че подобно предложение би било трудно изпълнимо.

— Трябва ли и аз да идвам? — осведоми се Чарлз. — Не може ли да остана и да помагам на чичо Филип на корабите?

— Струва ми се, че повече ще му пречиш, отколкото да му помагаш.

— Чарлз може да ми помогне — каза Филип на брат си и се усмихна на момчето, което го погледна с огромна благодарност.

— Добре, добре — съгласи се Едмънд. — Остани тук.

— Какво мислите да облечете? — обърна се Орор към Фиделити. Не получи отговор и повтори въпроса си.

— Не зная, мадам — отвърна Фиделити. — Мисля, че ще е по-добре да си остана тук.

— Да останете тук? — извика маркизът. — Но аз смятах да си запазя всички танци във вашето бално тефтерче!

— Не го мислиш наистина, нали? — възкликна Ан Уилмингтън. — Всички ще са разочаровани, ако не дойдеш!

— О, да! — присъедини се Орор. — Ние с Гастон много ви обикнахме. Трябва да дойдете на бала. Поне заради нас. Ще ни липсват, когато си заминем.

Фиделити погледна през масата към филии, но не получи подкрепата, на която тайничко се бе надявала. Той ѝ отправи ленива усмивка.

— Прави са, скъпа — рече Филип. — Хубаво ще е да си облечеш някоя разкошна рокля и да бъдеш красавицата на бала.

— Виждаш ли? — засмя се и Едмънд. — И Филип иска да идеш. Като че ли нямаш избор!

— Нямам — съгласи се Фиделити. — Като че ли наистина нямам.

Когато вечерята свърши, баронът с баронесата и семейство Сен Кентен отидоха да се поразходят из градината, Фиделити запита Чарлз дали не знае къде е Филип.

— Мисля, че е в библиотеката, Фиделити — отвърна Чарлз. — Баща ми ми подари нов кон, искаш ли да го видиш?

Тя се усмихна.

— Благодаря, Чарлз, може би утре. Точно сега трябва да поговоря с чичо ти Филип.

Чарлз си отиде, а Фиделити се отправи към библиотеката. Не почука, а направо бутна тежката дъбова врата и намери Филип, седнал на бюрото на Едмънд. Пред него лежеше разтворена някаква книга. Пламъчетата на свещите в свещника на бюрото потрепнаха от отварянето на вратата. Той се обърна.

— Нали не възразяваш, ако вляза? — попита плахо тя от прага.

— Изобщо — сви рамене Филип. — Мога ли да направя нещо за тебе, или си дошла да си избереш книга за четене?

Тя хвърли поглед към стаята, облицована с тъмна ламперия, по чиито стени се редяха чак до тавана полици, изпълнени нагъсто с книги. Всички бяха донесени от Англия при едно или друго пътуване, и стояха грижливо завити, за да не се повредят тежките им кожени подвързии.

— Дойдох да говоря с тебе — каза тя.

Филип затвори книгата, която четеше, стана, сложи я в калъфа, оставен на черната мраморна камина, и я пъкна на мястото ѝ. Върна се

при бюрото и седна пак на стола, а тя седна пред него на ръба на бюрото.

— Защо се присъедини към останалите, когато казах, че не искам да ходя в Йоркби?

Той вдигна рамене.

— Мисля, че няма причина да не ходиш. Освен ако те е страх да отидеш.

— Не ме е страх. Няма какво да ме уплаши. И ще ида. Ще ида и ще видиш, че там няма нищо и никой, който да означава нещо за мене.

— Страх ме е, че няма да видя нищо такова. Не чу ли какво говорихме на вечерята? Аз няма да ходя в Йоркби. Отплаваме на следващия ден. Трябва всичко да е готово, за да тръгнем веднага щом семейство Сен Кентен се върнат от бала.

— Тогава защо да отивам? Ако отида на тоя проклет бал, за да ти докажа нещо, как ще ти го докажа, ако не си там?

Тя започна да се ядосва, а спокойствието на Филип само я раздразни още повече.

— Няма защо да ми доказваш нещо — рече той. — Само трябва да направиш избор. Заминавам точно след бала и ще имаш шест месеца, за да размислиш, преди да се върна. Няма смисъл да избягваш общуването с Пиърпойнт поне пред хората, така ще можеш по-добре да прецениш.

— По дяволите, Филип! Колко пъти да ти казвам...

Почукване на вратата прекъсна думите ѝ.

Тя стана и се приближи към камината, с гръб към вратата, за да изглади чертите си и да задиша малко по-спокойно.

— Влез! — извика Филип.

Едното крило на вратата се отвори и вътре надникна Роуз.

— Извинявайте, мастър Филип — рече тя, — нейна милост баронесата и мадам Дьо Сен Кентен искат да видят госпожа Фиделити заради роклята.

Фиделити изви глава.

— Сега идвам, Роуз.

Прислужницата излезе и тя се обърна към Филип:

— Не сме свършили разговора.

Филип се наведе напред, без да става от стола.

— Има ли смисъл да говорим повече? Знаеш чувствата ми към тебе. Искам ти да си щастлива, а това може да стане само ако си с мъжа, когото наистина обичаш. Трябва само да решиш кой е този мъж.

Фиделити не отговори. Почувства се виновна, защото любовта на Филип към нея беше невероятно чиста и лишена от егоизъм, докато нейните чувства бяха извънредно объркани и неясни. Излезе от стаята, без да посмее да го погледне.

Уилмингтън Хол кипеше от приготовления за две събития — едното беше балът в Йоркби, а другото — заминаването на Филип и семейство Сен Кентен за Англия.

Шивачките на лейди Уилмингтън бяха дошли веднага щом им съобщиха за предстоящия бал, и бяха донесли колекциите си от малки кукли, облечени с най-новите модели рокли. Дамите щяха да си избират облеклата по дрехите на куклите, а шивачките щяха да ушийт по тяхна мярка предпочетенния модел.

Фиделити реши да се спре на модела от черен сатен с фина златиста дантела, която да ляга като паяжина върху цялата рокля. Ръкавиците, ветрилото и обувките ѝ щяха да бъдат черни, избра и чорапи от черна коприна със златна бродерия.

— Защо черно? — попита Роуз, разглеждайки скицата, която шивачката беше дала на господарката ѝ.

— А защо не? — сви рамене Фиделити.

— Черното е тъжен цвят. А мастър Скайлър обича... — Роуз се изчерви и спря, виждайки какъв поглед ѝ хвърля Фиделити. — Но вие изглеждате добре във всякакъв цвят — побърза да каже тя.

Най-мъчителни за Фиделити бяха нощите, които се бе надявала, че ще прекарва с Филип. Искаше да събере спомени, които да пази през шестте месеца, докато Филип е в Англия. Но той не идваше при нея, не даваше и най-малък знак, че ако тя иде при него, ще я приеме с радост. Страхуваше се да го посети без покана; страхуваше се, че може да я отблъсне. Лежеше будна с часове, слушайки хъркането на Роуз, и гледаше как ивицата светлина под вратата на Филип най-накрая угасва. Струваше ѝ се, че времето едва-едва се влечи, но балът в Йоркби дойде някак ужасяващо бързо, водейки след себе си деня, в който Филип щеше да отплава за шест дълги месеца.

Беше почти обяд, когато Едмънд и Ан Уилмингтън, Орор и Гастон Дьо Сен Кентен, също и Фиделити, отплаваха към Йоркби.

Бяха облекли дрехите, с които щяха да вечерят там, а прислужниците носеха балните костюми, които трябваше да облекат след вечеря. Филип и Чарлз оставиха за малко товаренето на корабите и дойдоха да ги изпратят.

Всички се качиха в лодката на Уилмингтън, с която трябваше да отидат в Йоркби. Докато двете дами се наместваха удобно, а господата наглеждаха как се настаняват слугите и дали дрехите няма да се измачкат, Фиделити остана назад, за да говори с Филип.

— Сигурен ли си, че няма да оставиш корабите за няколко часа?
— примоли се тя отново.

— Нали вече ти обясних...

— Да, да, обясни ми, че трябва да наглеждаш товаренето на корабите — довърши изречението Фиделити. — Но не мисля, че това е цялата истина. Защо да не остана, действително мога...

— Не — прекъсна я сега Филип. — Иди и се забавлявай, скъпа. Ще съм много зает, за да ти обърна внимание, дори да останеш тук.

Тя още се помайваше и накрая Филип я погледна въпросително. Тогавя Фиделити промърмори под нос:

— Добре де, няма ли поне да ме целунеш за довиждане?

Филип я изгледа с малко съмнение.

— Наистина ли искаш, или само ти трябва база за сравнение?

Тя се изчерви.

— Не заслужавам това, Филип.

— Не, извинявай. — Той се наведе и я целуна бързо по бузата. — Довиждане, Фиделити.

Почака още малко, но Филип се обърна да каже нещо на брат си и Фиделити разбра, че няма какво друго да си кажат за момента. Чарлз й подаде ръка, тя я пое и се качи на борда.

Когато лодката се отдели от брега и тръгна нагоре по течението на реката, управлявана от гребците на барона, Фиделити се надигна над рамото му и хвърли последен поглед към Филип, но той вече бе изчезнал. Сигурно веднага се беше върнал на корабите. Не изчака да ги изпрати и тя разбра, че ако го остави заради Скайлър, той няма да я чака, а ще си тръгне пръв.

Както повечето плантаторски домове покрай река Йорк, и къщата в имението Йоркби гледаше към реката, която беше главният източник

на прехрана. Беше построена във форма на буквата L, солидна и не особено красива. Полегат покрив увенчаваше двуетажния градеж.

Гостите от Уилмингтън Хол слязоха на брега и бяха посрещнати от лейди Пиърпойнт.

Недоволна себе си, Фиделити се насили да не показва гнева си спрямо тази жена, породил се още когато бе научила за пръв път, че Скайлър се е продал заради парите ѝ.

— Лейди Уилмингтън! Лорд Уилмингтън! — възкликна домакинята, чиято кръгла фигура бе облечена в рокля от бляскава златистозелена коприна.

Тя се усмихна на семейство Сен Кентен и повтори пред тях неуверения реверанс, който Фиделити я бе видяла да прави пред краля в Лондон.

— Мадам, мою, щастливи сме да ви приемем в нашия дом.

Съзнавайки, че не може да отмине без внимание петата гостенка, така добре позната ѝ от Лондон, тя удостои Фиделити с кратко кимване:

— Добър ден, госпожо Феърфакс — и я измери с поглед от глава до пети и обратно.

Фиделити не пожела да направи реверанс пред нея и се ограничи да ѝ върне кимването:

— Добър ден, госпожо.

Липсата на респект, проявена от Фиделити, като че ли ядоса лейди Пиърпойнт, но когато видя Роуз, застанала малко зад нея, тя се ококори.

— Роуз — възкликна баронесата изненадана, — какво правиш тук? Скайлър каза, че те е пратил да помогнеш на някаква стара приятелка...

Тя погледна отново към Фиделити, после към Роуз, после пак към Фиделити, вирна презрително брадичката си и с червени петна, избили внезапно по бузите и, се обърна към почетните си гости.

— Моля, влезте — покани ги тя. — Моля. Сигурна съм, че ще искате да се запознаете с другите гости, преди да...

Докато баронеса Пиърпойнт продължаваше да бърбори, Фиделити и Роуз се спогледаха. Роуз изкриви лице също като баронесата, а Фиделити се изкикоти против волята си. Лейди Пиърпойнт, която съпровождаше семейство Сен Кентен, вървейки на

две-три крачки пред тях, усети, че ѝ се подиграват, обърна се и ги изгледа ядовито над месестото си рамо.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

Фиделити влезе в балната зала толкова дискретно, колкото можеше. Отложи този момент до последна възможност и накрая успя да се застави да влезе, казвайки си, че и да изчаква още, все едно, това няма да ѝ послужи за нищо, а само ще привлече вниманието към нея.

Балната зала и бившата трапезария на Йоркби бяха разположени в задното крило на L-образната къща. Трапезарията, където беше сервирана изключителна вечеря, се намираше в самото дъно на крилото и заемаше около осемдесет квадратни метра. Беше облицована с рядко красива ламперия от орехово дърво и осветена от толкова разкошни и майсторски изработени свещници, каквито Фиделити не беше виждала, след като напусна Англия. Балната зала, в която влизаше сега, приличаше на залата в Стантън Хауз, но ламперията — същото полирано орехово дърво, както в трапезарията — беше много по-красива, а цялата атмосфера бе наситена с много повече изискана красота и изтънчена елегантност.

Фиделити се смеси с гостите на семейство Пиърпойнт и веднага стана предмет на коментари. Предположи, че усърдното шушукане зад гърба ѝ е предизвикано от открояващия се черен тоалет с фина златиста дантела, така различен от пъстроцветните ярки костюми на останалите гости. Обувките ѝ, чиито носове дискретно се показаха, когато повдигна леко полите си, за да прекрачи едно изпуснато ветрило, също бяха черни. Ръкавиците, които обгръщаха ръцете ѝ до лактите, бяха в същия цвят, както и ветрилото в ръцете ѝ и панделките, вплетени в косата ѝ. Тя чуваше, че я одумват, но не обръщаше никакво внимание на коментарите. Не я интересуваше какво говорят хората по неин адрес. Беше избрала черно за този бал. Нямахте настроение за яркоцветни и пъстро украсени дрехи, затова и не се беше облякла така.

Тя тръгна към позлатените столове, предназначени за онези, които нямаха желание да танцуват, а искаха да поседят и да си побъбрят. Мислеше да седне достатъчно далече от разгорещените и развихрени танцьори, за да не привлича ничие внимание и никой да не я безпокои. Но тъкмо когато бе прекосила вече половината зала и

двойките се приготвиха за следващия танц, пред нея се изпречи една фигура в морав сатенен костюм със сребриста дантела.

Маркиз Дьо Сен Кентен се поклони грациозно и запита:

— Позволете да ви поканя на този танц, aademoiselle Fidelity!

— Ами, аз... — започна Фиделити, но нямаше как да му откаже изискано — ... ще бъда много щастлива да танцувам с вас, Monsieur le Marquis.

Тя пое ръката му и двамата се плъзнаха по полирания паркет. Фиделити се стараеше да гледа само него, но скоро забеляза друга една двойка, която стоеше наблизко и очакваше удобен момент, за да се включи в танца. Мелинда Стантън беше облечена в бледосиня сатенена рокля с волани от бяла дантела и панделки в синьо и бяло. Партньорът ѝ се усмихна дискретно, когато Фиделити погледна към тях. После тя пак погледна нататък и отвори уста, изненадана и възмутена.

Партньор на Мелинда в този танц беше Скайлър Пиърпойнт. Беше се преоблякъл след вечерята, на която се бе появил облечен в тъмнозелен костюм и светложълта риза. Сега Фиделити го гледаше така близо до себе си в черен кадифен костюм и риза от златист сатен, а яката и маншетите му бяха богато украсени с волани от златиста дантела.

Фиделити не откъсваше очи от него, потискайки внезапния прилив на ярост, защото не искаше да привлича погледите към странната прилика между балните им костюми и рязката им отлика в сравнение с дрехите на всички останали. Танцът започна и тя благодари мислено на маркиза, защото я отдалечи от Скайлър и Мелинда. Тълпата танцуващи ги закри от погледа ѝ, но това, че не ги виждаше, не успя да потуши бушуващия в гърдите ѝ гняв. Когато танцът свърши, тя се раздели припряно с маркиза и седна на стола, към който се бе запътила, преди той да я покани.

Отвори с рязко движение ветрилото и започна да го размахва пред лицето си повече за да усмири гнева си, отколкото за да се разхлажда.

— Госпожо! — изшептя един глас в ухото ѝ.

Тя се огледа — беше Роуз.

— О, Роуз — рече Фиделити саркастично. — Видя ли с какво е намислил да ме ядосва днес скъпият ти мастър Скайлър?

— Да, госпожо — потвърди Роуз. — Видях го във фойето, точно след като си сложи черния костюм.

— Защо не ми каза? — упрекна я Фиделити.

— Божке, госпожо! Ами че той облича каквото си иска. И вие също обличате каквото сте си намислили.

— Недей да защитаваш тоя мъж пред мене!

Роуз си припомни как трябва да се държи добрата прислужница и сведе очи.

— Да, госпожо. Искате ли малко вино? Виждате ми се зачервена. Фиделити въздъхна.

— Да, моля ти се, донеси ми малко.

Роуз направи реверанс и изчезна, а след малко се върна, носейки кристална чаша, пълна с вино.

— Седни, Роуз — покани я Фиделити.

— О, не, госпожо! — поклати глава Роуз. — Лейди Пиърпойнт никога не позволява на слугите да седят заедно с гостите.

— Е, ти сега не си нейна прислужница, а моя. И ако лейди Пиърпойнт реши да протестира, нека ми се обади!

Роуз седна до Фиделити, наблюдавайки я как отпива по малко от виното. Когато чашата остана празна, тя предложи да донесе още, но Фиделити отказа.

Двете гледаха фигурите на сложните, достолепни дворцови танци, наслаждаваха се и на вихрените народни мелодии, но Фиделити извърна глава, защото усети, че ѝ се завива свят.

— Какво има, госпожо? — запита съчувствено Роуз, като я видя как изкривява лице и вдига ръка към челото си.

— Нищо, само ми е горещо. И това вино... — каза Фиделити. — Може би съм изяла нещо развалено на вечеря.

— Искате ли да ви изведа навън за малко? Познавам градината, има пейки наблизко. Можете да поседите, докато ви мине.

— Да, май така ще е най-добре — реши Фиделити.

Трябваше ѝ повече чист въздух и освен това щеше да се измъкне от бала.

Отвън пред балната зала имаше цветни лехи с пръснати тук-там пейки, за да може човек да се наслаждава на гледката и аромата на цветята. Фиделити излезе след Роуз и седна на една пейка. Поседа

известно време, но дори чистият, хладен и влажен нощен въздух не можа да я накара да се съвземе.

Фиделити се оплака на Роуз, а тя каза:

— Може би трябва да си идете в стаята и да легнете за малко.

— Мислиш ли?

Роуз сви рамене.

— Защо не? Ако не сте добре, полегнете малко. А май и не ви се стои много на бала, нали така?

— Да.

Фиделити се изправи, но ѝ се стори, че градината пред очите ѝ почва да се люлее и да се върти като танцуващите двойки вътре в балната зала. Тя седна отново.

— Стойте тук — изкомандува Роуз. — Сега ще повикам някой слуга да ви помогне.

Фиделити се облегна на пейката с притворени очи. След малко Роуз дойде с един едър мъж в сиво-червена ливрея, в каквито се обличаше прислугата на Пиърпойнт.

— Хайде — каза нежно Роуз. — Сам ще ви помогне.

Фиделити стана и пак залитна. Сам, който би изглеждал поуместно на някой от корабите на Филип, отколкото в ливрея, я взе на ръце. Тя отпусна глава на рамото му и затвори очи.

Сам понесе Фиделити с равномерна крачка и ритъмът на движението зашемети главата ѝ още повече. Тя бе затворила плътно очи и не видя, че Сам я отнася към далечния край на градината, към малката изящна постройка, чиито бели стени и масивни бели колони просветваха под лунната светлина.

Сам пусна Фиделити да стъпи на пода. Откакто я беше взел на ръце, тя не бе отворила очи. Отвори ги и видя, че се намира в спалня, чиито стени бяха боядисани в нежнозелено. Завесите на прозорците бяха от зелена Дамаска. Тя се хвана за балдахина на красивото легло и макар да не се бе достатъчно свестила, за да разгледа обстановката в стаята, прецени, че е обзаведена с много повече вкус и с много поскъпи мебели, отколкото онази, където я бяха настанили след пристигането ѝ.

— Чия е тази стая, Роуз? — запита тя. — Това не е моята стая.

— Нима виждате някой друг? — отвърна Роуз. — Тя си е само за вас.

Фиделити прие обяснението, защото не беше в състояние да спори. Остана права, опряна на балдахина, а прислужницата свали роклята и аксесоарите и ги окачи в гардероба, за да не се повредят. Когато приключи с това, тя се върна при господарката си, останала само по долна риза, и ѝ помогна да се настани в удобното меко легло.

Когато се събуди, Фиделити нямаше представа колко време е спала. Може би бяха минали часове, може би само няколко минути. През отворения прозорец долиташе далечната музика на бала. Дъх на свежа зеленина навлизаше откъм градината. Стаята беше осветена само от една свещ, поставена на масичка срещу леглото. Като погледна към украсената с резби мраморна плоча над камината, Фиделити откри там с изненада красив букет цветя.

Затвори очи и въздъхна облекчено. В стаята влезе прислужницата.

— О, Роуз — въздъхна тя, — много по-добре съм. Моля те, повеи ми малко с ветрилото.

Пружината се огъна под тежестта на Роуз. Фиделити усети приятен повеи да разхлажда лицето ѝ.

— Ах... — отметна тя глава върху възглавниците, — толкова е хубаво. Можеш ли да ми донесеш малко вода?

Ветрецьт спря. Роуз се изправи и пружината отскочи, Фиделити я чу как се отдалечава и излиза от стаята. Само след минутка вратата пак се отвори и затвори — Момичето се върна с водата. Фиделити се наслаждаваше на усещането, че я глежат като малко дете. Протегна ръка и пое студената чаша.

— Много си тиха тази вечер, Роуз — каза тя, като поднесе чашата към устните си.

Отвори очи и погледна в кристалните дълбини на чашата, пълна с освежителна студена вода. Вдигна поглед към ръба на чашата и стреснато хлъцна — до леглото ѝ седеше не Роуз, а облеченият в черно и златисто Скайлър Пиърпойнт.

— Скайлър! — извика Фиделити, изпусна чашата и тя се търкулна по кувертюрата, разливайки съдържанието си.

Тя отметна завивките с конвулсивно движение и скочи от леглото. Изтича към вратата, отвори я и хукна навън, но се озова не във фойето на горния етаж на Йоркби, а в един съвършено непознат салон, който досега не беше виждала.

Салонът беше боядисан в нежно жълто, а завесите, килимите и тапицерията на дивана, изпъстрени с цветя и папрати, преливаха в различни оттеньци на жълтото, синьото и зеленото. В средата на тавана висеше полилей с много свещи, също толкова красив, както и онзи, на който се бе възхитила в трапезарията, само че свещите му не бяха запалени. Стаята плуваше в меката светлина на трираменния сребърен свещник, поставен на плочата над камината, а завесите на високите прозорци бяха дискретно притворени.

Фиделити прекоси тичешком красивата стая и се опита да отвори вратата, но беше заключена. Преди да успее да разбере как се отключва, тя чу зад себе си гласа на Скайлър:

— Харесва ли ти? — запита той. — Нали всичко е толкова хубаво, колкото ти го описвах?

Фиделити се обърна и опря гръб на вратата.

— Ти ме измами! — извика тя. — Вие двамата с Роуз! Имаше нещо във виното, нали?

Той се усмихна.

— Разбира се. Наистина си много доверчива. Това е извънредно очарователна твоя черта.

— Пусни ме!

— Къде искаш да идеш?

— В къщата! В балната зала! Ще кажа на жена ти какво си намислил! Ще кажа на всички!

— Е, можеш да вървиш — каза той със спокоен тон. — Но не мислиш ли, че така облечена, изглеждаш доста подозрително?

Тя осъзна, че все още е само по прозрачната си долна риза. Кръстоса ръце пред гърдите си, извърна се настрани и се облегна на вратата.

— Защо правиш така? — запита тя, потръпвайки. — Защо ме измъчваш така, когато имаш всичко, което си искал?

С гърба си Фиделити почувства как Скайлър се приближава към нея и как пръстите му ловко разплитат панделките и измъкват иглите от косата ѝ. Усети тежестта на внезапно разпуснатата си коса, която се разля като водопад по гърба ѝ. Чу го да казва:

— Нима те измъчвам?

— Мразя те!

Той се засмя тихо.

— Омразата е също толкова страстно чувство, колкото и любовта.

Обърна я към себе си и я притисна здраво. Тя погледна в дълбините на зелените му очи. После той отпусна здравата си прегръдка и я отведе към дивана в другия край на стаята.

Фиделити му позволи да я положи върху копринения брокат, с който бе тапициран диванът, и не протестира, когато усети неговите търсеци устни и пръстите му, които нежно и умело развързваха фините панделки на ризата ѝ.

Това не беше от любов. Фиделити много добре знаеше, че тяхната любов е мъртва. Винаги щеше да има нещо или някой между тях. Само защото Филип я беше оставил за толкова дълго време сама, защото душата ѝ бе зажадняла за любов и ласки. Тук, в красивата малка вила, разхлаждана от свежия аромат на градините, който се носеше из нощния въздух, под далечните звуци на музиката на бала, долитащи с влажния ветрец, в този неповторим миг тя желаше Скайлър повече от всичко на света.

Скайлър вече бе обул чорапите, ботушите и панталона си и стоеше облечен в златистата сатенена риза сред стаята, нагласяйки дантелените краища на шарфа, Фиделити бе застанала с гръб към него и го чакаше да свърши, за да закопчае копчетата на гърба на роклята ѝ. Когато роклята бе закопчана, тя взе една четка от масичката в спалнята и започна да реши косата си.

— Никога няма да мога да я наглася така, както Роуз го прави — въздъхна тя и се върна при гардероба за ветрилото и ръкавиците.

— По-хубаво ти стои разпусната — усмихна се Скайлър, докато влизаше от салона, където бе отишъл да вземе жакета си.

Той го облече, извади отвън дантелените краища на маншетите и я запита:

— Как ти се струва виличката?

— Много хубава — съгласи се Фиделити, докато слагаше ръкавиците си.

— Кога ще дойдеш да живееш тук?

— Няма да дойда.

Той въздъхна и застана до нея пред огледалото. Започна да се оглежда мълчаливо, взе четката, която тя бе оставила обратно на масичката, и я прекара през собствените си дълги руси къдрици.

— Какъв друг избор имаш? — каза той накрая. — За Филип ли ще се омъжиш? Не мисли, че никой не знае за съпруга ти в Англия. Аз знам, разбира се, но мога да бъда убеден да си мълча.

— Как?

— Да допуснем, че Филип не възрази, ако жена му си вземе любовник.

— Той никога няма да се съгласи на такова нещо, дори ако аз приема. А аз няма да приема!

— Би трябвало да се съгласи, ако не иска всеки мъж, жена и дете наоколо да научат, че ти си прелюбодейка и имаш двама съпрузи. Веднъж да се разчуе, никоя почтена къща в околността няма да отвори вратите си пред тебе. Барон Уилмингтън ще се види принуден да си намери друг капитан, а тогава къде ще иде Филип?

Фиделити го погледна в огледалото.

— Наистина ли смяташ да съсипеш Филип по такъв начин?

— Не обичам да губя, скъпа.

— Мразя те!

— И преди си го казвала. Това те прави неустоима. Не понасям покорните и вечно съгласни жени. Но с тебе винаги мога да разчитам на съпротива, поне привидна. А когато преодолея тази съпротива, ти понякога наистина ме обичаш! — Той погледна джобния си часовник, и приглади костюма си. — Облече ли се вече? Трябва да се върнем на бала.

— Значи няма да липсваш на жена си. Говориш за любовници — обърна се Фиделити, когато той се дръпна от огледалото, — а ти самият не си нищо повече от един продажник.

Скайлър я погледна невъзмутимо.

— И така да е. По това си приличаме, но аз съм успял повече от тебе — имам Йоркби, имам пари, власт, обществено положение. А ти имаш само една стая в чужда къща. Хайде сега, защото гостите ни, тоест моите почетни гости, ще си помислят, че съм се скрил от тях! Утре си заминават, нали? Заедно с Филип?

Фиделити погледна встрани.

— Не вярвам, че ще кажеш на хората за мене — каза тя с упорито.

Той се появи отново зад нея в огледалото.

— Обещай, че ще дойдеш тук веднага щом корабите на Филип отплават от залива. Обещай ми или ще те издам още тая вечер пред всички в залата!

— Не ти вярвам!

— Така ли?

Той излезе от спалнята, прекоси къщата и излезе в градината. После тръгна към балната зала.

Фиделити стоеше в спалнята и чуваше как стъпките му се отдалечават, но накрая куражът ѝ изневери. Тя хукна след него, настигна го и се вкопчи в ръката му.

— Моля те, Скайлър! Не казвай на никого! — извика тя. — Филип ще бъде съсипан. Корабите и работата при Едмънд са неговият живот! Ако му отнемеш това, той няма да има нищо!

— Тогава ми обещай, че ще дойдеш при мене веднага щом той замине. Обещай, че ще дойдеш във вилата!

Победена, Фиделити наведе глава.

— Обещавам — прошепна тя. — Обещавам.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ПЕТА

Веднага щом лодката на семейство Уилмингтън хвърли котва в пристанището на Уилмингтън Хол, Фиделити скочи на брега. Тя се затича към мъжете, които усилено товареха корабите, и хвана за ръкава първия помощник на Филип.

— Мастър Макрей — каза тя, стискайки грубата тъкан на ръкава му, — знаете ли къде е Филип?

— Капитанът отиде в къщата да вземе някои документи и книжа.

Без да дочака Роуз или някого от другите, които тъкмо слизаха от лодката, Фиделити се затича по пътеката към къщата и изкачи на бегом стълбите. Сблъска се с Филип във фойето на горния етаж. Ръцете му бяха пълни с книжа.

— Филип! — извика тя и го прегърна здраво, без да мисли за книгите и документите му.

— Хареса ли ти балът? — запита той.

Тя се изчерви и отстъпи назад. Възможно ли бе да е научил за Скайлър и вилата? Не, реши тя, не може да е разбрал.

— Ужасно беше! По-добре да си бях останала у дома! — Това поне беше истина. — О, Филип, ела и седни за малко!

Той поклати глава.

— Не мога. Трябва да тръгваме. Веднага щом мадам и мосю Дьо Сен Кентен се върнат, трябва да видят как е настанен багажът им и след това потегляме.

— Но, Филип...

— Вече говорихме за това толкова пъти, Фиделити.

Той задържа книгата си с една ръка и я прегърна през кръста с другата. Притегли я към себе си я целуна толкова страстно, толкова чувствено, колкото не беше го правил от месеци насам. Тя се прилепи към него, но той я отстрани внимателно.

— Трябва сега да се сбогуваме, Фиделити. Имам още много работа и — нека бъда съвсем откровен — не бих понесъл да плачеш и да тичаш подир кораба. Мисля, че ще е най-добре да останеш тук, докато отплаваме.

— Да остана тук? И да не съм на пристанището, когато потеглиш?

— От прозорците ти се вижда част от реката. Можеш да идеш и в моята стая. Но вече ти казах всичко, което исках да ти кажа, знаеш какви са чувствата ми. Сбогом, Фиделити. Трябва да вървя, тези книжа вече много ми натежаха.

Той се обърна, оставяйки я зад гърба си, и се отдалечи, без да погледне повече към нея.

— Филип! — извика Фиделити умолително, докато той слизаше по стълбите.

Филип не отговори, но точно преди да завие и да слезе на долния етаж, се обърна и в краткия му поглед Фиделити прочете, че няма да позволи никакво неподчинение.

Тя се затича по коридора, втурна се в стаята си и стигна до прозореца точно навреме, за да го види как отива към корабите, носейки книгата си. Притисна лице към меката тъкан на завесите.

— Филип! О, Филип! — отрони се от устните ѝ. — Направих избора си! Реших!

Филип се изгуби зад дърветата, Фиделити се отлепи от прозореца и се тръшна на леглото.

Не вдигна очи и когато в стаята влезе Роуз с балната ѝ рокля от предната вечер.

— Госпожо — изрече плахо момичето, преди да види, че господарката ѝ лежи простряна напъряко през леглото, — повикаха всички прислужнички на лейди Уилмингтън да помагат на мадам Дьо Сен Кентен да си стегне багажа. Лейди Уилмингтън пита може ли и аз да ида да помогна.

Не получи никакъв отговор и погледна през рамо, докато окачваше в килера златисто-черната рокля. Видя легналата Фиделити и извика:

— Госпожо, какво ви е? Да не сте болна?

Фиделити се надигна на лакът.

— Не, не съм болна. Какво казваше за мадам Дьо Сен Кентен?

Филип стоеше на палубата на „Вирджиниън“ и наблюдаваше как товарят багажа на неговите пътници. Скоро щяха да отплават, помисли

той. Видя как на борда се качват група прислужнички, натоварени с кутии и сандъци. Денят беше хладен и ветровит, вятърът раздърпваше наметалата и качулките им. Филип погледна над главите им и забеляза един самотен конник, който приближаваше кея. Изруга през зъби, защото разпозна представително облечената фигура на Скайлър Пиърпойнт.

— Какво иска това копеле? — рече си Филип.

Един моряк, който правеше нещо наблизо, погледна към Скайлър, който дръпна юздите на коня и скочи на земята.

— Може да иска да си купи билет, капитане.

Филип се изсмя късо.

— Ще го взема само за половината път. После може да плува до Англия.

И с примирена въздишка се запъти към Скайлър, който тъкмо се качваше на кораба.

— Какво мога да направя за вас, Пиърпойнт? — запита той.

Упорито пропускаше да го назовава с титлата му, а нещо подказваше на Скайлър, че не бива да настоява.

Скайлър вдигна рамене.

— Дойдох по-скоро да видя как си вършите работата, Уилмингтън. Знаете, всеки добър работодател трябва от време на време да инспектира как се управляват инвестициите му.

— Инспектирайте всичко, каквото поискате — каза Филип и се отдръпна, защото лейди Уилмингтън и мадам Дьо Сен Кентен тъкмо се качваха на кораба, придружени от тълпа прислужнички.

— Добро утро, уважаеми дами — усмихна се Скайлър.

Той се поклони над ръката на маркизата и изрече с очарователен тон:

— Надявам се, че балът ви е харесал, мадам.

— О, да, наистина, мосю — съгласи се тя. — Ние с Гастон сме ви много благодарни за вашата любезност.

— Удоволствието беше изцяло мое, уверявам ви — каза той. — Лейди Уилмингтън, надявам се, че и вие с лорд Уилмингтън сте се забавлявали добре.

— Да, наистина — отвърна баронесата.

Скайлър хвърли поглед към Филип.

— Знаем, че и госпожа Фиделити се е забавлявала добре.

Филип отмина с мълчание предизвикателството и отиде да помогне на маркизата да упъти прислужничките си към каютата, определена за нея и за маркиза.

— Знаете, ли, мосю Уилмингтън — засмя се маркизата, — винаги, когато тръгвам на път, ми се струва, че багажът ми нараства. Струва ми се, че всеки път трябва да се опаковат и товарят все повече и повече неща.

— Хубавата жена има нужда от хубави дрехи — отвърна галантно Филип и маркизата се изкиска.

Тя тръгна по една стълба нагоре и поведе прислужничките след себе си към своята каюта. Филип отстъпи назад, блъсна се в едно момиче с кървавочервено наметало и се удари в тежкия сандък, който стърчеше в ръцете ѝ.

— Извинявам — промърмори той.

Взе сандъка. Стори му се извънредно тежък.

— Тоби! — викна той и един моряк дотича при него. — Помогни на момичето, занеси тоя сандък долу.

Морякът нарами сандъка, а прислужницата, която не вдигаше главата си, скрита под широката и нахлупена над сведените очи качулка, направи малък реверанс и побърза след моряка, който носеше товара ѝ.

— Уилмингтън!

Скайлър пак изникна край него.

— Ако имате някакви въпроси — озъби се Филип, — можете да питате брат ми. Чака ме много работа.

— Тази работа включва ли сбогуване с една дама, позната и на двама ни?

— Това не ви засяга.

— Напротив. Знам кога си е тръгнала от Йоркби тази сутрин, знам и за колко време се стига с лодката оттам. Не сте имали много време да се сбогувате. Да не би да не искате, или вече ви е съобщила новината?

— Каква новина? — запита Филип с подозрение.

— Ами това, че е разбрала колко повече мога да ѝ предложа аз в сравнение с вас.

— Не знам за какво говорите и освен това изобщо не ме интересува.

Филип обърна гръб на Скайлър, слезе от кораба и тръгна по дългия кей, който водеше към брега.

Скайлър го последва.

— Тя ви изостави, знаете ли. О, сигурен съм, че не ви е казала, за да не развали сбогуването, но тя се съгласи да дойде да живее в Йоркби като моя любовница.

— Не вярвам! — изръмжа Филип.

— Не вярвате ли? В края на краищата аз мога да ѝ дам всичко. Разбира се, не мога да се ожена за нея, но и вие не можете. Бъдете разумен, човече. Трябваше да знаете, че когато се стигне до избор, тя ще избере мене. По-добре любовница на богат мъж, отколкото курва на беден, нали така?

Филип замахна така бързо, че свари Скайлър съвсем неподготвен. Усмивката още не бе напуснала физиономията му, когато юмрукът на Филип се стовари върху челюстта му, отхвърли главата му назад и го метна в реката. Без да погледне повече към него, Филип тръгна обратно под одобрителните подвиквания на екипажа си, качи се на „Вирджиниън“ и даде заповед повече никой друг да не се качва на борда.

Лейди Уилмингтън и лорд Уилмингтън, които се сбогуваха с маркиза и маркизата, се появиха на палубата тъкмо в момента, когато няколко роби помагаха на Скайлър да излезе от водата.

— Лорд Пиърпойнт! — извика лейди Уилмингтън.

— Пиърпойнт! Какво стана? — запита баронът.

Скайлър не обърна внимание на въпросите. От прогизналия му сатенен костюм капеше вода, русите му къдрици коси висяха на сплъстени фъндъци, а ботушите му жвакаха. Качи се на коня си и отпраши.

— Какво стана, Филип? — попита баронът.

Филип сви рамене.

— Как да ти кажа, Едмънд... Той май падна във водата.

Едмънд изгледа брат си с подозрение, но реши, че сега не е време за обвинения и укори.

— Добър път — каза той на Филип. — И щастливо завръщане.

Пожеланията на баронесата бяха в същия дух. Тя повика прислужничките, които бяха помогнали на маркизата да се настани в

каютата си, и всички слязоха на брега, защото корабите вече напуснаха пристанището.

Филип махна за сбогом на брат си, снаха си и племенника си. Чарлз се беше молил дни наред, но баща му беше неумолим и не му позволи да тръгне с чичо си. Когато корабът се отправи към залива Чизапийк, Филип погледна към Уилмингтън Хол и махна към прозореца на Фиделити — за всеки случай, ако стои там и го гледа.

„Вирджиниън“ и двата търговски кораба бяха напуснали залива Чизапийк преди доста време и се бяха отдалечили много от брега. Филип реши да слезе в каютата си. Вече се бе свечерило и запалиха големите фенери на кърмата. Той слезе с уморена стъпка, оставяйки на палубата двамата Сен Кентен да гледат към брега на Вирджиния, който се губеше в омарата. Стигна до вратата на каютата, в която бе довел Фиделити от Англия, и спря. Сега там щяха да пътуват семейство Сен Кентен.

Сети се за Скайлър Пиърпойнт. Дали го бе излъгал? Дали сега Фиделити напуска Уилмингтън Хол? Тръсна глава, за да прогони тези мисли, и отвори вратата на каютата си.

— Какво е това, по дяволите? — изрече той на глас, като видя сандъците и кутиите, струпани на пода.

Завесите на леглото бяха спуснати. Очите му зашариха из затъмнената стая и откриха някаква фигура, застанала до прозорците. Беше прислужничката, с която се бе сблъскал на палубата. Момчето с червеното наметало.

— Какво правиш тук? — запита той. — Не знаеш ли, че трябва да върнем кораба обратно и да те свалим на брега? Знаеш ли колко ще струва това на барона?

Фигурата се обърна и дръпна настрана завесите на прозорците. Последните лъчи на залязващото слънце и светлината на кърмовите фенери осветиха лицето ѝ.

Филип разтвори широко очи.

— Фиделити!

Тя сложи пръст на устните си.

— Шшт! — рече тя.

Отиде до закритото легло, повдигна завесите и му показа похъркващата Роуз.

— И Роуз ли?

Фиделити вдигна рамене.

— Трябваше да я взема. Умираще от страх при мисълта какво може да направи с нея Скайлър, ако разбере, че съм му избягала. Освен това ѝ обещах да я представя на краля, когато стигнем в Лондон.

Фиделити пусна отново завесите на леглото и изведе Филип навън, на терасата, която обикаляше кърмата на кораба.

— Но Пиърпойнт ми каза, че си му обещала...

— Обещах — не му даде да довърши изречението си Фиделити. — Обещах да му стана любовница, защото заплашваше, че ще те съсипе, като разкаже на всички за миналото ми. Обещах му само за да не каже на никого за Никодимъс. — Тя го погледна плахо. — Сърдиш ли ми се, че се промъкнах тук така тайно?

— Не и ако наистина искаш да бъдеш тук.

Тя кимна.

— Искам да бъда само тук и никъде другаде. Не искам да бъда никъде, ако и ти не си с мене, Филип. — Тя се усмихна. — Само че, след като семейство Дьо Сен Кентен са заели моята каюта, ние с Роуз трябва да останем в твоята.

— Роуз ли? — въздъхна той тъжно, дочувайки едно от ръмжащите ѝ изхърквания.

Фиделити се изкикоти лекичко.

— Филип — каза тя, — има нещо, което трябва да узнаеш. Снощи в Йоркби разбрах, че колкото и да съм обичала някога Скайлър, любовта ми към него е вече мъртва. Тя умираше бавно и в страшна агония, но най-накрая умря. Обичам единствено тебе, Филип, и никого друго.

От горната палуба се чу повикване. Беше гласът на мастър Макрей. Капитанът трябваше да се качи на палубата. Фиделити въздъхна и Филип вдигна примирено рамене. Сбогува се с нея с една внезапна и твърде кратка целувка и тръгна към вратата на каютата си, отправяйки се към стълбата, която трябваше да го отведе до палубата и до задълженията му.

Фиделити остана сама на терасата. Брегът отдавна вече не се виждаше. Тъмнината бе скрила и последните очертания на брега, които все още можеха да се различат. Тя се вгледа в черната разпенена водна дияра, която оставаше зад кърмата, докато корабът с разпънати платна я отнасяше все по-далече от Скайлър и от интригите на

Вирджиния. Без съмнение щеше да се върне някой ден, но нямаше никакво намерение още отсега да се тревожи какво ще прави тогава, в далечното бъдеще.

Очакваше я Англия. Там бяха и Никодимъс, и Барбара Палмър. Някога бяха замислили да я премахнат и сега нямаше никаква причина да вярва, че ще я мразят по-малко, ако внезапно пак се появи пред очите им. Дочу някъде горе гласа на Филип, който даваше нареждания на палубата, и се почувства сигурна. Преди се беше борила съвсем сама срещу Никодимъс и Барбара. И беше загубила. Но този път...

Този път до нея щеше да бъде Филип.

И Фиделити вече не се боеше.

Издание:

Автор: Сандра Дюбай

Заглавие: Пламъкът на верността

Преводач: Славянка Мундрова

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо (не е указано)

Издател: Ирис

Град на издателя: София

Година на издаване: 1996

Тип: роман

Националност: американска

Печатница: „Абагар“ ЕООД — Велико Търново

Редактор: Правда Панова

Коректор: Виолета Иванова

ISBN: 954-455-026-9

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/12226>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.